

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 463 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Παγκόσμιες εκρήξεις και εξεγέρσεις ενάντια σε καταστολή, ρατσισμό, φτώχεια, ανεργία

Οι από πάνω δεν μπορούν

Αγώνας παντού να μην ζήσουμε σαν δούλοι

Εργαζόμενοι

Αντεργατικές διατάξεις στη μετα-καραντίνα περίοδο

σελ. 5

Εκπαίδευση

Όλοι στον αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση

σελ. 7

ΗΠΑ

Η Αμερική φλέγεται, το παγκόσμιο προλεταριάτο αναπνέει

σελ. 12

Αφιέρωμα

Η ελληνική επανάσταση του 1821

σελ. 14

Όχι στις εξώσεις προσφύγων

Σε εξέλιξη είναι ο σχεδιασμός της κυβέρνησης της Ν.Δ. για την έξωση των αναγνωρισμένων προσφύγων από τους χώρους που μένουν, δημιουργώντας χιλιάδες άστεγους. Ήδη ανακοίνωσε ότι μετά τις 31/5 θα προχωρήσει στις εξώσεις προσφύγων από διαμερίσματα και δομές, καθώς και στη διακοπή των επιδομάτων, που και τα δύο χρηματοδοτούνται από προγράμματα της Υπατης Αρμοστείας και άλλων διεθνών οργανισμών.

Οι προσφυγές διαμαρτύρονται, γιατί ενώ τους έχει αναγνωριστεί η ιδιότητα του πρόσφυγα, η κυβέρνηση προχωρά σε μια ακραία επικίνδυνη αντιπροσφυγική απόφαση μοιράζοντας τηλεσίγραφα ότι θα τους πετάξει στο δρόμο, εξωθώντας τους στην αστεγία. Και μάλιστα σε μια περίοδο που δεν υπάρχουν διαθέσιμα σπίτια για ενοίκια ή τα ενοίκια είναι στα ύψη και ούτε δίνονται σε πρόσφυγες τα ελάχιστα που υπάρχουν με το ξενοφοβικό ρατσιστικό κλίμα που καλλιεργεί.

Οι πρόσφυγες σε όλες τις προσφυγικές δομές της χώρας, σε όλη την διάρκεια της δίμηνης καραντίνας λόγω της πανδη-

μίας του κορονοϊού έμειναν ανοχύρωτοι. Ήταν και συνεχίζουν να είναι στοιβαγμένοι σε σκηνές και δομές χωρίς τα στοιχειώδη μέτρα υγιεινής. Όσο για τα τεστ ούτε λόγος! Τώρα που βρισκόμαστε στον δρόμο για την περιβόητη «κανονικότητα», η κυβέρνηση εντείνει την αντιπροσφυγική και ξενοφοβική της πολιτική. Μια πολιτική που απειλεί με έξωση και διακοπή της πενιχρής οικονομικής βοήθειας που λαμβάνουν πάνω από 10.000 πρόσφυγες στην χώρα μας – μεταξύ αυτών και οι πρόσφυγες στις δομές στην Θεσσαλονίκη. Μια απάνθρωπη απόφαση πετάει χιλιάδες ανθρώπους στον δρόμο χωρίς να τους εξασφαλίσει τα ελάχιστα για την διαβίωσή τους!

Σε όλη τη χώρα οι πρόσφυγες κινητοποιούνται και διεκδικούν το δικαίωμα στη στέγη. Είμαστε μαζί τους και θα αγωνιστούμε μαζί τους για να μη μείνει κανείς άστεγος, ούτε πρόσφυγας, ούτε ντόπιος.

Εχθρός μας δεν είναι οι πρόσφυγες! Δεν έχουμε να χωρίσουμε τίποτα μαζί τους! Εχθρός μας είναι αντιπροσφυγική πολιτική της κυβέρνησης και της ΕΕ που χτυπά

τα δικαιώματα προσφύγων και μεταναστών!

Εχθρός μας είναι η πολιτική που φορτώνει τα σπασμένα της κρίσης στις πλάτες των φτωχών, των εργαζομένων, των ανέργων, του λαού!

Μία είναι η λύση: κοινός αγώνας ντόπιων και ξένων για την ανατροπή των αντιπροσφυγικών πολιτικών για να γίνουν αποδεκτά τα αιτήματα των προσφύγων και του κινήματος αλληλεγγύης προσφύγων και μεταναστών!

Προχωράμε σε :

-παράσταση διαμαρτυρίας των ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ (Παρ. 29/5, στις 2.00 μ.μ.)

-Επίσκεψη αλληλεγγύης στο Βαγιοχώρι το Σάββατο 6/6, για διανομή του υγειονομικού υλικού και ειδών πρώτης ανάγκης. Καλούμε τα σχολεία και τους συναδέλφους να ανταποκριθούν στηρίζοντας την πρωτοβουλία αλληλεγγύης της ΕΛΜΕ με συγκέντρωση υγειονομικού υλικού και ειδών πρώτης ανάγκης.

Το προεδρείο της ΓΣ Γ' ΕΛΜΕ Θεσ/κης,
27/5/2020

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η Κινέζικη Επανάσταση

Συγγραφέας: Πιερ Ρουσέ

Χρονολογία έκδοσης: Μάιος 2020

Σελίδες: 250

Τιμή: 7 ευρώ

Μετά την έκδοσή μας, το 2012, του *Κόμμα, Στρατός και Μάζες στην Κινέζικη Πολιτιστική Επανάσταση*, του Λίβιο Μαϊτάν, το παρόν βιβλίο, *Η Κινέζικη Επανάσταση*, του Πιερ Ρουσέ, έρχεται να ολοκληρώσει την μικρή αλλά σημαντική συνεισφορά μας στην εξέταση του κινέζικου εργατικού και λαϊκού κινήματος και της κινέζικης επανάστασης που δικαιολογημένα συγκέντρωσε την προσοχή των επαναστατικών δυνάμεων και του παγκόσμιου εργατικού κινήματος στο μεγαλύτερο μέρος του 20ου αιώνα. [...]

Αντίθετα, στο μικρό αυτό βιβλίο, εξετάζονται όλα τα ουσιαστικά ζητήματα που αναδείχθηκαν στην πορεία της κινέζικης επανάστασης, από την απαρχή της το 1911 μέχρι την νικηφόρα ολοκλήρωσή της το 1949: μια οικονομική και κοινωνική ανάλυση των αποικιακών και μισοαποικιακών χωρών στην εποχή του ιμπεριαλισμού, η φύση (αστικοδημοκρατική ή διαρκής) της επανάστασης στις αποικιακές και

μισοαποικιακές χώρες στην εποχή του ιμπεριαλισμού καθώς και ο ρόλος των αντίστοιχων αστικών τάξεων, ο χαρακτήρας των κοινωνικών συμμαχιών (μεταξύ της εργατικής τάξης και της αγροτιάς ή άλλων μικροαστικών στρωμάτων) και των πολιτικών συμμαχιών, η σχέση ενός εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα με την σοσιαλιστική επανάσταση και τα καθήκοντα που απορρέουν απ' αυτήν την σχέση, προβλήματα στρατηγικής και τακτικής ή του επαναστατικού προγράμματος ενός επαναστατικού κόμματος σε μια μισοαποικιακή χώρα και ιδιαίτερα της μαοϊκής ηγεσίας στην κινέζικη επανάσταση, κ.α. [...]

Τέλος, το έργο αυτό μπορεί να συμβάλει και στο ολοένα αυξανόμενο ενδιαφέρον και προβληματισμό που υπάρχει στη χώρα μας, ιδιαίτερα την τελευταία δεκαετία, για την επαναστατική διαδικασία στις αρχές της δεκαετίας του 1940 και κυρίως για τα Δεκεμβριανά του 1944.

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάνανα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλείο “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάνανα

Ψλικάτζιδικο “Ψλικάτέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Σχέδιο Μέρκελ-Μακρόν: θα σώσει την Ε.Ε;

Η πρόεδρος της Κομισιόν Ούρσουλα φον ντε Λάιεν, την Τετάρτη 27 Μαΐου, παρουσίασε το σχέδιο για την αντιμετώπιση της τεράστιας οικονομικής και κοινωνικής ύφεσης που απειλεί και ήδη πλήττει τις χώρες – μέλη της ΕΕ, λόγω της επιδείνωσης της κρίσης στην οποία επέδρασε καταλυτικά ο κορωνοϊός. Το συνολικό πακέτο, υπό τον τίτλο «Next Generation EU», προβλέπει τη διάθεση 750 δισ. ευρώ, εκ των οποίων τα 500 θα είναι επιχορηγήσεις και τα 250 δάνεια. Αν συνυπολογίσουμε τα προγράμματα (SURE κ.α.) ύψους 540 δισ. ευρώ που ανακοινώθηκαν στις 9 Απριλίου, η ΕΕ ρίχνει στο τραπέζι έκτακτη στήριξη 1,29 τρις. ευρώ, ποσό που εξακολουθεί να υπολείπεται σημαντικά των ανάλογων προγραμμάτων ΗΠΑ και Ιαπωνίας. Η πρόταση της Κομισιόν (σχέδιο της ντε Λάιεν) βασίζεται σε προηγούμενη συμφωνία Μέρκελ-Μακρόν, η οποία έσπευσε να καθησυχάσει τις αντιδράσεις που είχε προκαλέσει το σχέδιό τους τις 9 Απριλίου.

Διαλυτικοί κίνδυνοι

Τα μέτρα που ανακοίνωσε η Κομισιόν τον Απρίλη της τάξης των 540 δισ. ευρώ, που θα διανέμονταν στις χώρες-μέλη με βάση την «πεπατημένη» των ευρωπαϊκών πολιτικών, δεν ήταν μόνο «ασπρίνες» και υπολείπονταν σε τεράστιο βαθμό από τα ανάλογα των ΗΠΑ και Ιαπωνίας, αλλά ήταν και απολύτως ξεπερασμένα από το μέγεθος της κρίσης και πολύ περισσότερο από τη δυναμική της. Η επιμονή σε αυτά τα μέτρα-ασπρίνες θα οδηγούσε σε μεγάλες οικονομικές και πολιτικές περιπέτειες, όπου το σενάριο της κατάρρευσης της ΕΕ –λίγο μετά τη δοκιμασία του Brexit– δεν μπορούσε πλέον να αποκλείεται. Με αυτά τα μέτρα είναι βέβαιο ότι Ιταλία, Ισπανία κ.ά., οδηγούνταν σε χρεοκοπία και επιπλέον οι φωνές για αποχώρηση ακούγονταν

πιο δυνατά και από τις χήνες του Καπιταλίου. Όμως και πολλοί όμιλοι-κολοσσοί όπως η Λουφτχάνσα, Ντόιτσεμπαנק, Ρενώ, Αιρμπάς κ.λπ., μπήκαν και παραμένουν σε αγωνία επιβίωσης παρά τα σημαντικά πακέτα στήριξης πολλών δισ. ευρώ με τα οποία επιχορηγήθηκαν από τις κυβερνήσεις των χωρών τους.

Μπροστά σ' αυτούς τους κινδύνους η Μέρκελ-Γερμανία έκανε στροφή και στα τέλη Μάη μαζί με τον Μακρόν κατέληξαν στο νέο σχέδιο των 750 δισ. ευρώ (λέγεται ότι θα προστεθούν και άλλα 600 δισ. από την ΕΚΤ), προκειμένου να σωθεί το «καράβι». Βέβαια αυτά τα ποσά, οφείλουμε να πούμε προκαταβολικά θα συνοδεύονται και από μέτρα όπως: δανεισμός με ελκυστικούς όρους, κοινωνικές και οικονομικές «μεταρρυθμίσεις» που αποτελούν τη σημαία του νεοφιλελευθερισμού (ιδιωτικοποιήσεις, προώθηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, μείωση των συντάξεων και αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης στα 75 χρόνια)! Οι χώρες που κυρίως θα ωφεληθούν, σύμφωνα με τα (όχι επίσημα και όχι επιβεβαιωμένα) στοιχεία που έχουν διαρρεύσει είναι η Ιταλία (172,7 δισ.), η Ισπανία (140,4 δισ.) και η Πολωνία (63,8 δισ.). Στους ωφελημένους θα είναι και η Ελλάδα, επειδή θα έχει σημαντικές απώλειες λόγω τουρισμού!

Πανηγυρίζουν οι «Μένουμε Ευρώπη»

Από αυτά τα ποσά στην ελληνική πλευρά πέφτουν, συνολικά 32 δισ. Ευρώ (22,5 δισ. σε επιχορηγήσεις και 9,4 δισ. σε δάνεια). Αρκετό χρήμα, περίπου το 1/6 του ΑΕΠ και σε κάθε περίπτωση μεγάλο για

ένα νέο φαγοπότι από την πολιτική ελίτ. Πρώτη, η παρέα του Μητσοτάκη άρχισε τους πανηγυρισμούς για να ακολουθήσουν τα αργυρώνητα ΜΜΕξαπάτησης, οι Συριζαίοι (ο Τσακαλώτος τρελάθηκε από χαρά!) και όλοι οι ευρωλιγούρηδες τύπου Ηλ. Κανέλλη που ξέσπασε σε αλαλαγμούς χαράς δηλώνοντας «ευτυχώς μείναμε Ευρώπη!». Αν και ο αντιπρόεδρός της Κομισιόν, Βάλντις Ντομπρόβσκις, θύμισε ότι η Ελλάδα, είναι σε καθεστώς ενισχυμένης εποπτείας μέχρι το 2060 (προβλέπεται από το 4ο Μνημόνιο), ότι η ΕΕ δεν μοιράζει χρήματα και ότι θα χρειαστούν δρακόντεια μέτρα, αυτοί συνεχίζουν τους πανηγυρισμούς. Πανηγυρίζουν γιατί γνωρίζουν ότι άλλοι, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, θα υποστούν τα σκληρά μέτρα, αυτοί μονάχα θα επωφεληθούν.

Βέβαια, όλα αυτά τα ποσά δεν έχουν ακόμη εγκριθεί, μια και η περίφημη ομάδα των τεσσάρων (Ολλανδία, Αυστρία, Σουηδία, Φιλανδία) δεν συμφωνεί και μάλλον θα προσπαθήσει να τα μειώσει ή τουλάχιστον να μη μεγαλώσουν και άλλο και σε κάθε περίπτωση να συνοδεύονται από σκληρά μνημόνια! Επιπλέον, υπάρχει μια χρονοβόρα διαδικασία έγκρισης και το πιο αισιόδοξο σενάριο υλοποίησης του προγράμματος προβλέπεται να αρχίσει από 1/1/2021! Άλλωστε οι Μέρκελ και ντερ Λάιεν δήλωσαν ότι το σχέδιο που ανακοινώθηκε δεν είναι η τελική λύση αλλά η βάση εκκίνησης της διαπραγμάτευσης, δήλωση που έχει πολλές ερμηνείες.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη υπολογίζει ότι θα είναι αυτή που θα διαχειριστεί την πρόσβαση στο μεγάλο ποσό των 32 δισ.

ευρώ, (και κυρίως τις επιχορηγήσεις των 22,5 δισ ευρώ) και επομένως θα είναι οι δικοί τους άνθρωποι που θα ωφεληθούν. Για τον ίδιο λόγο πανηγυρίζουν και οι Συριζαίοι μια και είναι σίγουρο ότι κάποια ποσά θα «περισσέψουν» και γι' αυτούς, όπως και για το ΚΙΝ.ΑΛ. και τη συμμορία των «Μένουμε Ευρώπη». Αυτό ενδιαφέρει όλους αυτούς τους μνημονιακούς και όχι τα νέα δρακόντεια μέτρα που θα επιβαρύνουν τον ελληνικό λαό.

Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία δεν πρέπει να ξεγελαστούν από τους πανηγυρισμούς όλων αυτών των μνημονιακών και ευρωλιγούρηδων. Αντίθετα πρέπει να προετοιμαστούν για πολύ σκληρούς αγώνες για να αποτρέψουν τα νέα δρακόντεια μέτρα, τα νέα μνημόνια. Ο αγώνας που θα χρειαστεί να δώσουμε θα είναι πολύ σκληρότερος από τους προηγούμενους, γιατί η κυβέρνηση έχει περάσει πάρα πολλά αντεργατικά μέτρα και έχει ενισχύσει τους κατασταλτικούς μηχανισμούς με πρόσχημα τον κορωνοϊό. Κανένας εφησυχασμός και καμιά αυταπάτη για την σκληρότητα των αντεργατικών μέτρων που θα παρθούν. Το φθινόπωρο θα φανεί –όχι πλήρως– το μέγεθος της οικονομικής κρίσης και κατά συνέπεια το μέγεθος και η σκληρότητα των μέτρων.

Παρά την καραντίνα που μας έχουν βάλει, η αντίσταση των εργαζομένων και οι κινητοποιήσεις κινούνται σε ικανοποιητικό βαθμό. Είναι βέβαιο ότι δεν αρκούν, αλλά δείχνουν μια τάση που υπάρχει στην ελληνικοί κοινωνία. Όλοι όσοι είμαστε με τους εργαζόμενους και τη νεολαία πρέπει να ενισχύσουμε αυτή την τάση με όλα τα μέσα, γιατί διαφορετικά το μέλλον θα είναι εξαιρετικά ζοφερό. Η ΟΚΔΕ θα δώσει όλες τις δυνάμεις της στην υποστήριξη και ενίσχυση όλων των αγώνων και κινητοποιήσεων των εργαζομένων και της νεολαίας για να ματαιωθούν οι αντεργατικές πολιτικές της κυβέρνησης και των άλλων μνημονιακών δυνάμεων.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σύμφωνα με τη Unicef, έως και 1,2 εκ. παιδιά κάτω των 5 ετών που ζουν σε 118 χώρες ενδέχεται να πεθάνουν σε διάστημα έξι μηνών (περίπου 6000 παιδιά κάθε μέρα), πέφτοντας θύματα των προβλημάτων που προκαλεί η μάχη κατά του **κορωνοϊού** στην παροχή βασικών υγειονομικών υπηρεσιών. Οι θάνατοι αυτοί θα προστεθούν στα 2,5 εκ. παιδιά της ίδιας ηλικιακής ομάδας που ήδη πεθαίνουν κάθε έξι μήνες στις χώρες αυτές. Το ίδιο χρονικό διάστημα, στις ήδη 144.000 γυναίκες που πεθαίνουν πριν και μετά τον τοκετό, καθώς δεν λαμβάνουν επαρκή φροντίδα, ενδέχεται να προστεθούν ακόμη 56.700.

Στις χώρες το σύστημα υγείας των οποίων βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης, η πανδημία του κορωνοϊού διαταράσσει την προμήθεια φαρμάκων και την πρόσβαση σε τρόφιμα, ενώ ασκεί πίεση στους ανθρώπινους και οικονομικούς πόρους. Τα μέτρα αντιμετώπισης της πανδημίας (καραντίνα, απαγόρευση κυκλοφορίας και μετακινήσεων) και η ανησυχία που προκαλεί στους ανθρώπους μειώνουν τον αριθμό των επισκέψεων σε ιατρικά κέντρα και εμποδίζουν τη διενέργεια βασικών ιατρικών πράξεων (οικογενειακός προγραμματισμός, περιγεννητική φροντίδα, υποβοήθηση τοκετού, εμβολιασμός, καθώς και υπηρεσίες πρόληψης και φροντίδας).

Η Unicef επισημαίνει ότι ως τα μέσα Απριλίου πάνω από 117 εκ. παιδιά σε 37 χώρες πιθανώς να μην είχαν πρόσβαση σε εμβόλια κατά της ιλαράς, αφού οι εκστρατείες εμβολιασμού διακόπηκαν απότομα εξαιτίας της πανδημίας. Οι περιοχές που θα πληγούν περισσότερο είναι η νότια Ασία, η υποσαχάρια Αφρική και η Λατινική Αμερική, με ιδιαίτερα αυξημένο κίνδυνο στο Μπανγκλαντές, την Ινδία, τη Βραζιλία, τη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό και την Αιθιοπία.

Περισσότερες από 28 εκατομμύρια **χειρουργικές επεμβάσεις** μπορεί να ακυρωθούν ή να αναβληθούν παγκοσμίως το 2020 λόγω της πανδημίας του κορωνοϊού, με αποτέλεσμα πολλοί ασθενείς να έρχονται αντιμέτωποι με μακρά αναμονή για την αντιμετώπιση διαφόρων προβλημάτων υγείας, σύμφωνα με μελέτη της ερευνητικής κοινοπραξίας CovidSurg Collaboration.

Όσον αφορά την Ελλάδα, εκτιμάται ότι περίπου 7.500 χειρουργικές επεμβάσεις ανά εβδομάδα έχουν ακυρωθεί κατά το τρίμηνο της υγειονομικής κρίσης και μέχρι να εξομαλυνθεί η κατάσταση. Η έρευνα, που βασίζεται σε πληροφορίες χειρουργών από 359 νοσοκομεία 71 χωρών, εκτιμά ότι κάθε επιπλέον εβδομάδα κρίσης λόγω της πανδημίας και των αλλαγών που επιφέρει στη λειτουργία των νοσοκομείων, θα προστίθενται άλλες 2,4 εκατομμύρια ακυρώσεις χειρουργικών επεμβάσεων. Οι περισσότερες ακυρώσεις αφορούν ορθοπεδικές επεμβάσεις (6,3 εκατομμύρια), ενώ οι ακυρώσεις ή αναβολές επεμβάσεων σε καρκινοπαθείς μόνο για φέτος εκτιμώνται σε 2,3 εκ. παγκοσμίως.

Βασική αιτία για την αναβολή ή ακύρωση των προγραμματισμένων χειρουργείων είναι η προσπάθεια μείωσης του κινδύνου να μεταδοθεί ο κορωνοϊός στους ασθενείς, αλλά και οι έκτακτες ανάγκες που προκύπτουν στα νοσοκομεία (π.χ. η μετατροπή αιθουσών χειρουργείων σε μονάδες εντατικής θεραπείας). Η μελέτη αναφέρει χαρακτηριστικά πως οι ακυρώσεις είναι αναγκαίες, αλλά αποτελούν βαρύ φορτίο για τους ασθενείς και την κοινωνία, αφού η κατάσταση των ασθενών μπορεί να επιδεινωθεί, χειροτερεύοντας έτσι την ποιότητα ζωής τους μέχρι τη νέα ημερομηνία του χειρουργείου τους. Σε μερικές περιπτώσεις μάλιστα, όπως καρκινοπαθών, οι καθυστερήσεις χειρουργικών επεμβάσεων μπορεί να οδηγήσουν σε θανάτους που θα μπορούσαν να αποφευχθούν.

Η αδυναμία αντιμετώπισης της πανδημίας, λόγω της άρνησης των καπιταλιστικών κυβερνήσεων παγκοσμίως να ενισχύσουν τα συστήματα δημόσιας υγείας, μεγαλώνει τη λίστα των άμεσων και έμμεσων θυμάτων του κορωνοϊού.

Δημόσια Υγεία και Κερδοσκοπία

Η πανδημία του Covid-19 απέδειξε για άλλη μια φορά την ανικανότητα των κυβερνήσεων παγκόσμια, να δώσουν μία λύση στην υγειονομική κρίση και να προστατέψουν την δημόσια υγεία. Η νεοφιλελεύθερη λογική που αντιλαμβάνεται κάθε δημόσιο αγαθό ως εμπόρευμα, έχει επιφέρει ισχυρό χτύπημα στην δημόσια υγεία σε ολόκληρο τον κόσμο. Η έλλειψη ενός εθνικού σχεδίου για την ουσιαστική ενίσχυση του δημόσιου συστήματος υγείας, ενόησε να αναπτυχθεί ένα περιβάλλον κερδοσκοπίας από κάθε λογής ιδιώτη, όταν δεν υπήρξε απροκαλύπτη ενίσχυσή του.

Πέρα από την ιατροφαρμακευτική και νοσηλευτική διαχείριση του κοροναϊού, η πολιτική διαχείριση είναι αυτή που θα καθορίσει πιο ουσιαστικά το αποτέλεσμα. Μετά από 10 χρόνια μνημονίων οι δαπάνες για την υγεία μειώθηκαν κατακόρυφα και οι μειωμένοι διορισμοί υγειονομικών έφεραν ελλείψεις σε προσωπικό που παρέλυσαν την λειτουργία των νοσοκομείων (πάνω από 35.000 κενές οργανικές θέσεις, 100 κλειστές ΜΕΘ λόγω μειωμένου προσωπικού κ.α.). Από τα πρώτα μέτρα που ανακοινώθηκαν στα διαγγέλματα του Μητσοτάκη που αφορούσαν 3.000 προσλήψεις (χωρίς μονιμοποίηση) υγειονομικών και επίταξη των ιδιωτικών κλινών ΜΕΘ, έγινε φανερό πως καμία πρόθεση για ανασυγκρότηση του δημόσιου συστήματος υγείας δεν θα γινόταν. Η επίταξη των ΜΕΘ δεν ήταν παρά πανάκριβη ενοικίαση για την οποία χρεώνουν οι κλινικάρχες στον ΕΟΠΥΥ από 400 έως 800 ευρώ ημερησίως, ενώ υποχρεώνει και τον ασθενή να πληρώνει μέχρι και 200 ευρώ για κάθε μέρα που νοσηλεύεται! Σύμφωνα και με την ΠΟΕΔΗΝ οι προσλήψεις υγειονομικού προσωπικού για να επαναλειτουργήσουν οι 100 κλειστές κλίνες ΜΕΘ του ΕΣΥ, θα κόστιζαν πολύ λιγότερο στον ΕΟΠΥΥ ενώ θα ήταν δωρεάν για τους ασθενείς.

Το φαγοπότι που έχει στηθεί δεν σχετίζεται μόνο με τη νοσηλεία όσων ασθενούν από κοροναϊό, αλλά και με τα μέτρα πρόληψης που σε περιόδους πανδημίας είναι εντελώς απαραίτητα για όλη την κοινωνία. Η διενέργεια διαγνωστικών τεστ που αποδεικνύονται σωτήρια για τον περιορισμό της εξάπλωσης του ιού, γίνονταν με «δρακόντεια μέτρα» στους πολίτες από τα νοσοκομεία, με ευθύνη του ΕΟΔΥ. Στον αντίποδα αυτών των περιορισμών, ανατέθηκαν σε ιδιωτικά διαγνωστικά κέντρα που επιδοτήθηκαν μάλιστα με κονδύλι 30 εκ. ευρώ. Σαν να μην έφτανε αυτό συνέχισαν να χρεώνονται 120 - 300 ευρώ σε κάθε πολίτη, χωρίς να υπάρχει ακόμα και σήμερα κωδικός συνταγογράφησης ή δυνατότητα αποζημίωσης ούτε καν για τις ευπαθείς ομάδες. Τα τεστ αντισωμάτων σε αντίθεση με τα διαγνωστικά, χωρίς να συμβάλουν αποδεδειγμένα στην αντιμετώπιση της πανδημίας διαφημίζονται στα ιδιωτικά κέντρα, απλά για να χρεώνονται επίσης από 60 έως 80 ευρώ, πετυχαίνοντας κέρδος 300-400% αφού το κόστος τους είναι ελάχιστο. Το μεγαλύτερο σκάνδαλο της υπόθεσης είναι ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη χωρίς δεύτερη σκέψη απέρριψε κάθε ανάθεση της παραγωγής και εφαρμογής των παραπάνω τεστ από τις ιατρικές σχολές και τα ερευνητικά εργαστήρια, που θα κόστιζε πολύ λιγότερο και θα δίνονταν ελεύθερα σε όλους.

Η κυβέρνηση της ΝΔ δεν έκανε το παραμικρό (πλαφόν στις τιμές, ελέγχους και πρόστιμα σε παραβάτες) για να περιορίσει την κερδοσκοπία τόσο σε είδη ατομικής προστασίας και υγιεινής, όσο και στον απαραίτητο εξοπλισμό των νοσοκομείων για να επιτευχθεί επαρκής πρόληψη και αντιμετώπιση του ιού. Η αγορά των масκών, των αντισηπτικών και των γαντιών πολλαπλασίασε τις τιμές αυτών των προϊόντων (μέχρι και 10 φορές), κάνοντας

αδύνατο για μια μεγάλη μερίδα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων να τα προμηθευτούν. Όπως ανέφερε και ο υπ. Ανάπτυξης Α. Γεωργιάδης «αυτό δεν είναι αισχροκέρδεια, αλλά ο νόμος προσφοράς και ζήτησης, αφού έτσι λειτουργεί ο καπιταλισμός». Με άλλα λόγια η μεγάλη έλλειψη στα είδη οδήγησε σε μια υπερκοστολόγηση η οποία επιβάρυνε τόσο την τσέπη του κάθε πολίτη, όσο και τις κρατικές προμήθειες. Το κράτος αγόραζε από εταιρίες τους αναπνευστήρες σε τριπλάσια τιμή, την προστατευτική στολή σε διπλάσια και τις ειδικές ιατρικές μάσκες σε 4 ή 8 φορές πάνω από την τιμή που κοστολογείται σε «κανονικές» περιόδους.

Σπατάλησαν έτσι τεράστιους πόρους χωρίς πραγματικά να επωφεληθεί από αυτό η δημόσια υγεία και το σύνολο της κοινωνίας. Επωφελήθηκαν για άλλη μια φορά λίγοι ιδιώτες που σαν σύγχρονοι μαυραγορίτες κερδοσκοπήσαν. Για όλους αυτούς τα «λεφτόδεντρα» υπήρχαν αλλά όχι φυσικά για να καλύψουν τις ανάγκες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, των ευπαθών ομάδων της κοινωνίας.

Σε παγκόσμια κλίμακα μάλιστα, η προσπάθεια για την ανακάλυψη του εμβολίου που θα γλίτωνε την ανθρωπότητα από μεγάλες θυσίες, έχει καθυστερήσει και είναι αμφίβολη ακόμη και η ολοκλήρωση και κυκλοφορία του. Οι φαρμακοβιομηχανίες που ασχολούνται με την έρευνα, τις κλινικές δοκιμές (Moderna) και το πατεντάρισμα των εμβολίων (Novartis) είναι ξεχωριστές και ανταγωνίζονται μεταξύ τους, ενώ ταυτόχρονα δεν διαβλέπουν όλες την ίδια δυνατότητα κερδοφορίας από την κυκλοφορία του εν λόγω εμβολίου. Όσο δεν γνωρίζουν την διάρκεια της πανδημίας για να έχουν σίγουρους «πελάτες», δεν θα ρισκάρουν εύκολα τα κεφάλαιά τους. Παρ' όλα αυτά δεν διστάζουν να δέχονται τεράστιες κρατικές χρηματοδοτήσεις για έρευνα, η οποία θα μπορούσε να γίνει κάτω από ένα δημόσιο πρόγραμμα που θα επέτρεπε να ολοκληρωθούν απρόσκοπτα όλες οι διαδικασίες και χωρίς την υπερκοστολόγηση του εμβολίου όταν αυτό θα έμπαινε σε κυκλοφορία.

Η δημόσια υγεία δεν μπορεί να αφήνεται στην τύχη της ή με άλλα λόγια στα χέρια των μνημονιακών οι οποίοι μετά τα χειροκροτήματα ετοιμάζουν να συνεχίσουν την ιδιωτικοποίησή της. Χρειάζεται να παλέψουμε για γενναία ενίσχυση της δημόσιας χρηματοδότησης η οποία έχει πετσοκοπεί τα προηγούμενα χρόνια με την ταυτόχρονη αύξηση της ιδιωτικής δαπάνης, για προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, για δημιουργία νοσοκομείων και κλινών ΜΕΘ, πάταξη της κερδοσκοπίας σε όλα τα αναγκαία μέσα προστασίας, διενέργεια μαζικών τεστ.

■ Νάντια Τ.

επίκαιρα...

Περιβάλλον: αγώνες ενάντια στην εγκατάσταση ανεμογεννητριών στην Τήνο

Η πρόθεση του ομίλου Κοπελούζου να προχωρήσει σε εργασίες για την εγκατάσταση ανεμογεννητριών στην Τήνο, το διήμερο 20-21 Μάη, σε συνδυασμό με τη μεταφορά αστυνομικών στο νησί αλλά και τη διήμερη απαγόρευση κυκλοφορίας, προκάλεσε την αντίδραση των κατοίκων. Πιστεύουν ότι οι ανεμογεννήτριες θα αλλοιώσουν το φυσικό τοπίο, ενώ ακόμα δεν έχουν υπολογιστεί οι συνολικές επιπτώσεις στην άγρια ζωή, τη φύση και τους ίδιους τους κατοίκους. Επιπλέον, οι κάτοικοι καταγγέλλουν την εταιρεία για καταπάτηση δημόσιων εκτάσεων.

Τα έργα ξεκίνησαν στις 20 Μάη. Οι κάτοικοι προσπάθησαν να σταματήσουν τις μπετονιέρες κατά την κατασκευή των θεμελίων της δεύτερης από τις τρεις ανεμογεννήτριες, πάνω από το χωριό Υστέρνια. Για να διασφαλιστεί η διέλευση των μηχανημάτων, με εντολή του εισαγγελέα Σύρου αποκλείστηκε ο επαρχιακός δρόμος που συνδέει τη Χώρα της Τήνου με τα μεγαλύτερα χωριά. Λίγη ώρα μετά έκαναν την εμφάνισή τους δίπλα στις μπετονιέρες και τα ΜΑΤ. Τα επεισόδια δεν άργησαν να ξεκινήσουν μετά την απρόκλητη βία της αστυνομίας, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό διαδηλωτών αλλά και τη σύλληψη 10 κατοίκων του νησιού. Το απόγευμα, η διαμαρτυρία συνεχίστηκε έξω από το αστυνομικό τμήμα της Τήνου, για την απελευθέρωση των διαδηλωτών.

Στις 25 Μάη, εκδόθηκε η Τροποποιητική Απόφαση Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων για τα αιολικά πάρκα του ομίλου, σε τέσσερα νησιά των Κυκλάδων (Άνδρο, Πάρο, Τήνο, Νάξο), σύμφωνα με την οποία σε σύνολο 95 ανεμογεννητριών διατηρούνται οι 76 ανεμογεννήτριες στα νησιά και ουσιαστικά περιορίζονται αντίστοιχα τα αιολικά πάρκα σε Νάξο και Τήνο.

Με αγώνες και εξεγέρσεις πρέπει να σταματήσουμε τη λεηλασία του περιβάλλοντος και της ζωής μας από τις πολυεθνικές και τις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις.

Πορεία προσφύγων στο Κρανίδι

Πρόσφυγες από τη δομή στο Κρανίδι, όπου έπειτα από τον εντοπισμό τριών κρουσμάτων κορωνοϊού επιβλήθηκε 15ήμερη απαγόρευση κυκλοφορίας, έσπασαν την καραντίνα για να διαδηλώσουν. Περίπου 200 από τους 500 αιτούντες άσυλο που διαμένουν στη δομή φιλοξενίας στο Κρανίδι πραγματοποίησαν πορεία προς το κέντρο της πόλης, το μεσημέρι της Τετάρτης 27 Μάη. Οι πρόσφυγες παρέκαμψαν τον αστυνομικό κλοιό και έφτασαν έξω από το αστυνομικό τμήμα στο Πόρτο Χέλι. Εκεί είχε συγκεντρωθεί ισχυρή αστυνομική δύναμη, ενώ είχαν φτάσει στην περιοχή δυνάμεις και από το Ναύπλιο.

Ο κάθε λαός να δημιουργήσει και να ζήσει με ασφάλεια και αξιοπρέπεια στην πατρίδα του και όχι κατατρεγμένος από χώρα σε χώρα. Τα δισεκατομμύρια ευρώ που δίνονται για τη στρατιωτικοποίηση των συνόρων, τη διαχείριση του «προσφυγικού» και τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης (και καταλήγουν στις τσέπες καπιταλιστών, ΜΚΟ, «επιτήδειων» κ.ά.) να απαιτήσουμε να δοθούν για την ενίσχυση των λαών που ξεριζώνονται, για την αντιμετώπιση της οικονομικής λεηλασίας και της περιβαλλοντικής καταστροφής. Η μόνη απάντηση είναι να συγκροτηθεί ένα αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα ενάντια στους ιμπεριαλιστές, τις αστικές τάξεις και τις κυβερνήσεις τους, που τρέφουν την απειλή και τη φρίκη των πολέμων, του θανάτου και της καταστροφής.

Αντεργατικές διατάξεις στη μετα-καραντίνα περίοδο

Στις 4 Μαΐου άρχισε η πρώτη φάση «για τη σταδιακή αποκλιμάκωση των περιοριστικών μέτρων και την επαναφορά της οικονομικής δραστηριότητας στην κανονικότητα». Στις 3 Ιουνίου η κυβέρνηση της ΝΔ ανακοίνωσε, με δελτίο τύπου του υπουργείου Ανάπτυξης, τη δεύτερη φάση, που θα περιέχει και «τα τελικά στάδια επαναφοράς ή επανεκκίνησης της οικονομικής δραστηριότητας και συγκεκριμένα στις 6, 8, 15 και 29 Ιουνίου καθώς και την 1^η Ιουλίου». Η δεύτερη φάση αφήνει πλέον ελάχιστες δραστηριότητες ή υπηρεσίες χωρίς προσδιορισμένη χρονικά επανεκκίνηση (σχολικά κυλικεία, κλειστοί κινηματογράφοι, ΚΑΠΗ, επιτραπέζια τυχερά παιχνίδια, καζίνο, χαρτοπαικτικές λέσχες και ντισκοτέκ). Λίγες μέρες πιο πριν, στις 30 Μαΐου, με τον ν. 4690, νομοθετήθηκαν, πέρα από άλλα, μέτρα και διατάξεις που αφορούν τη δεύτερη φάση, για Ιούνιο, Ιούλιο, Αύγουστο και μετά. Τα μέτρα αυτά, όπως ισχυρίζεται η κυβέρνηση, στοχεύουν στην «επάνοδο στην κοινωνική και οικονομική κανονικότητα» και υποτίθεται ότι προστατεύουν τους εργαζόμενους, αλλά τελικά μόνο αντεργατικά είναι. Και να γιατί:

α) **Επεκτείνουν ή παρατείνουν** για 15 μέρες ή για κάποιους μήνες, **την εφαρμογή «παλιών» μέτρων**, που δοκιμάστηκαν τόσο στη φάση της καραντίνας όσο και στην πρώτη φάση «επιστροφής στην κανονικότητα». Τα μέτρα περιλαμβάνουν την «αναστολή συμβάσεων εργασίας», την «εξ αποστάσεως εργασία», το «προσωπικό ασφαλούς λειτουργίας» (με εκ περιτροπής εργασία και έως και 50% μείωση ωρών εργασίας και αμοιβών) κ.ά. Αφορούν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους και έχουν γραφτεί αρκετά για αυτά, τόσο στην *Εργατική Πάλη* του Απριλίου και του Μαΐου, όσο και στην ιστοσελίδα της ΟΚΔΕ.

β) **Θεσμοθετούν «νέα» μέτρα**, όπως π.χ. το πρόγραμμα ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ ή SURE, μέτρο που αποτελεί, έως έναν βαθμό, «παραλλαγή ή μετεξέλιξη» κάποιων από τα προηγούμενα. Τα νέα μέτρα δεν προκύπτουν από κάποια έκτακτη ανάγκη αλλά «ικανοποιούν» τις ορέξεις και ανάγκες της αγοράς και των νεοφιλελεύθερων, δηλαδή της κυβέρνησης, του ΣΕΒ, των μεγάλων επιχειρηματιών, των τραπεζιτών, των δανειστών και τοκογλύφων.

Συγκεκριμένα:

— **Για την αναστολή συμβάσεων εργασίας**, δίνεται από την κυβέρνηση η δυνατότητα σε εργοδότες-επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα, στους κλάδους α) τουρισμού, μεταφορών, πολιτισμού και αθλητισμού και β) της εστίασης, που πλήττονται σημαντικά, βάσει ΚΑΔ, είτε να παρατείνουν την αναστολή συμβάσεων των εργαζόμενων τους που έχουν ήδη τεθεί σε αναστολή είτε **να θέσουν σε αναστολή συμβάσεις εργασίας μέρους ή του συνόλου των εργαζομένων τους**. Η αναστολή μπορεί να γίνει μέχρι 31/7/2020, για τους κλάδους της περίπτωσης α), και μέχρι 30/6/2020 για την εστίαση. Η αναστολή σύμβασης το πιο πιθανό είναι ότι σημαίνει για τον εργαζόμενο **μείωση μισθού στα 534 ευρώ τον μήνα**, όσο είναι η λεγόμενη αποζημίωση ειδικού σκοπού.

Επίσης, δίνεται η δυνατότητα σε εργοδότες-επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα, στους κλάδους εποχικής λειτουργίας, σε κύρια και μη κύρια ξενοδοχειακά και τουριστικά καταλύματα και στα τουριστικά λεωφορεία, να θέσουν σε αναστολή τις συμβάσεις εργασίας μέρους ή του συνόλου του προσωπικού τους (που είχε «δικαίωμα υποχρεωτικής επαναπρόσληψης»), από 1/6/2020 έως 30/9/2020. Μάλιστα, δίνεται σε αυτούς τους εργοδότες το δικαίωμα να εφαρμόζουν συνδυαστικά και έως 30/9/2020 την αναστολή συμβάσεων εργασίας και τη ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ!

— **Για το προσωπικό ασφαλούς λειτουργίας**, δίνεται η δυνατότητα εκ περιτροπής εργασίας, με έως και 50% μείωση ωρών εργασίας και αμοιβών, όπως καθορίστηκε από την Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου στις 20/3/2020, με το άρθρο 9. Αυτή η διάταξη έδινε στον εργοδότη-επιχειρηματία (και πέραν των παλαιότερων διατάξεων, που ακόμη ισχύουν για την εκ περιτροπής εργασία), τη δυνατότητα, μονομερώς και εφαρμόζοντας το διευθυντικό του δικαίωμα, να επιβάλει τουλάχιστον για το 50% του προσωπικού του, **μείωση των ωρών ερ-**

γασίας, άρα και των αμοιβών, έως και 50%! Αυτή η διάταξη καταργείται μεν, με τον νόμο 4690, που ισχύει από 30/5/2020, όμως: (α) δίνεται παράταση, για να μπορούν να την αξιοποιήσουν οι εργοδότες έως και τις 14/6/2020 και (β) από τις 15/6/2020, «ενσωματώνεται» στο πρόγραμμα ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ.

— **Για τις Γενικές Συνελεύσεις των πρωτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων**, ο ν. 4690 θεσμοθετεί (άρθρο 28, παράγραφος 2) ότι: «Οι Γενικές Συνελεύσεις (...) δύναται να προκηρύσσονται και να διεξάγονται μετά από απόφαση των οικείων οργάνων τους, με τη χρήση σύγχρονων ψηφιακών μέσων απομακρυσμένης συμμετοχής των μελών τους», δηλαδή τηλε-συνελεύσεις και τηλε-ψηφοφορία.

— **Για τον νομοθετικά καθορισμένο κατώτατο μισθό και ημερομίσθιο**, για τα οποία υποτίθεται ότι θα νομοθετούσαν μια αύξηση, τελικά απλώς ψηφίζουν τη... μετάθεση της όποιας απόφασης για το 2021.

— **Για τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας και τις Διαιτητικές Αποφάσεις**, των οποίων η τρίμηνη «παράταση ισχύος» έληξε από τις 29 Φεβρουαρίου 2020 έως και τις 30 Απριλίου 2020, η «παράταση ισχύος», η οποία προστατεύει τους εργαζόμενους έως ότου υπογραφεί η νέα ΣΣΕ ή ΔΑ, φθάνει πλέον μόνο έως και τις 30 Ιουνίου 2020.

Πολλοί εργαζόμενοι, μετά τις 15 Ιουνίου, θα βρεθούν αντιμέτωποι με τα πιο πάνω μέτρα της κυβέρνησης. Πολύ πιθανόν, θα εξαναγκάζονται στην αναστολή σύμβασης εργασίας ή στη ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ. Όλοι οι εργαζόμενοι ήδη βρίσκονται κάτω από την απειλή, όχι μόνο των παραπάνω μέτρων, αλλά και όλου του παλιού αντεργατικού οπλοστασίου (προ καραντίνας) των εργοδοτών: «κλασική» τηλεργασία, υπερωρίες και υπερεργασία, μερική απασχόληση, εκ περιτροπής απασχόληση, μετατροπή συμβάσεων πλήρους απασχόλησης σε μερικής απασχόλησης ή εκ περιτροπής, διαθεσιμότητα, αλλαγές συμβάσεων με χειρότερους όρους, συμβάσεις ορισμένου χρόνου ή και έργου, απολύσεις ή και «οικειοθελείς» αποχωρήσεις.

Ταυτόχρονα, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, ήδη βρίσκονται κάτω από την απειλή της όξυνσης της κρίσης και της αντίδρασης των επιχειρηματιών, που δεν καταλαβαίνουν από δικαιώματα και ανθρώπινες ανάγκες και, εδώ και μήνες, απολούν, αρνούνται να προσλάβουν, αλλάζουν τις εργασιακές σχέσεις προς το χειρότερο κ.ά.

Παρά τα ψέματα ότι προστατεύτηκαν οι εργαζόμενοι από την κρίση, η πραγματικότητα και τα νούμερα είναι αμείλικτα. Τα όποια μέτρα, αλλά και η ίδια η αγορά, όχι μόνο δεν προστατεύουν τους εργαζόμενους, αλλά **απορρυθμίζουν ή ελαστικοποιούν τις εργασιακές σχέσεις, τις συνθήκες εργασίας και τα αντίστοιχα δικαιώματα**, περιορίζουν — υποτίθεται προσωρινά — αυτά τα δικαιώματα ή χειροτερεύουν τις υπάρχουσες εργασιακές σχέσεις ή συνθήκες. **Αποδεσμεύουν το λεγόμενο διευθυντικό δικαίωμα** από κάθε περιορισμό ή έλεγχο, δίνοντας **απεριόριστη εξουσία και απεριόριστες δυνατότητες**, στους ιδιώτες εργοδότες αλλά και στο δημόσιο, να χειρίζονται όπως θέλουν την εργασία και τις ζωές των εργαζομένων.

Τα όποια μέτρα προστασίας, ανακούφισης ή στήριξης των εργαζομένων ορίζονται, ισχύουν ή τίθενται αποκλειστικά ως μια παράμετρος της άμεσης και έμμεσης προστασίας και στήριξης των επιχειρήσεων και της αγοράς, αλλά και του κράτους, από την κοινωνική αναταραχή και αμφισβήτηση. Κατά συνέπεια, είναι μέτρα αδύναμα, φτωχά ή λειψά και εφαρμόζονται σε όσο γίνεται λιγότερους,...

Ευρωπαϊκό πρόγραμμα SURE Μεγαλώνει η εξαθλίωση των εργαζομένων

Στις αρχές Μαΐου, η Κομισιόν ανακοίνωσε σειρά «ενισχύσεων» για τις χώρες της ΕΕ, που περιλαμβάνουν επιχορηγήσεις και δάνεια για επιχειρήσεις και για τη «διατήρηση των θέσεων εργασίας». Μέσα σ' αυτά ήταν και το πρόγραμμα SURE, για παροχή επιδόματος στους εργαζόμενους που έχει μειωθεί ο μισθός τους στην περίοδο του lockdown. Στην Ελλάδα αντιστοιχούν 1,4–2 δισ. ευρώ (δανεικά), για εργαζόμενους σε επιχειρήσεις που έχασαν τουλάχιστον το 20% του τζίρου τους. Δίνεται η δυνατότητα στους εργοδότες να απασχολούν εργαζόμενους σε καθεστώς «*εργασίας μειωμένου χρόνου*», με το πρόγραμμα να αναπληρώνει μέρος της μισθολογικής απώλειας.

Η εργασία μειωμένου χρόνου είναι προάγγελος της «μερικής ανεργίας», της «**μισής δουλειάς, μισής ζωής**» για εργαζόμενους που μέχρι πρότινος ήταν πλήρους απασχόλησης. Οι εργοδότες θα μπορούν **μονομερώς** να μειώσουν τον χρόνο εργασίας ως και 50%. Ο μισθός γίνεται κατά βάση ένα επίδομα, εφόσον το κράτος θα καλύπτει έως και το 60% του νέου μισθού, που θα μειωθεί ανάλογα με τη μείωση του χρόνου εργασίας. Για παράδειγμα, εργαζόμενος που έπαιρνε 800 ευρώ τον μήνα, πλέον θα παίρνει 400 ευρώ της μερικής απασχόλησης συν 240 του SURE – μια **μείωση 170 ευρώ, πάνω από 20%!**

Η «εγγύηση» αυτού του μέρους του κομμένου μισθού ισχύει μέχρι 30 Σεπτεμβρίου, όπου σταματάει το πρόγραμμα, αφήνοντας εκατομμύρια εργαζόμενους στον αέρα. Ήδη στην Ελλάδα έχει μειωθεί στο 42% το εισόδημα για το 32% των εργαζομένων, με χιλιάδες απολύσεις, έμμεσες (μη ανανέωση συμβάσεων) ή άμεσες – ας διακήρυττε η κυβέρνηση ότι τις έχει απαγορεύσει!

Παράλληλα, θεσμοθετείται ένα «κουπόνι» (voucher), ουσιαστικά επίδομα πρόσληψης που χαρίζει η κυβέρνηση στα αφεντικά, 500 ευρώ για να προσλάβουν νέους εργαζόμενους, αντί 400 ευρώ που θα έδιναν στο επίδομα ανεργίας.

Το SURE, όπως και τα άλλα ευρωπαϊκά προγράμματα (REACT-EU κ.λπ.), εντάσσονται στις ακραίες νεοφιλελεύθερες «ενεργητικές» πολιτικές για τη λεγόμενη «επιδότηση της εργασίας», ενάντια υποτίθεται στην αντιπαραγωγική επιδότηση των ανέργων. Όχι μόνο δεν στηρίζει τις θέσεις εργασίας, αλλά **καθιστά τους εργαζόμενους μισοάνεργους, που οριακά θα επιβιώνουν από το πετσόκομμα των μισθών** – και μάλιστα πανευρωπαϊκά. **Η ανασφάλεια θα είναι πλήρης, φτάνοντας μέχρι την απόλυτη «ελαστικοποίηση» των εργασιακών σχέσεων, με τα «συμβόλαια μηδενικών ωρών».** Οι «**φτωχοί εργαζόμενοι**» θα αυξηθούν ραγδαία, εντείνοντας τις διαιρέσεις και τον κατακερματισμό στο εσωτερικό της εργατικής τάξης, με κάθε μισθωτό, υπό το φόβο της άμεσης κοινωνικής περιθωριοποίησης και εξαθλίωσης, να πασχίζει να μη χάσει τη δουλειά του, να μην κατακυλίσσει στο κατώτατο όριο μισθού και φτώχειας. **Οι εργαζόμενοι θα είναι** έτσι ακόμα πιο ευάλωτοι στην υπερεξουσία του διευθυντικού δικαιώματος, χειροτερεύοντας το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης. Ουσιαστικά καταργείται κάθε έννοια σύμβασης εργασίας, κατοχυρωμένου και συλλογικού δικαιώματος: όλα επαφίενται στις ορέξεις και τον δεσποτισμό του εργοδότη. Όποιος εργαζόμενος δεν δεχθεί τη μείωση, μπορεί αυτόματα να απολυθεί, χωρίς καν πρόβλεψη ανάλογου επιδόματος στους απολυμένους.

Οι ευρωπαίοι καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές μας έχουν κηρύξει ανελέητο πόλεμο, για να επιβιώσουν από την κρίση και τα αδιέξοδά τους τσακίζοντας την εργατική τάξη. Η γενίκευση των «επιδοματικών» πολιτικών δείχνει την γύμνια των νεοφιλελεύθερων, την ανικανότητά τους να αντιμετωπίσουν την οικονομική κρίση που καλπάζει, αλλά και το πόσο επικίνδυνοι είναι. Πετάνε ψίχουλα στους εργαζόμενους ίσα για να μην πεθάνουν από την πείνα, την ίδια ώρα που δεν θέλουν να πληρώσουν τίποτε για την κρίση οι καπιταλιστές. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη δίνει πακτωλό χρημάτων στα παρασιτικά κεφάλαια και στους εργοδότες, χωρίς να εγγυάται τις επενδύσεις, την πραγματική ενίσχυση της παραγωγής και της οικονομίας, τις θέσεις εργασίας, την εξασφάλιση αξιοπρεπών μισθών. Όλα αυτά είναι ξένα για τους μνημονιακούς. Μόνο ένα ισχυρό εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα μπορεί να τσακίσει τις μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις, τη σύγχρονη δουλεία, επιβάλλοντας ένα πραγματικό πρόγραμμα σωτηρίας, με βασικούς άξονες: μείωση των ωρών εργασίας, σταθερή δουλειά για όλους – εθνικοποιήσεις και εργατικός έλεγχος – διαγραφή του χρέους, έξοδος από Ευρώ/ΕΕ με εθνικό νόμισμα, για μαζικές δημόσιες παραγωγικές επενδύσεις – μέσα από μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

1η Μάη: Δεν πέρασε η Κυβερνητική απαγόρευση του εορτασμού

Η κυβέρνηση της πανδημίας Μητσοτάκη, δια στόματος του κυβερνητικού εκπροσώπου Πέτσα, ανακοίνωσε τη «μεταφορά» του γιορτασμού της Πρωτομαγιάς, ζητώντας μάλιστα «την κατανόηση και τη συνεργασία», δηλαδή την πλήρη υποταγή, των οργανώσεων του εργατικού κινήματος. Αφού δεν τα κατάφεραν και οι διαδηλώσεις διοργανώθηκαν κανονικά από τις οργανώσεις της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς βρέθηκε ο υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη Χαρδαλιάς να μας δηλώσει ότι: «*προτείναμε στις εργατικές οργανώσεις εναλλακτικές ημερομηνίες. Κάποιοι, ωστόσο, επέλεξαν να αγνοήσουν τα μέτρα και πραγματοποιήσαν συγκεντρώσεις. Η κυβερνητική απόφαση δεν ήταν να υπάρξει καταστολή των συγκεντρώσεων αυτών*». Η κυβέρνηση μπορεί με αφορμή την πανδημία και την πτώση των αγώνων του εργατικού κινήματος να έχει εξαπολύσει ένα τσουνάμι μισοδικτατορικών ΠΝΠ και αντεργατικών μέτρων, όμως δεν είναι τόσο ισχυρή όσο θέλει να δείχνει. Η διαδήλωση της 1ης Μάη μέσα στην απαγόρευση της κυκλοφορίας και τον φόβο της πανδημίας δείχνει τον δρόμο στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Η οργάνωση μας, η ΟΚΔΕ, βοήθησε με όλες τις δυνάμεις της την πραγματοποίηση της διαδήλωσης. Έχοντας καταρχήν αναπτύξει επαρκή θεωρητική προετοιμασία για την αντιμετώπιση τέτοιων καταστάσεων. Η όξυνση της κρίσης, εδώ και καιρό αναλύεται στα κείμενα μας παρόλο που η εμφάνιση της πανδημίας της έδωσε άλλη διάσταση και μεγαλύτερο βάθος. Στο φύλλο Μαρτίου της Εργατικής Πάλης, στη στήλη «Η Άποψή μας» επισημάναμε, λίγο πριν η κυβέρνηση προχωρήσει στο τσουνάμι μέτρων και στην απαγόρευση της κυκλοφορίας: «*Η κυβέρνηση των ανίκανων “αρίστων” του Κ. Μητσοτάκη σημείωσε ακόμη μια πρωτιά και μάλιστα παγκόσμια: το ελληνικό χρηματιστήριο έκλεισε με τις μεγαλύτερες απώλειες στην εβδομάδα που έκλεισε στις 28/2/20, πάνω από 21% συνολικά, με τις απώλειες των τραπεζών να είναι ακόμη μεγαλύτερες, πράγμα που σημαίνει ότι τώρα η ανακεφαλαιοποίηση με νέα τεράστια ποσά, με χρήματα του ελληνικού λαού, καθίσταται βέβαιη. Εξίσου μεγάλες είναι και οι απώλειες όλων των μεγάλων επιχειρήσεων και είναι βέβαιο ότι θα υπάρξουν νέες απολύσεις, χρεοκοπίες και κλεισίματα, με αποτέλεσμα και πάλι την αύξηση της ανεργίας και νέα αντεργατικά μέτρα. Οι εργαζόμενοι και στη χώρα μας πρέπει να ετοιμαστούν για ένα νέο κύμα επιθέσεων από τους νεοφιλελεύθερους του Μητσοτάκη, ενάντια*

Για την αποκατάσταση της αλήθειας όσον αφορά τον εορτασμό της Εργατικής Πρωτομαγιάς στη Θεσσαλονίκη και παραπλανητική ανάρτηση στο pandiera.gr

Ενώσει της Εργατικής Πρωτομαγιάς 2020, σε μια περίοδο χαρακτηρισμένη από τις ποικίλες επιπτώσεις της πανδημίας και την βαθιά οικονομική κρίση – τις βάρβαρες αντεργατικές ΠΝΠ της ΝΔ – την χουντικής έμπνευσης απαγόρευση της κυκλοφορίας – η ΟΚΔΕ πήρε την πρωτοβουλία και κάλεσε τις οργανώσεις της άκρας/ρίζοσπαστικής αριστεράς και αναρχικές συλλογικότητες, σε συζήτηση για κοινή πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση στο άγαλμα Βενιζέλου. Αυτή η συζήτηση δεν έγινε ποτέ, όχι λόγω της δικής μας αδιαφορίας. Η ΟΚΔΕ κάλεσε δημόσια σε συγκέντρωση στις 10:30 πμ στο Άγαλμα Βενιζέλου (βλ. σχετικές ανακοινώσεις στο okde.gr).

Σήμερα το πρωί, ο χώρος συγκέντρωσής μας βρέθηκε κατελειμένος από το ΚΚΕ, το οποίο δεν καλούσε δημόσια σε συγκέντρωση στον συγκεκριμένο χώρο. Η ΟΚΔΕ, μαζί με το Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών, την Επιτροπή Αγώνα Διανομέων, την Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και την Μαθητική Αντεπίθεση, μετέφερε την συγκέντρωσή της πάνω στην Εγνατία σε απόσταση από το ΚΚΕ. Στον ίδιο χώρο, με δικά τους καλέσματα, παραβρέθηκαν δυνάμεις από ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ΑΡΙΣ – ΣΕΚ) και ΛΑΕ, ΔΕΑ, ΑΡΑΣ με πανό φοιτητικών συλλόγων, κινήσεων και πολιτικών χώρων.

Το μπλοκ της ΟΚΔΕ ξεκίνησε, από το σημείο συγκέντρωσης, διαδήλωση προς το Μνημείο του Εργάτη έξω από το ΕΚΘ. Στην πορεία συμμετείχαν επίσης ΛΑΕ, ΔΕΑ και φοιτητικοί σύλλογοι.

Στον χώρο της συγκέντρωσης, προσεγγίζοντας το ΚΚΕ, παρέμειναν μόνο οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οι οποίες επίσης διαδήλωσαν μόνες τους μετά τη λήξη της συγκέντρωσης του ΚΚΕ.

στο βιοτικό τους επίπεδο και σε όλα τα δικαιώματά τους, ίσως και μεγαλύτερο από της προηγούμενης δεκαετίας.»

Μέσα σε αυτή την κατάσταση η ΟΚΔΕ καλέστηκε να παρέμβει ξεπερνώντας τον σκόπελο της απαγόρευσης για να οργανωθεί η διαδήλωση της 1η Μάη. Αποφασίσαμε να πραγματοποιήσουμε διαδήλωση στο κέντρο της πόλης (το ανακοινώσαμε και επίσημα στις 27/4 με μαζικό κάλεσμα) και ήρθαμε σε επαφή με τις υπόλοιπες οργανώσεις της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς για την πραγματοποίηση της. Μέσα από αυτή την προσπάθεια συμβάλαμε στην έκδοση κοινής ανακοίνωσης ενάντια στην μεταφορά του γιορτασμού της 1ης Μάη, με τις υπογραφές των περισσότερων οργανώσεων στις 30/04. Δυστυχώς η κρίση που ταλαιπωρεί το εργατικό κίνημα δεν βοήθησε να γίνει κοινή διαδήλωση. Οι οργανώσεις ΚΚΕ (μ-λ) και ΔΕΑ βρέθηκαν στο ύψος της Πλατείας Κλαυθμόνος και διαδηλώσαμε μαζί με πορεία στο Σύνταγμα και επιστροφή στα Προπύλαια. Οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ βρέθηκαν σε διαφορετικά σημεία. Το ΝΑΡ στα Χαυτεία πραγματοποιώντας κανονικά διαδήλωση, ενώ το ΣΕΚ συγκεντρώθηκε κατευθείαν στο Σύνταγμα χωρίς να συμμετάσχει σε κάποια από τις προαναφερθείσες διαδηλώσεις.

Η ΓΣΕΕ κάλεσε σε απεργία, οι δυνάμεις όμως της επίσημης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΠΑΜΕ-ΠΑΣ-ΚΕ-ΔΑΚΕ κ.λπ) περιορίστηκαν στην κήρυξη απεργίας (το ΠΑΜΕ δεν έκανε ούτε αυτό) ή σε κινήσεις εντυπωσιασμού όπως του ΠΑΜΕ στο Σύνταγμα χωρίς καν μαζικό κάλεσμα (ανακοινώθηκε μόνο στα μέλη του) υποκύπτοντας έτσι εν μέρη στα μέτρα της κυβέρνησης.

Η οργάνωση μας έχει αντικειμενικά μια θεωρητική υπεροχή που της δίνει την δυνατότητα (παρά τις μικρές οργανωτικές της δυνάμεις) να μπορεί να παίζει καθοριστικό ρόλο σε σημαντικές και δύσκολες στιγμές για την εργατική τάξη. Η υπεροχή αυτή πρέπει να γίνει υποκειμενική για να οργανώσουμε τις αντιστάσεις των εργαζόμενων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η κυβέρνηση ακολουθώντας τα μέτρα που πάρθηκαν σε παγκόσμια κλίμακα προετοιμάζεται για την αντιμετώπιση τις κρίσης. Αγώνες και εξεγέρσεις όπως των αφροαμερικάνων στις Η.Π.Α. μας δείχνουν τον δρόμο. Η ενίσχυση της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι κατά την γνώμη μας καθοριστικός παράγοντας για να νικήσουν τέτοιοι αγώνες στη χώρα μας.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

Όπως ξέρουν όλοι οι συναγωνιστές, η ΟΚΔΕ κάλεσε και οργάνωσε την δική της διαδήλωση για την 1^η Μάη, κάτι το οποίο έκανε και θα κάνει σε κάθε περίπτωση που δεν υπάρχει διάθεση για συνδιοργάνωση κινητοποιήσεων – ωστόσο θα συνεχίσουμε σταθερά να επιδιώκουμε την συζήτηση, συνεννόηση, κοινή δράση.

Με αυτή την έννοια, η ανάρτηση στο ιστότοπο pandiera.gr, που παραπληροφορεί πως η ΟΚΔΕ αλλά και άλλες οργανώσεις καλούσαν στη συγκέντρωση του ΚΚΕ, είναι ψευδής και απαράδεκτη. Εξάλλου, όποιος παρακολουθεί την πολιτική και πρακτική μας στο εργατικό κίνημα, γνωρίζει την αταλάντευτη αντίθεσή μας στην πολιτική και πρακτική του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ. Όσο για το ευφάνταστο σχόλιο του συντάκτη της παραπληροφόρησης, πως η ΟΚΔΕ και άλλες οργανώσεις δεν μπόρεσαν να συμμετέχουν στην συγκέντρωση του ΚΚΕ γιατί εμποδίστηκαν από τα κορδόνια του ΚΚΕ!! προκαλεί όχι μόνο τα γέλια τα δικά μας αλλά και των ιδίων των Σταλινικών που βλέπουν στην ΟΚΔΕ και τον Τροτσκισμό ένα θανάσιμο πολιτικό εχθρό μέσα στο εργατικό κίνημα.

Στην πραγματικότητα, στην μη ανακοινωμένη συγκέντρωση του ΚΚΕ, αν καλούσαν κάποιες πολιτικές οργανώσεις, αυτές ήταν μόνο δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Δηλαδή ο πολιτικός φορέας του συντάκτη της παραπληροφόρησης!! Αυτό λοιπόν δεν είναι απλώς παραπληροφόρηση, αλλά είναι συκοφαντική διαστρόφηση της πραγματικότητας, που αδυνατούμε να παρακολουθήσουμε και να σχολιάσουμε παραπέρα. Την αφήνουμε στην κρίση των αγωνιστών και των δυνάμεων του εργατικού κινήματος.

ΟΚΔΕ, Θεσσαλονίκη 1/5/2020

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ!

Η άκρως νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, πιστή στα σχέδια της για την ιδιωτικοποίηση των πάντων, προσπαθεί με ύπουλο τρόπο να ανοίξει το δρόμο για την πλήρη ιδιωτικοποίηση του νερού!

Το Υπουργείο Μεταφορών και Υποδομών ετοιμάζεται να παραχωρήσει το Εξωτερικό Υδροδοτικό Σύστημα (ΕΥΣ) της ΕΥΔΑΠ σε ιδιώτες μέσω Συμπράξεων Δημοσίου Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ). Το ΕΥΣ της ΕΥΔΑΠ εκτείνεται στους νομούς Αιτωλοακαρνανίας, Φωκίδας, Βοιωτίας και Αττικής και περιλαμβάνει τα φράγματα του Μόρνου, του Ευήνου και το κανάλι με το οποίο το νερό έρχεται στην Αθήνα, την λίμνη Υλίκη, αντλιοστάσια, κτλ., δηλαδή σχεδόν το 80% των αποθεμάτων νερού της Ελλάδας. Ενώ βρίσκεται σε εξέλιξη η διαπραγμάτευση μεταξύ ΕΥΔΑΠ και Δημοσίου για τα επόμενα χρόνια, «το Υπουργείο ξεκίνησε τρεις παράλληλους διαγωνισμούς για τεχνικό, νομικό και χρηματοοικονομικό σύμβουλο, προς υποβοήθηση του Υπουργείου για τις ενέργειες διεξαγωγής Διεθνούς Διαγωνισμού (ΣΔΙΤ) για την «Διαχείριση – Λειτουργία και Συντήρηση του Εξωτερικού Υδροδοτικού Συστήματος (Ε.Υ.Σ.) Αθήνας».

Με αυτόν τον τρόπο οι ιδιώτες που θα αναλάβουν το δίκτυο υδροληψίας και διανομής του νερού δεν θα έχουν την ευθύνη για όποιο πρόβλημα προκύψει, ενώ θα αποκομίζουν όλα τα κέρδη. Η ΕΥΔΑΠ παρ' ότι δεν θα έχει κανέναν έλεγχο στην παραπάνω διαδικασία θα είναι η μοναδική υπεύθυνη (!) Επιπλέον 200 υπάλληλοι της Διεύθυνσης Υδροληψίας της ΕΥΔΑΠ απειλούνται με απολύσεις, τα αποθεματικά της ΕΥΔΑΠ με μείωση και οι καταναλωτές -δηλαδή όλοι εμείς- με βαρύ οικονομικό κόστος.

Οι επιπτώσεις της ιδιωτικοποίησης του αγαθού του νερού είναι τεράστιες, ειδικά στην περίοδο που διανύουμε, λόγω της πανδημίας. Το συχνό πλύσιμο χεριών, ρούχων, επιφανειών κτλ είναι οι σημαντικότεροι κανόνες υγιεινής, επομένως το νερό θα έπρεπε να διατίθεται δωρεάν σε όλους και όχι να γίνεται αντικείμενο παζαριών στα χέρια ιδιωτών. Εξάλλου σε όσες χώρες επιβλήθηκε η ιδιωτικοποίηση του νερού τα αποτελέσματα ήταν τραγικά (πλημμύρες, διάδοση ασθενειών, διακοπή παροχής νερού λόγω υπερογκών λογαριασμών) και ξεσήκωσαν μεγάλες αντιδράσεις.

Η βάρβαρη νεοφιλελεύθερη πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, πέρα από κάθε αμφιβολία, εξυπηρετεί μόνο τα συμφέροντα των καπιταλιστών και των κυβερνήσεων και σε καμία περίπτωση τα δικά μας συμφέροντα, τα συμφέροντα των εργαζόμενων, των νέων, των ανέργων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η κυβέρνηση για ακόμη μια φορά προσπαθεί να φορτώσει την κρίση στις πλάτες μας. Το αποδεικνύουν η τεράστια ανεργία, που εκτινάχθηκε στο 25,5%, τα αντεργατικά μέτρα (εκ περιτροπής εργασία, μισοί μισθοί, απελευθέρωση των απολύσεων) και η άγρια καταστολή στο όνομα της «ατομικής ευθύνης». Τώρα θέλει να μας επιβάλλει να πληρώνουμε χρυσά και αγαθά ζωτικής σημασίας, όπως το νερό.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ!

Η αντίδρασή μας απέναντι στην επικίνδυνη κυβέρνηση της ΝΔ πρέπει να είναι άμεση και αποφασιστική. Πρέπει να υπερασπιστούμε τα δημόσια αγαθά και τα εργασιακά μας δικαιώματα. Η υγεία, η παιδεία, το ρεύμα και το νερό δεν ξεπουλιούνται. Οι θέσεις εργασίας μας, οι μισθοί μας και η αξιοπρέπεία μας δεν θα θυσιαστούν για χάρη των εργοδοτών. Μόνη λύση είναι οι αγώνες μας σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε γειτονιά, σε κάθε πόλη, για να βάλουμε φρένο στο μαύρο μέλλον που θέλουν να μας επιβάλλουν κυβερνήσεις και καπιταλιστές και να επιβάλλουμε τις ανάγκες μας.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΕΙ ΤΩΡΑ ΤΟ ΠΟΛΥΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ-ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ

Η κυβέρνηση επιχειρεί άγρια νεοφιλελεύθερη επίθεση στη Δημόσια Δωρεάν Εκπαίδευση με το πολυνομοσχέδιο που κατατέθηκε στη Βουλή στις 28/5 και με την τροπολογία για τη νομιμοποίηση της εξ αποστάσεως «εκπαίδευσης» ως κανονικής και τη ζωντανή αναμετάδοση των μαθημάτων μέσα από την τάξη. Η τροπολογία θα χρησιμοποιηθεί: α) για τον έλεγχο και την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, β) για να επιβληθούν μέτρα περικοπών, όπως κλείσιμο σχολείων σε απομακρυσμένες περιοχές, συγχωνεύσεις τμημάτων, απολύσεις αναπληρωτών και υπεραριθμίες, διαθεσιμότητες και εντέλει απολύσεις μόνιμων.

Η αξιολόγηση είναι η καρδιά της νεοφιλελεύθερης επίθεσης στη Δημόσια Εκπαίδευση!

Στο τελικό πολυνομοσχέδιο διατηρούνται όλες οι αντιεκπαιδευτικές διατάξεις, εκτός από το ηλικιακό όριο των 17 ετών για εγγραφή στα ΕΠΑΛ (θα οδηγούσε σε συρρίκνωση του μαθητικού δυναμικού κατά 33%), που όμως θα επανεξεταστεί μέσα στο καλοκαίρι στο συνολικό νομοσχέδιο για την Τεχνική Εκπαίδευση.

Πέρα από μέτρα περικοπών, έντασης των ταξικών φραγμών και διάλυσης της ολόπλευρης μόρφωσης (αύξηση των μαθη-

τών ανά τμήμα σε 25 για νηπιαγωγείο και δημοτικό, αύξηση των εξεταζόμενων μαθημάτων με βάση προαγωγής 10 για γυμνάσιο και λύκειο, τράπεζα θεμάτων σε όλες τις τάξεις του λυκείου, βάση του 10, μείωση μετεγγραφών και εισακτέων στα ΑΕΙ, επαναφορά της διαγωγής και αύξηση ποινών για τους μαθητές, νέες θεματικές με εισαγωγή «εργαστηρίων δεξιοτήτων», ποινές διετούς αποκλεισμού για τους αναπληρωτές, ίδρυση ξενόγλωσσων τμημάτων με δίδακτρα στα δημόσια πανεπιστήμια, ορισμός 2 εκπαιδευτικών ως «συμβούλων σχολικής ζωής» που θα καλύψουν τις ανάγκες για ψυχολόγους και κοινωνικούς λειτουργούς), το νομοσχέδιο επαναφέρει δριμύτερη την εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση σχολείων, καθώς και την ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Δημιουργείται μια ελίτ Πρότυπων και Πειραματικών σχολείων, ως σχολεία των «αρίστων», όπου μαθητές και εκπαιδευτικοί θα αξιολογούνται με ένα αυταρχικό, σκληρό και τιμωρητικό σύστημα που θα χρησιμοποιηθεί ως προπομπός της αξιολόγησης σε όλους τους εκπαιδευτικούς.

Όλα αυτά, σε συνδυασμό με τη σύνταξη Εσωτερικού Κανονισμού της σχολικής μονάδας (σε συνεργασία με τον Σύλλογο Γονέων και εκπρόσωπο του Δήμου) και τη φημολογούμενη μεταφορά των σχολείων στους Δήμους, οδηγούν στην κατηγοριοποίηση και αυτονομία των σχολείων. Τα σχολεία θα λειτουργούν ως επιχειρήσεις και η κυβέρνηση (με βάση τις επιταγές των ΟΟΣΑ, ΕΕ, ΣΕΒ) θα πετύχει την πλήρη ιδιωτικοποίηση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης.

Οι ηγεσίες ΟΛΜΕ-ΔΟΕ υποσκάπτουν τις αντιστάσεις

Οι παρατάξεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ) αρνήθηκαν να καλέσουν έγκαιρα Γενικές Συνε-

λεύσεις (ΓΣ). Η ΟΛΜΕ όρισε συνελεύσεις των ΕΛΜΕ από 20 έως 29 Μάη και ΓΣ προέδρων χωρίς ακριβή ημερομηνία, ενώ μετά την κατάθεση του πολυνομοσχεδίου την όρισαν τελικά για τις... 6 Ιούνη! Μόνο όταν πείστηκαν από τα μεγάλα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια σε όλες τις πόλεις, που έγιναν με πρωτοβουλία των πρωτοβάθμιων σωματείων (ΕΛΜΕ-ΣΕΠΕ), όπου φάνηκε ότι η αγανάκτηση και η οργή των εκπαιδευτικών πήρε τον δρόμο του αγώνα, αναγκάστηκαν να καλέσουν σε ΓΣ και ένα απογευματινό συλλαλητήριο. Δεν έχουν προκηρύξει απεργία-αποχή από την τροπολογία για την εξ αποστάσεως «εκπαίδευση», πράγμα που αποφάσισε η ΑΔΕΔΥ. Προσπαθούν με νύχια και με δόντια να μπλοκάρουν την υλοποίηση της απεργίας-αποχής, αφού ΔΑΚΕ-ΠΕΚ (στην ΟΛΜΕ) αντιτίθενται σε πρακτικό συλλόγου διδασκόντων και το αντίστοιχο πρακτικό της ΔΟΕ δεν καλύπτει το σύνολο της τροπολογίας αλλά μόνο την άρνηση τοποθέτησης κάμερας μέσα στην τάξη. Το «σχέδιο αγώνα» τους είναι ένα συλλαλητήριο στις 1/6 και μία 24ωρη απεργία στις 9/6 με πανελλαδικό συλλαλητήριο στην Αθήνα και απογευματινό συλλαλητήριο και συναυλία στις 10/6, την ημέρα ψήφισης!!! Με λίγα λόγια βάζουν πλάτες στην πολιτική της κυβέρνησης, είτε γιατί βρίσκουν πολλά θετικά στοιχεία (ΔΑΚΕ), είτε γιατί διαφωνούν μόνο με επιμέρους πλευρές της (ΠΕΚ, ΣΥΝΕΚ).

Από κοντά και το ΠΑΜΕ...

Το ΠΑΜΕ δεν δέχθηκε την έγκαιρη πραγματοποίηση ΓΣ και πρότεινε «ανοιχτά» διοικητικά συμβούλια. Δεν συμμετείχε σε όλα τα συλλαλητήρια (π.χ. 8/5) ή προσπάθησε να μπλοκάρει την πραγματοποίησή τους (όπως στις 27/5 στη Θεσσαλονίκη, όπου σε συνεργασία με τη ΔΑΚΕ και κατά τόπους με τις ΣΥΝΕΚ βάλθηκαν

να μετατρέψουν τελευταία στιγμή το συλλαλητήριο σε συναυλία). Δεν στήριξε ούτε τα συλλαλητήρια στην 1/6 με πρόσχημα ότι δεν προλαβαίνει να τα προετοιμάσει. Η στήριξη του ΠΑΜΕ στην εξ αποστάσεως «εκπαίδευση» και μέσα από τις πλατφόρμες του υπουργείου έστρωσε τον δρόμο στην κυβέρνηση για να φέρει την τροπολογία για τις κάμερες. Το ΠΑΜΕ καταψηφίζει προτάσεις σε ΕΛΜΕ-ΣΕΠΕ που συνδέουν τις κάμερες με την αξιολόγηση και αρνείται να εκδώσουν τα σωματεία κάλεσμα στους εκπαιδευτικούς να μη συμμετέχουν σε εξ αποστάσεως «εκπαίδευση» όταν βρίσκονται σε άδειες και φυσικά εφόσον εργάζονται κανονικά στα σχολεία, αφού αυτό σημαίνει αύξηση ωραρίου.

Οι εκπαιδευτικοί να πάρουμε την υπόθεση του αγώνα στα χέρια μας

Μόνο έτσι μπορούν να δημιουργηθούν προϋποθέσεις νίκης των αγώνων για τη σωτηρία του δημόσιου σχολείου, των μορφωτικών και εργασιακών δικαιωμάτων μας. Μαζική συμμετοχή στις ΓΣ και στις κινητοποιήσεις. Συγκρότηση Επιτροπών Αγώνα για την οργάνωση ενός πολύμορφου αγώνα διαρκείας με:

-Συλλαλητήρια 1 και 4 Ιουνίου

-48ωρη απεργία 9-10/6 και αποκλεισμό της Βουλής

-Αμέσως μετά νέες ΓΣ που θα καθορίζουν τα επόμενα βήματα για έναν ανυποχώρητο αγώνα διαρκείας μέχρι να αποσυρθεί το νομοσχέδιο.

Απαιτούμε η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ να προκηρύξουν άμεσα απεργία-αποχή από κάθε διαδικασία αξιολόγησης και να συγκροτηθούν Επιτροπές Αγώνα που από τον Σεπτέμβρη θα την οργανώσουν.

■ *Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών*

Όλοι στον αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας

Από τα τέλη Απριλίου και εν μέσω καραντίνας και της χουντικής εμπνεύσεως απαγόρευσης της κυκλοφορίας άνοιξε ένας νέος κύκλος πανεκπαιδευτικών κινητοποιήσεων ενάντια στο νέο Πολυνομοσχέδιο – λαιμητόμο που προωθεί περαιτέρω την ιδιωτικοποίηση της παιδείας. Πραγματοποιούνται εβδομαδιαίες κινητοποιήσεις (24/4, 30/4, 13/5, 19/5, 26/5, 1/6), σε όλη τη χώρα με συγκεντρώσεις στις μεγαλύτερες πόλεις (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Πάναρνα κ.α.).

Οι κινητοποιήσεις αυτές είχαν σε γενικές γραμμές τα ίδια χαρακτηριστικά. Καταρχάς, σε αυτές συμμετείχαν χιλιάδες εκπαιδευτικοί, κυρίως αναπληρωτές και μικρότερης ηλικίας, ενώ ήταν αισθητά μικρότερη η παρουσία φοιτητών και μαθητών. Οι κινητοποιήσεις είναι σίγουρα δυσανάλογες των περιστάσεων και του μεγέθους της επίθεσης που δέχεται η εκ-

παίδευση. Το γεγονός αυτό οφείλεται κυρίως στην κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος των εκπαιδευτικών, φοιτητών και μαθητών και πιο συγκεκριμένα στην υποταγή των περισσότερων πολιτικών δυνάμεων στην νέα «κανονικότητα» της πανδημίας και δευτερευόντως στα αντικειμενικά προβλήματα που δημιουργούνται από την υπολειτουργία των σχολείων και σχολών.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των εκπαιδευτικών δεν κήρυξε ούτε μια απεργία, ενώ έγιναν τόσες κινητοποιήσεις και γι αυτό το λόγο όλες σχεδόν οι κινητοποιήσεις διεξήχθησαν απογευματινές ώρες και όχι πρωινές ή μεσημεριανές όπως συνήθως πραγματοποιούνται. Ωστόσο, ιδιαίτερα οξυμένη είναι η κρίση του οργανωμένου φοιτητικού κινήματος και των φοιτητικών συλλόγων, κάτι που αποτυπώθηκε ανάγλυφα σε αυτές τις κινητοποιήσεις: ελάχιστοι σύλλογοι συμμετείχαν μέσα από αποφάσεις των διοικητικών τους συμβουλίων και μόλις μερικές εκατοντάδες φοιτητών κινητοποιούνταν. Γίνεται έτσι ξεκάθαρο πως η κρίση όλων των πολιτικών δυνάμεων στα πανεπιστήμια βαθιάειν όλο και περισσότερο.

Από τη μια, οι καθεστωτικές παρατάξεις ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-ΒΛΟΟ έχουν υποκαταστήσει τα διοικητικά συμβούλια των συλλόγων με τηλεδιασκέψεις, με αφορμή την υγειονομική κρίση, πετυχαίνοντας ένα ισχυρό πλήγμα στους συλλόγους.

Για τις δυνάμεις αυτές η πανδημία είναι «βούτυρο στο ψωμί τους», καθώς αποτελεί αφορμή για να συνεχίσουν και να αναβαθμίσουν τα σχέδια τους για διάλυση των συλλόγων. Μαζί με αυτούς και οι ομάδες των «ανεξάρτητων» φοιτητών, οι οποίες πραγματοποίησαν ηλεκτρονικά «rolls» στην ΑΣΟΕΕ, τηλεδιάσκεψη στο ΠΑΔΑ κ.α., τα οποία φυσικά ήταν παρωδία και ένα φιάσκο και για κανένα λόγο δεν πρέπει να θεωρούνται διαδικασίες των συλλόγων, όπως συντεταγμένα τις αποκαλούν αυτές οι ομάδες. Υπενθυμίζεται ότι ήδη πριν το ξέσπασμα της υγειονομικής κρίσης, οι ομάδες αυτές προωθούσαν την υποκατάσταση των γενικών συνελεύσεων των συλλόγων με «ηλεκτρονικά rolls».

Από την άλλη, οι μεγαλύτερες δυνάμεις της αριστεράς στα πανεπιστήμια (ΚΝΕ, ΕΑΑΚ) υποτάχθηκαν στην κατάσταση αυτή. Δεν καλούσαν στις περισσότερες από αυτές τις κινητοποιήσεις, επειδή ασχολούνται σχεδόν αποκλειστικά με τα ζητήματα σχολής (εξεταστική κ.α.) και επειδή μάλιστα δεν συνδέουν τα ζητήματα αυτά με τη γενικότερη κοινωνική, οικονομική και πολιτική κατάσταση της χώρας, καταλήγουν σε λάθος αιτήματα. Δεν προσπάθησαν καν να πραγματοποιήσουν γενικές συνελεύσεις των συλλόγων στις σχολές (με ελάχιστες εξαιρέσεις) ώστε να ενισχυθεί η αυτοοργάνωση των φοιτητών, να κινητοποιηθούν περισσότεροι και να μαζικοποιηθούν οι κινητοποιήσεις. Επι-

πλέον, στέκονται με μια αμηχανία απέναντι στον νομοσχέδιο, αφού θεωρούν πως αφορά αποκλειστικά τα σχολεία και όχι τα πανεπιστήμια (βλέπε αντίστοιχο άρθρο της ΕΠ).

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ), η Μαθητική Αντεπίθεση (ΜΑ) και η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών συμμετείχαν δυναμικά σε όλες αυτές τις κινητοποιήσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Πάναρνα. Επόμενοι σταθμοί οι κινητοποιήσεις στις 9 και 10 Ιούνη, μέρα ψήφισης του νομοσχεδίου. Οι κινητοποιήσεις πρέπει να μαζικοποιηθούν, να συνεχίσουν, να δυναμώσουν, ακόμα και μετά τη ψήφιση του νομοσχεδίου! Το πανεκπαιδευτικό κίνημα με όπλα του την αυτοοργάνωση, τους μαχητικούς αγώνες και τις δυναμικές μορφές πάλης πρέπει να υπερβεί τις γραφειοκρατικές ηγεσίες του, να παραδειγματιστεί από την εξέγερση του αμερικανικού λαού και της νεολαίας και να λάβει το ρόλο που του αναλογεί: την αιχμή του δόρατος του ευρύτερου λαϊκού κινήματος για την υπεράσπιση της δημόσιας, δωρεάν παιδείας και του δικαιώματος στη μόρφωση και για μια γενικευμένη αντεπίθεση ενάντια στο καθεστώς μνημονίων διαρκείας, αποικίας χρέους και του κράτους έκτακτης ανάγκης που οικοδομούν η κυβέρνηση ΝΔ, σε συνεργασία με τη μνημονιακή «αντιπολίτευση» των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.α.

■ *Σωτήρης Κ.*

Παγκόσμια οικονομία: Η κρίση μετά την καραντίνα

Με το τέλος του διεθνούς οικονομικού «κλεισίματος», αρχίζει να φαίνεται πιο καθαρά το βάθος της νέας κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος. Οι ιδιαίτερες συνθήκες της υγειονομικής κρίσης και του «σοκ προσφοράς» (πτώση παραγωγής λόγω περιοριστικών μέτρων) δίνουν μια φαινομενική εντύπωση ότι η οικονομία θα αρχίσει να επανέρχεται αμέσως μετά την άρση της καραντίνας. Ωστόσο, ακόμα και τα αστικά επιτελεία, που καλλιεργούν (λιγότερο ένθερμα τώρα) αυτό το σενάριο, αντικρίζουν τη χειρότερηση της κρίσης, τις ανεπανόρθωτες βλάβες που θα επιφέρει.

Παράγοντες όπως η πανδημία (περιβαλλοντική καταστροφή κ.ά.) μπορεί να εμφανίζονται αρχικά ως «εξωοικονομικοί», όμως λειτουργούν στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος, οφείλονται στη συνολική κρίση, παρακμή και σήψη του. Ο κορονοϊός επιτάχυνε την κρίση που είχε αρχίσει να εκδηλώνεται αργόσυρτα εδώ και 1-2 χρόνια, πράγμα που είχε προκαλέσει σειρά μέτρων από τις κεντρικές τράπεζες (μείωση επιτοκίων κ.ά.), που μετά βίας απέκρυψαν την κατάσταση και τροφοδότησαν ξανά τη διεθνή κερδοσκοπία.

Τώρα, οι προβλέψεις του ΔΝΤ για το παγκόσμιο ΑΕΠ είναι -3%: ΗΠΑ -5,9%, ΕΕ -7,1%, Ιαπωνία -5,2%, Λ. Αμερική -5,2%, υποσαχάρια Αφρική -1,6%, νοτιοανατολική Ασία (μαζί με την Κίνα) 1%. Πρόκειται για εφιάλτη: τα τελευταία 30 χρόνια, μόνο στην κρίση-ορόσημο του 2008 καταγράφηκε οριακή μείωση. Σε νέα έξαρση της πανδημίας, τα πράγματα θα πάνε ακόμα χειρότερα.

Πολλές «αναδυόμενες» ή «αναπτυσσόμενες» χώρες βρίσκονται σε μια δίνη μείωσης της παραγωγής, απόσυρσης ιμπεριαλιστικών κεφαλαίων, καθίζησης των τιμών των πρώτων υλών (οι κύριες εξαγωγές τους). Και βέβαια αύξησης του χρέους και των τόκων του: Αργεντινή, Λίβανος, Εκουαδόρ έκαναν στάση πληρωμών, άλλες 27 χώρες παίρνουν σειρά.

Τα μέτρα των κυβερνήσεων και κεντρικών τραπεζών υπήρξαν άμεσα και προκαταβολικά, κολοσσιαία σε σχέση με το 2008-10, για τη διάσωση των μεγάλων τραπεζών και επιχειρήσεων: ενισχύσεις/επιδοτήσεις με ζεστό χρήμα, ρευστότητα/δάνεια, «ποσοτικές χαλαρώσεις» (αγορά σάπιων ιδιωτικών χρεογράφων). Πράγμα που δεν εμποδίζει αυτές τις επιχειρήσεις να κάνουν μαζικές απολύσεις! Σε μικρότερο βαθμό (μια διαφορά από το 2008), υπάρχει και μια επιδότηση του εισοδήματος των εργαζόμενων και ανέργων, αυστηρά περιορισμένη, ώστε να αποφευχθεί μια άμεση μεγαλύτερη κατάρρευση της κατανάλωσης και κατ' επέκταση όλης της οικονομίας.

Η πρωτοφανής παρέμβαση των κυβερνήσεων και κεντρικών τραπεζών αντίστρεψε την πτώση των χρηματιστηρίων, όμως η κατάσταση δεν έχει σταθεροποιηθεί. Οι μετοχές μεγάλων εταιριών έχουν πέσει δραστικά και δεν αποκλείονται νέα κραχ. Αυτό, όμως, είναι μόνο ένα μέρος του καρκίνου που κατατρώει την καπιταλιστική οικονομία. Τα μέτρα «στήριξης» οδηγούν σε ιλιγγιώδη άνοδο του δημόσιου χρέους. Κράτη και κεντρικές τράπεζες αγοράζουν σε όλο και μεγαλύτερες ποσότητες χρεόγραφα-σκουπίδια των ιδιωτικών επιχειρήσεων, ανάμεσά τους των πιο εμβληματικών. Όση παράταση κι αν δοθεί έτσι, σειρά χρεοκοπιών είναι αναπόφευκτες (όπως π.χ. της Thomas Cook πριν την πανδημία, όταν δεν μπόρεσε να εξοφλήσει ένα χρέος πάνω από 2 δις. ευρώ) και το σκάσιμο της φούσκας σε τομείς όπως τα ακίνητα. Τα βουνά από χρέη, δημόσια και ιδιωτικά -έτσι κι αλλιώς ασήκωτο βάρος για μια παγκόσμια ανάκαμψη-, θα ψηλώσουν κι άλλο. Αναταράξεις και επεισόδια θα είναι διαρκή, λόγω του εύθραυστου χρηματοπιστωτικού συστήματος, των χρεών, της κρίσης. Χωρίς να φαίνεται από πουθενά διέξοδος για μια επέκταση της αγοράς ή άνοδο των παραγωγικών επενδύσεων, ακόμα

και μετά από το ξεπέρασμα της άμεσης ύφεσης, το καπιταλιστικό σύστημα θα βαλτώσει σε στασιμότητα με απροσδιόριστο ορίζοντα.

Όπως διαμορφωνόταν η θέση της και πριν την πανδημία, η ΕΕ βουλιάζει και μόλις απέφυγε την άμεση διάλυση. Η ΕΚΤ υποχρεώθηκε να προσθέσει άλλα 600 δις. για την αγορά ιδιωτικών ομολόγων, φτάνοντας συνολικά στα 1,35 τρισ. - μόνο έτσι έχουν αποφευχθεί κανόνια τραπεζών και επιχειρήσεων, καθώς και η άμεση έξοδος της Ιταλίας από το Ευρώ. Ωστόσο, είναι τόσο μεγάλη η αποδυνάμωση της ΕΕ, οι διαιρέσεις ανάμεσα στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, που η ΕΕ -και παρά τα μαραθώνια παζάρια που θα ξεκινήσουν για το νέο «πακέτο» των 750 δις.- δείχνει καταδικασμένη απέναντι στους μεγάλους ανταγωνιστές της (ΗΠΑ, Κίνα).

Ένα ιδιαίτερο, καθοριστικό πρόβλημα είναι η Κίνα. Πρώτη φορά εδώ και τρεις δεκαετίες, μόλις και θα καταγράψει ανάπτυξη - και κυρίως θα δεχτεί μεγάλη πίεση στη βιομηχανία και τις εξαγωγές, λόγω της συρρίκνωσης της παγκόσμιας οικονομίας και εμπορίου. Θα προσπαθήσει να ανταπεξέλθει με αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης στην οικονομία μέσω αύξησης του ελλείμματος και των δαπανών των τοπικών κυβερνήσεων,

Διάγγελμα Μητσοτάκη: Χρήμα με το τσουβάλι για τους πλούσιους, Μισή δουλειά-μισο

Με διάγγελμά του στις 20 Μάη ο Μητσοτάκης παρουσίασε το περίφημο «σχέδιο-γέφυρα» για τη «στήριξη της εργασίας, τη μείωση φόρων, την τόνωση της επιχειρηματικότητας», που, όπως ξεδιάντροπα ανακοίνωσε, «θα μας περάσει από την ύφεση στην ανάκαμψη», θα μας επιτρέψει «να νικήσουμε και στον πόλεμο της οικονομίας». Στην πραγματικότητα, τα μέτρα είναι σκληρά ταξικά, τα δίνουν ακόμη μια φορά όλα στο κεφάλαιο και επιτίθενται βάνανσα στους εργαζόμενους.

Συγκεκριμένα:

Α) Για τα εργασιακά

- Επεκτείνεται σε όσες επιχειρήσεις επαναλειτούργησουν το δικαίωμα **αναστολής σύμβασης εργασίας**, μέχρι και για το σύνολο των εργαζομένων στους κλάδους τουρισμού, εστίασης, μεταφορών, εκπαίδευσης, πολιτισμού και αθλητισμού μέχρι και τον Ιούλη, και για το 60% των εργαζομένων σε όλους τους άλλους κλάδους. Οι εργαζόμενοι σε καθεστώς αναστολής σύμβασης θα πρέπει να ζήσουν με το φιλοδώρημα των 534 ευρώ (!) τον μήνα.

- Όσες επιχειρήσεις είχαν μείωση τζίρου (τουλάχιστον 20%) το προηγούμενο διάστημα, μπορούν μονομερώς να **μειώνουν έως 50% τον χρόνο εβδομαδιαίας εργασίας ως και του συνόλου των υπαλλήλων τους**,

με αντίστοιχη μείωση μισθού και χωρίς μεταβολή της σύμβασης εργασίας, ενώ το κράτος θα επιδοτεί το 60% της απώλειας αμοιβής. Αυτό είναι το πρόγραμμα **ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ**, κομβικό στις πρωθυπουργικές εξαγγελίες. Με μόλις 1 δις χρηματοδότηση από το ευρωπαϊκό πρόγραμμα SURE (βλ. αντίστοιχο άρθρο σελ. 5), τουλάχιστον σε πρώτη φάση, το ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ μειώνει τα εισοδήματα εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων κατά 20%, με κατώτατο όριο τον βασικό μισθό, και με μοναδικό όρο για τον εργοδότη να μην απολύσει, ούτε να μεταβάλει (νομικά) τη σύμβαση από πλήρη... σε μερική! Καμία προστασία δεν προβλέπεται για τους εργαζόμενους πλήρους απασχόλησης που δεν θα τεθούν σε καθεστώς μειωμένης εργασίας, ούτε για τους τωρινούς μερικά απασχολούμενους, ούτε για τους 500.000 μακροχρόνια ανέργους!

Πρόκειται για έναν μηχανισμό που μετατρέπει τις συμβάσεις πλήρους απασχόλησης σε μερικής, γενικεύει και καθιερώνει την εκ περιτροπής εργασία, που αποτελεί πάγια επιδίωξη του κεφαλαίου. Ενώ ο πρωθυπουργός τον χαρακτήρισε «έκτακτο και προσωρινό», στην πράξη προβλέπεται η δυνατότητα επέκτασης της ισχύος του και πέραν της 30^{ης} Σεπτεμβρίου, αν χρειαστεί! Ακόμη, δεν αφορά μόνο τις επιχειρήσεις που χτυπήθηκαν από την πανδημία, αλλά όλες τις επιχειρήσεις με μείωση τζίρου, ανεξαρτήτως ΚΑΔ, ακόμη κι αν αυτές είναι κερδοφόρες, ακόμη κι αυτές που λειτουργούν για πρώτη φορά και δεν έχουν καταγράψει έσοδα τους προηγούμενους μήνες.

- Ακόμη, παραμένει η κοινή υπουργική απόφαση που θεσμοθετεί την ελευθερία απόλυσης, μετά από 45 μέρες επαναφοράς, όσων είχαν τεθεί σε αναστολή σύμβασης εργασίας.

Β) Για τη φορολογία

- **Η μείωση των φόρων αφορά βασικά τις επιχειρήσεις**, για τις οποίες προβλέπεται πλήθος απαλλαγών/διευκολύνσεων, όπως προνομιακές δανειοδοτήσεις, μεί-

ωση της προκαταβολής φόρου για το 2021 για τις επιχειρήσεις που θα εμφανίσουν μείωση τζίρου, έκπτωση από τα ακαθάριστα έσοδα των δαπανών για επιστημονική και τεχνολογική έρευνα από την 1^η Σεπτεμβρίου, προσαυξημένων κατά 100% κ.λπ. Για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα προβλέπεται μικρή και προσωρινή (μέχρι τέλος Οκτώβρη) μείωση του ΦΠΑ στα εισιτήρια των συγκοινωνιών, το σινεμά και τα ροφήματα, ενώ η «αύξηση» από 10 σε 30 εκ. ευρώ του κονδυλίου για τον «κοινωνικό τουρισμό» είναι ψίχουλα μπροστά στις κοινωνικές ανάγκες.

- Για τους αυτοαπασχολούμενους και τους ελεύθερους επαγγελματίες, οι ανακοινώσεις για την προσωρινή αναστολή πληρωμών χρεολυσίων και τόκων δανείων ορισμένων κλάδων μέχρι τον Σεπτέμβρη, σημαίνει απλά ότι τον Σεπτέμβρη τους περιμένουν ακόμη πιο αυξημένες δόσεις!

Καμία μέριμνα δεν προβλέπεται για τα στεγαστικά δάνεια των νοικοκυριών, παραμόνο μια μικρή παράταση μέχρι το τέλος Ιουλίου της κουτσουρεμένης προστασίας της πρώτης κατοικίας.

Γ) Για την τόνωση της «επιχειρηματικότητας» (ή αλλιώς: το μεγάλο φαγοπότι)

Προβλέπεται ενίσχυση της ρευστότητας των επιχειρήσεων με 7 δις από το Ταμείο Εγγυοδοσίας. Επίσης, το Δημόσιο θα εγγυάται έως και το 80% των δανείων τους! Ακόμη μια φορά οι περιουσίες των χρεοκοπημένων επιχειρηματιών σώζονται με **θαλασσοδάνεια**, που στο τέλος θα πληρωθούν από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Ακόμη εξαγγέλθηκαν: Μείωση ενοικίου 40% από τον Ιούνιο στις κλειστές επιχειρήσεις αλλά και σε όλες τις επιχειρήσεις του τουρισμού, της εστίασης, των μεταφορών, του πολιτισμού και του αθλητισμού. Εκπτώσεις φόρου σε φυσικά πρόσωπα που εισφέρουν κεφάλαια για νεοφυείς επιχειρήσεις. Κάλυψη των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών των εποχικά εργαζομένων μερικής

με την έκδοση για πρώτη φορά κρατικών ομολόγων προς αυτές. Το κινέζικο «μοντέλο» παρουσιάζει πλεονεκτήματα σε σύγκριση με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές για να ανταπεξέλθει. Όχι μόνο λόγω των δεκαετιών ανάπτυξης της Κίνας, αλλά, πρώτον, επειδή πολύ μεγάλο μέρος της οικονομίας παραμένει υπό κρατικό έλεγχο, δεύτερο, επειδή το ίδιο ισχύει για το ιδιωτικό χρέος των κινέζικων νοικοκυριών και επιχειρήσεων (που μάλιστα «καλύπτεται» από τα κατά 50% μεγαλύτερα κινέζικα αποθεματικά σε δολάρια και ευρώ). Ωστόσο, είναι πολύ αμφίβολο αν αυτά θα αποδειχθούν αρκετά, καθώς το συνολικό χρέος έχει φτάσει στο αστρονομικό 317% του ΑΕΠ, τροφοδοτώντας κερδοσκοπία και φούσκες μέσα από ένα επεκτεινόμενο «σκιάδεσ» τραπεζικό σύστημα. Η επίσημη ανεργία είναι 5,5% αλλά η πραγματική ίσως βρίσκεται στο 15–20%. Οι αντιφάσεις θα είναι δύσκολο να χαλιναγωγηθούν. Σε κάθε περίπτωση, το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα δεν θα έχει την Κίνα ως διέξοδο, όπως την προηγούμενη δεκαετία.

Παρά τις σημαντικές αλλαγές (π.χ. στην «παγκοσμιοποίηση») μετά το 2008 και ιδίως μετά την άνοδο Τραμπ στην εξουσία, ο βασικός πυρήνας των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, για το τσάκισμα των εργαζομένων, για τη συνειδητή ενίσχυση των πιο παρασιτικών κομματιών του κεφαλαίου, που σήμερα κυριαρχούν, παραμένει στο ακέραιο. Παρά το εμφανές αδιέξοδό του, δεν υπάρχει εναλλακτική πολιτική ή κάποια ηγεσία που θα την επιβάλλει. Και μάλιστα παγκόσμια, με την κατάσταση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να επιδεινώνεται. Τα περί «τέλους του νεοφιλελευθερισμού» ακούγονται σαν βρισιά προς την παγκόσμια εργατική τάξη. Στις ΗΠΑ, οι άνεργοι έφτασαν περίπου 40 εκ. Οι εργαζόμενοι παγκόσμια ζουν ήδη έναν εφιάλτη, περίπου οι μισοί θα βρεθούν στην ανεργία και μερική απασχόληση, θα γίνουν «εργαζόμενοι φτωχοί». Αυτή η βασανισμένη και περιφρονημένη μάζα, όμως, κρατάει στα χέρια της το κλειδί της εξόδου από την κρίση, με τους αγώνες και τις εξεγέρσεις της, στο νέο δρόμο που άνοιξε η κοινωνική έκρηξη στις ΗΠΑ.

■ Σταύρος Σκεύος

Η ζωή για τους εργαζόμενους

απασχόλησης, που θα προσληφθούν στον κλάδο του επισιτισμού-τουρισμού, από το Δημόσιο!

Μπορεί οι «δημοσιογράφοι»-έμμισθοι υπάλληλοι του Μαξίμου να θριαμβολογούν για το πακέτο-μαμούθ ύψους 24 δις, όμως στην πραγματικότητα αυτό το νούμερο αφορά όλη την περίοδο από την έναρξη της πανδημίας. Σε κάθε περίπτωση, όμως, όπως είναι φανερό και από τα παραπάνω, **είναι χρήματα που για μια ακόμη φορά θα διατεθούν για την ενίσχυση του κεφαλαίου** και όχι για παραγωγικές επενδύσεις, για την ενίσχυση της δημόσιας υγείας, για τις ανάγκες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Σε αυτή την κατεύθυνση συντάσσεται πλήρως και ο ΣΥΡΙΖΑ, που γκρινιάζει μόνο για μικροδιορθώσεις, του τύπου περισσότερη ενίσχυση στις «μικρομεσαίες επιχειρήσεις», για το ύψος της «επιστρεπτέας προκαταβολής», για το πλαφόν στους υψηλούς μισθούς που θα μπορούν να χρηματοδοτηθούν από το ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ κ.ά.

Κατά τα άλλα, το διάγγελμα ήταν γεμάτο ψέματα για τη «**θωράκιση του δημόσιου συστήματος υγείας**», την «**ενίσχυση της συνοχής της κοινωνίας**», την «**προστασία της εργασίας**» κ.ά. Μέχρι και την παγκόσμια οικονομική κρίση ανακάλυψε – κάπως όψιμα – ο Κούλης, όχι βεβαίως για να παραδεχτεί τη χρεοκοπία του καπιταλιστικού συστήματος, αλλά για να απειλήσει τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και να τους υποτάξει στην πολιτική του.

Είναι φανερό ότι κυβέρνηση και κεφάλαιο, με τις πλάτες της ΕΕ, θέλουν να εκμεταλλευτούν την επιτάχυνση της καπιταλιστικής κρίσης λόγω πανδημίας για να ισοπεδώσουν μια και καλή εργατικά και λαϊκά δικαιώματα. **Για τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να σημάνει συναγερμός!** Μαζί με τους εξεγερμένους στις ΗΠΑ, να μπορούμε χωρίς καθυστέρηση στον αγώνα για να αποτρέψουμε τη νέα ολοκληρωτική επίθεση. Με διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις, να ανοίξουμε τον δρόμο για την ανατροπή του βάρβαρου καπιταλιστικού συστήματος, που γεννάει μόνο πανδημίες, κρίσεις, φτώχεια και εξαθλίωση.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Φάκελος: Η κρίση μετά την καραντίνα

Συνέντευξη Τσίπρα στην «ΑΥΓΗ» Υπευθυνότητα, συναίνεση και ανέξοδος «αντινεοφιλελευθερισμός»

■ Συμυρλής Γιάννης

Η εικόνα που έχει δημιουργηθεί στο πολιτικό σκηνικό της χώρας είναι ιδιαίτερος σύνθετη. Τα νέα δεδομένα της πανδημίας, των συνεπειών του lock down και της νέας οικονομικής κρίσης έρχονται να διαταράξουν τη φαινομενική ακινησία. Πολιτικές δυνάμεις και επιλογές, πρώτα-πρώτα αυτές των μεγάλων αστικών κομμάτων, θα μπουν σε μια νέα κρίση.

Ο Αλέξης Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ κατά την περίοδο του lock down επέλεξαν τον ρόλο της «υπεύθυνης» αντιπολίτευσης, εισάγοντας, όσο απομακρυνόμασταν από τις πρώτες εβδομάδες, στοιχεία κριτικής, υποτίθεται στον σκληρό πυρήνα των νεοφιλελεύθερων μέτρων της κυβέρνησης.

Με συνέντευξή του στην «Αυγή» στα μέσα Μαΐου, ο Τσίπρας προσπάθησε να κάνει έναν πρώτο απολογισμό της στάσης του ΣΥΡΙΖΑ στα νέα δεδομένα και να σκιαγραφήσει την από δω και πέρα πορεία του. Τα συμπεράσματα από αυτή τη συνέντευξη, αλλά και συνολικά από τη στάση του το τελευταίο τρίμηνο, αποτελούν συνέχεια αλλά και εμβάθυνση της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ τα τελευταία χρόνια.

Πρώτον, η «υπεύθυνη» στάση δεν προκύπτει από κάποιο υψηλό αίσθημα ευθύνης, όπως υποστηρίζει ο Τσίπρας. Η παρουσίαση της πανδημίας σαν πρωταρχικής, ή και μοναδικής, αιτίας της οικονομικής κρίσης είναι ένα πολιτικό όριο για τα αστικά κόμματα και κυρίως αυτά που πέρασαν και εφάρμοσαν μνημόνια. Γιατί διαφορετικά αποδεικνύεται ότι όχι μόνο το σύστημα που υπηρετούν είναι η αιτία όλων των δεινών, αλλά και ότι όλες οι θυσίες που ανάγκασαν τον ελληνικό λαό να κάνει την τελευταία δεκαετία ήταν καταδικασμένες να αποτύχουν.

Δεύτερον, υπάρχει σαφής ταύτιση με την ουσία της πολιτικής της Νέας Δημοκρατίας, δηλαδή το νεοφιλελεύθερο μοντέλο της ενίσχυσης των επιχειρήσεων και των τραπεζών, προκειμένου υποτίθεται να ξαναπάρει μπρος η οικονομία, άρα να εξυπηρετηθούν και τα συμφέροντα των εργαζομένων. Το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ με τον τίτλο «Μένουμε Όρθιοι» διαφέρει κατά βάση μόνο στις αναλογίες από αυτό της ΝΔ (και κυρίως στην επιδοματική πολιτική-ελεημοσύνη, στην οποία έτσι κι αλλιώς ο ΣΥΡΙΖΑ έχει «διαπρέψει») και σε καμιά περίπτωση δεν αποτελεί, όπως διατείνεται η αξιωματική αντιπολίτευση, τον δρόμο για ένα νέο παραγωγικό μοντέλο.

Τρίτον, είναι έκδηλη η ολοένα και μεγαλύτερη αποδοχή της κυριαρχίας της ΕΕ. Εδώ στον ΣΥΡΙΖΑ μπαίνουν δύσκολα, καθώς όλοι θυμούνται πολύ καλά τι έγινε την τελευταία φορά που επέμενε ότι η δική του κυβέρνηση θα μπορούσε να διαπραγματευτεί και όχι να υποταχτεί στις Βρυξέλλες. Επιπλέον, αυτή τη φορά η ΝΔ ψέλλισε στοιχεία της υποτιθέμενης «αριστερής» ή «κεϋνσιανής» πρότασης της Ευρωπαϊκής Αριστεράς για την έκδοση ευρωομολόγου, που ως γνωστόν απορρίφθηκε, για να ακολουθηθεί και πάλι ο δρόμος της σκληρής λιτότητας και των μνημονιακών μέτρων, όπως κι αν ονομαστούν αυτή τη φορά.

Τέταρτον, η συνέντευξη του Τσίπρα περιλαμβάνει ένα ακόμη πιο καθαρό κάλεσμα στις «προοδευτικές δυνάμεις», κατά βάση στα ζόμπι του ΚΙΝΑΛ, για το οποίο ανακαλύπτει ότι υπάρχει μια αργή αλλά υπαρκτή εγκατάλειψη του νεοφιλελευθερισμού ή και μετατροπή του σε «αριστερή σοσιαλδημοκρατία»! Η αλήθεια είναι ότι όντως το χάσμα ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ όλο και μικραίνει, αλλά προφανώς όχι λόγω κάποιας αριστερής μετατόπισης του δεύτερου, αλλά λόγω της μετατροπής του

ΣΥΡΙΖΑ εδώ και κάποια χρόνια σε αστικό-νεοφιλελεύθερο-μνημονιακό κόμμα.

Δεν είναι τυχαίο ότι από τη συνέντευξη του Τσίπρα λείπουν εντελώς έστω και επιδερμικές αναφορές στο εργατικό κίνημα, τις εργατικές και κοινωνικές αντιστάσεις που απαιτούνται για να ανατραπεί αυτή η νέα δύσκολη κατάσταση. Ο ΣΥΡΙΖΑ γνωρίζει πολύ καλά ότι αυτή η κατάσταση ύφεσης στο εργατικό κίνημα — της οποίας είναι ο πρωταίτιος, με το καθοριστικό χτύπημα που έδωσε στους εργαζόμενους το καλοκαίρι του 2015 — είναι αυτή που του δίνει την ευκαιρία και το περιθώριο να επιπλέει στην πολιτική σκηνή, και όχι το πρόγραμμά του ή οι σχέσεις του με σημαντικά κομμάτια της κοινωνίας. Η μοιρολατρία, η αποδοχή της σημερινής «κανονικότητας», της λογικής των χαμηλών προσδοκιών και του μικρότερου κακού, και άρα η αποτροπή της εισόδου στο πολιτικό σκηνικό με μαζικούς όρους του εργατικού κινήματος, τείνει να γίνει στρατηγική επιλογή και όρος επιβίωσης για τον ΣΥΡΙΖΑ, το ίδιο αν όχι και περισσότερο από τη Νέα Δημοκρατία. Από την άλλη πλευρά, είναι εμφανές ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα ακολουθήσει την τακτική του «ώριμου φρούτου», περιμένοντας στη γωνία μια φυσιολογική φθορά της κυβέρνησης προκειμένου να ξαναπάρει την ευκαιρία του. Και γι' αυτή την ευκαιρία είναι διατεθειμένος να ακολουθήσει πλήρως τους όρους που βάζουν το κεφάλαιο και η ΕΕ, δηλαδή χλιαρή αντιπολίτευση, υποταγή στη γραμμή της εθνικής συναίνεσης και ομοψυχίας (όπως φάνηκε έκδηλα στο lock down) και ακόμα περισσότερες ανίερές συμμαχίες.

Από τη μεριά του εργατικού κινήματος και των οργανώσεών του, καλό είναι να αποφευχθούν μερικές και κοντόφθαλμες αναλύσεις και εκτιμήσεις, που έχουν ορίζοντα, στην καλύτερη περίπτωση, τις πρόωρες εκλογές (αν τελικά γίνουν). Αυτές εκφράζονται κατά βάση με την άποψη ότι ο Μητσοτάκης, με τη διαχείριση της πανδημίας, έχει κερδίσει ένα ισχυρό ατού. Ορισμένες φορές συμπληρώνονται με την άποψη ότι θα ακολουθήσει μια γρήγορη φθορά του, λόγω της έντασης της οικονομικής κρίσης και των νεοφιλελεύθερων μέτρων που περνάει, δίνοντας γρήγορα μια ακόμη ευκαιρία στον ΣΥΡΙΖΑ. Αυτά προφανώς έχουν πραγματική βάση, ή ανταποκρίνονται σε ένα πιθανό επόμενο εκλογικό αποτέλεσμα, αλλά παραλείπουν να εξετάσουν τον βασικότερο ίσως λόγο που εξαρχής έχει δώσει την ευκαιρία σε αυτές τις δυνάμεις να κυριαρχούν, που δεν είναι άλλος από τη σημερινή κατάσταση του εργατικού κινήματος.

Τα νέα δεδομένα της κρίσης και της επίθεσης, όσο περισσότερο θα χωνεύονται, τόσο θα τείνουν να σπάσουν αυτή την κατάσταση «ηρεμίας», βάζοντας και πάλι σε κίνηση τη συνείδηση και δίνοντας περιθώρια στο εργατικό κίνημα να κινηθεί. Το αν τελικά θα το κάνει, προς ποια κατεύθυνση και με ποιο βάθος, ώστε να ανατρέψει την κατάσταση στο πολιτικό σκηνικό αλλά και στην οικονομία και την κοινωνία, αυτό είναι το μεγάλο ερώτημα. Προς αυτή την κατεύθυνση είναι πολύ πιο επιτακτικό αλλά και πολύ πιο ρεαλιστικό από μια προηγούμενη περίοδο να δουλέψουν όλες οι δυνάμεις που αναφέρονται στο εργατικό και λαϊκό κίνημα. _

Το νέο «περιβαλλοντικό» νομοσχέδιο θανάσιμος κίνδυνος για τη φύση και τον άνθρωπο

Η κυβέρνηση της ΝΔ, με την βουλή πρακτικά κλειστή λόγω καραντίνας, προχώρησε στην ψήφιση του περιβαλλοντικού νομοσχεδίου με τίτλο: «Εκσυγχρονισμός Περιβαλλοντικής Νομοθεσίας», συντελώντας ένα ακόμα περιβαλλοντικό έγκλημα και ενώ η καταστροφή του περιβάλλοντος και η κλιματική αλλαγή έχουν δείξει τις άμεσες επιπτώσεις τους με φονικές πυρκαγιές, πλημμύρες και ακραία φαινόμενα υψηλής έντασης. Το νέο νομοσχέδιο μεταξύ άλλων, και με καταγγελίες για 64 άρθρα που δεν βγήκαν προς διαβούλευση, προβλέπει:

1. Καταργεί την ουσία της προστασίας των περιοχών **Natura 2000** και προωθεί ακόμα και μεταλλευτικές δραστηριότητες και εξορύξεις υδρογονανθράκων σε περιοχές προστασίας της φύσης.
2. **Εκθέτει σε κίνδυνο τις προστατευόμενες περιοχές**, καταργώντας την αυτοτέλεια των Φορέων Διαχείρισης Προστατευόμενων Περιοχών (ΦΔΠΠ).
3. Επιτρέπει την καταστροφή του περιβάλλοντος στο όνομα των κατά βούληση επενδυτικών σχεδίων, εκχωρώντας

τον έλεγχο των μελετών (ΜΠΕ) σε ιδιώτες και επιβάλλοντας ασφυκτικές προθεσμίες για γνωμοδοτήσεις των υπηρεσιών.

4. Προωθεί την αλόγιστη επέκταση των βιομηχανικών ΑΠΕ, κυρίως των αιολικών, που έχουν ήδη προκαλέσει υποβάθμιση του περιβάλλοντος και οικονομική επιβάρυνση των καταναλωτών για την εξασφάλιση υπερκερδών των επενδυτών.

5. Νομιμοποιεί τα αυθαίρετα εντός δασικών εκτάσεων και κατά περίπτωση εντός υδροτόπων και ρεμάτων.

6. Απλοποιεί τις διαδικασίες διαχείρισης στερεών αποβλήτων και δε λαμβάνει μέτρα κατά της υποβάθμισης των ρεμάτων από την ανεξέλεγκτη διάθεση αστικών και βιομηχανικών λυμάτων μέσα σε αυτά.

Οι αλλαγές αυτές έρχονται εν μέσω ανάπτυξης ενός δυναμικού κινήματος ενάντια στα αιολικά, πάρκα που θέλει να εγκαταστήσει η κυβέρνηση, το οποίο έχει καταφέρει να καθυστερήσει σημαντικά τα συγκεκριμένα σχέδια και πλέον έχουμε της γνωστές εικόνες οι μπουλντόζες και τα εξαρτήματα των ανεμογεννητριών να καταφτάνουν με την συνοδεία των

MAT στα νησιά και την Ήπειρο.

Πρέπει να φροντίσουμε για τη διατήρηση, την προστασία και την αποκατάσταση του περιβάλλοντος, και να μην επιτρέψουμε σε καμία κυβέρνηση να το θυσιάσει στο βωμό εφήμερων οικονομικών συμφερόντων. Τα τοπικά κινήματα δείχνουν τον δρόμο για την προστασία του περιβάλλοντος από τις ορέξεις των «επενδυτών».

Περιβάλλον και Υγεία

Εάν οι λεγόμενες «φυσικές» καταστροφές είναι το αποτέλεσμα της κλιματικής κρίσης, ο κορωνοϊός, καθώς και οι ενδεχόμενες μεταλλάξεις του, είναι επί της γήινης βιόσφαιρας. Η αποψίλωση των δασών, η υποβάθμιση του περιβάλλοντος και το εμπορικό, ή και «ψυχαγωγικό» κυνήγι άγριων ζώων, δημιουργούν διαρκώς τις προϋποθέσεις για νέες αρρώστιες, απέναντι στις οποίες δεν υπάρχει ανοσολογική αντίσταση στους ανθρώπους.

Η επιταχυνόμενη αύξηση της κατανάλωσης κρέατος συνδέεται αναπόσπαστα με τις πιο πρόσφατες επιδημίες από ιούς, επειδή ακριβώς η βιομηχανία κρέατος προϋποθέτει τη συγκέντρωση μεγάλου αριθμού γενετικά παρόμοιων ζώων. Ίδια είναι και η κινητήρια αιτία της αποψίλωσης των δασών και της απώλειας γενετικής βιοποικιλότητας σε πολλές περιοχές του κόσμου: η γεωργία ήδη καταλαμβάνει το ήμισυ των κατοικήσιμων εδαφών και το 77% της αγροτικής επιφάνειας αφιερώνεται είτε σε ζωοβοσκές είτε σε

παραγωγή τροφίμων για ζώα. Ένας βαθύς μετασχηματισμός του συστήματος παραγωγής τροφίμων και της διατροφής μας είναι αναγκαίος για να νικηθεί αυτή η βιομηχανία πανδημιών.

Ο ιός αναδεικνύει τις αντιφάσεις και τα δεινά όλου του καπιταλιστικού συστήματος και δείχνει πως ο μόνος τρόπος για να λυθούν είναι ένα άλλο σύστημα που να δημιουργεί διαφορετική σχέση ανάμεσα στους ανθρώπους και τη φύση.

Βρισκόμαστε μέσα σε μια κρίση γεμάτη κινδύνους, μια κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, που τα θύματά της είναι περισσότερα από τους πολέμους το 20^ο αιώνα. Αντιμετωπίζουμε μια πανδημία που πλήττει όλους τους λαούς, χωρίς προς το παρόν να υπάρχει εμβόλιο, ούτε καν δοκιμασμένο φάρμακο για αυτήν.

Την ώρα που πολλοί επιχειρηματίες το μόνο που σκέφτονται είναι να εξασφαλίσουν τα κέρδη τους από την κρίση που οξύνεται με ταχύτατους ρυθμούς, οι ηγεσίες των διαφόρων χωρών οξύνουν την περιχαράκωση τους, για να πλήξουν τους ανταγωνιστές ακόμη και τους «εταίρους» τους (βλ. κατασχέσεις μασκών και άλλων προστατευτικών μέσων στα τελωνεία).

Την κρίση αυτή θα την ξεπεράσουμε μόνο προτάσσοντας το συμφέρον, τα δικαιώματα και την αλληλεγγύη της εργατικής τάξης. Κάθε μέρα φανερώνεται το καταστροφικό αποτύπωμα που αφήνει πίσω του ο καπιταλισμός και η λογική του κέρδους πάνω από όλα, τον άνθρωπο, τη φύση και τις αξίες. Είναι αναγκαία η ανάπτυξη ενός κινήματος που θα βάλει ανάχωμα στα καταστροφικά σχέδια των καπιταλιστών και που θα θέσει τις βάσεις για ένα οικονομικό σύστημα που θα σέβεται τον άνθρωπο και το περιβάλλον, την μόνη οικολογική εναλλακτική, τον σοσιαλισμό.

■ Τσόλακας Γιώργος

Δέκα χρόνια μετά την τραγωδία στην τράπεζα Marfin και τον τραγικό θάνατο τριών εργαζομένων στις 5 Μαΐου 2010, η κυβέρνηση της ΝΔ έστησε μια κόγουστη θεατρική παράσταση με την τοποθέτηση πλακέτας δήθεν για να τιμήσει τους νεκρούς. Στην εκδήλωση «μνήμης» παραβρέθηκε εκτός από τον πρωθυπουργό, η πρόεδρος του ΚΙΝΑΛ, η πρόεδρος της δημοκρατίας και ο αντιπρόεδρος της Ελληνικής Λύσης, ενώ οι υπόλοιποι πολιτικοί αρχηγοί πήγαν στο σημείο που στήθηκε η πλακέτα πριν την «φιέστα» της κυβέρνησης για να «τιμήσουν» το γεγονός ξεχωριστά. Η μνημονιακή κουστωδία «έψαλλε» από κοινού το γνωστό συστημικό τροπάριο «καταδικάζουμε τον διχασμό, την τυφλή βία, την πόλωση και τον λαϊκισμό».

Ταυτόχρονα διάφορα στελέχη της Ν.Δ. μαζί με τον υπόλοιπο μνημονιακό συρφετό και γνωστούς αργυρώνητους δημοσιογράφους εξαπέλυσαν για μία ακόμη φορά μια χυδαία επιχείρηση κατασκευοφάντησης, σπύλωσης και τρομοκράτησης των αγώνων, της αριστεράς και των οργανώσεων του εργατικού κινήματος. Είναι χαρακτηριστικό ότι ανάμεσα σε αυτούς που κατηγορήθηκαν ήταν άτομο που δεν βρίσκονταν καν στην διαδήλωση εκείνη την ημέρα(!). Οσοίτοσο όλοι αθώωθηκαν πανηγυρικά.

Οι πολιτικοί τυμβωρύχοι όλων των αποχρώσεων θυμούνται υποκριτικά τους

MARFIN: ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΞΑΝΑΓΡΑΦΕΤΑΙ

νεκρούς, αλλά αφήνουν την εργοδοσία της Marfin στο απυρόβλητο. Ο τότε πρόεδρος της Marfin Βγενόπουλος, παρέμενε έξω από το κάδρο κάθε κατηγορίας μέχρι και τον θάνατό του το 2016. Ήταν η εργοδοσία όμως εκείνη την ημέρα που κλείδωσε τους εργαζόμενους στο κτίριο και δεν φρόντισε να παρθούν τα κατάλληλα μέτρα ασφαλείας. Το πόρισμα των επιθεωρητών του υπουργείου εργασίας κατέγραψε πρωτοφανείς παραβιάσεις των μέτρων ασφαλείας (δεν υπήρχε πυρασφάλεια, η έξοδος κινδύνου ήταν κλειδωμένη κ.α.) οι οποίες είχαν καταγγελθεί από τους υπαλλήλους, όπως και οι απειλές της εργοδοσίας για απόλυση όποιου δεν θα εργαζόταν την ημέρα της απεργίας.

Η ίδια η κυβέρνηση της ΝΔ έχει προσφύγει εναντίον των αποζημιώσεων που έχουν επιδικαστεί στις οικογένειες των θυμάτων! Συγκεκριμένα το ελληνικό δημόσιο υπέβαλε τον Νοέμβριο του 2019 και κατέθεσε τον Μάρτιο του 2020 στο Συμβούλιο της Επικρατείας, αίτηση αναίρεσης κατά των αποφάσεων των διοικητικών δικαστηρίων που δικαιώνουν τους συγγενείς των θυμάτων, επιβάλλοντας την αποζημίωσή τους. Μόνο μετά την κατακραυγή η κυβέρνηση της ΝΔ έσπευσε να παραιτηθεί από την αναίρεση που αφορά την αποζημίωση.

Αυτοί που καταδικάζουν την «μισαλλοδοξία και την τυφλή βία» ξεχνάνε την αργιότητα της αστυνομίας που έπνιξε στα δακρυγόνα και χρησιμοποίησε ακόμα και πλαστικές σφαίρες για να κάμψει τους εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές που πλημμύρισαν τους δρόμους πανελλαδικά στις 5 Μάη, ημέρα Γενικής Απεργίας, εν όψει της υπογραφής του 1^{ου} Μνημονίου.

Όμως ο στόχος τους δεν είναι μόνο να συκοφαντήσουν τους αγώνες της περιόδου 2010-2012 και να κατασκευάσουν ενόχους, αλλά κυρίως να προλάβουν τις κοινωνικές αντιδράσεις που βρίσκονται μπροστά μας. Όλοι αυτοί είναι οι πραγματικοί υπεύθυνοι για την ολοένα και μεγαλύτερη κοινωνική πόλωση και φτωχοποίηση της ελληνικής κοινωνίας, για την συστηματική και θεσμοποιημένη βία απέναντι σε διαδηλωτές, αγωνιστές, νεολαία, εργαζόμενους και μετανάστες, για τον λαϊκισμό και το μίσος απέναντι στην πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας, ιδιαίτερα απέναντι στους εργαζόμενους.

Αυτές οι πολιτικές δυνάμεις που απειλήθηκαν ή και εξαερώθηκαν την προηγούμενη δεκαετία, αλλά μπόρεσαν να επανακάμψουν πατώντας πάνω και στην αθλιότητα του Σύριζα και την υποχώρηση του κινήματος θέλουν να οξύνουν τον ταξικό πόλεμο ενάντια στην εργατική τάξη

και ποντάρουν στο δόγμα «νόμος και τάξη».

Το ίδιο μνημονιακό πολιτικό κατεστημένο που μας χρεοκόπησε και έφερε την ελληνική κοινωνία στο χείλος της καταστροφής για μια δεκαετία επιχειρεί να συνεχίσει να την δολοφονεί με τα αντεργατικά μέτρα που ψήφισε η κυβέρνηση εν μέσω καραντίνας, το όλο και μεγαλύτερο χτύπημα στην δημόσια εκπαίδευση, την συνέχιση των ιδιωτικοποιήσεων κ.α. Όλα αυτά έρχονται να προστεθούν στα εργατοκτόνα μνημόνια των προηγούμενων κυβερνήσεων. Ο κατάλογος των νεκρών από φτώχεια, ανεργία, πείνα και εξαθλίωση, εργατικά ατυχήματα και ελλιπή υγειονομική περίθαλψη είναι ήδη μακρύς και θα συνεχίσει να μεγαλώνει.

Σήμερα, δέκα χρόνια μετά, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού ξεπερνάει κατά πολύ εκείνη του 2008. Κατά την πανδημία του κοροναϊού η κυβέρνηση δεν πήρε κανένα ουσιαστικό μέτρο προστασίας, δεν ενίσχυσε το Δημόσιο Σύστημα Υγείας, αλλά στήριξε επιχειρηματίες και εργοδότες. Μετά την χουντικού τύπου απαγόρευση της κυκλοφορίας, τις μισοδικτατορικές ΠΝΠ που καταργούν τον πυρήνα του Εργατικού Δικαίου, και την εγκαθίδρυση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, σειρά έχει η ιδεολογική χειραγώγηση της κοινωνίας, προς αποφυγή πάση θυσία ενός νέου κύματος αγώνων όπως το 2010-12. Αυτό είναι που φοβούνται και τρέμουν όσοι μας κουνάνε το δάχτυλο.

■ Χ.Ζ.

Συμπληρώνονται 10 χρόνια μνημονιακής φυλακής για τον ελληνικό καπιταλισμό και κυρίως για την ελληνική εργατική τάξη, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα. Μία δεκαετία καταστροφής του βιοτικού επιπέδου, δικαιωμάτων και κατακτήσεων, του «κοινωνικού» κράτους, του περιβάλλοντος. Μία δεκαετία ανηλεούς ταξικού αγώνα, όπου η αστική τάξη χρησιμοποίησε κάθε μέσο εξαπάτησης, εκβιασμού και καταστολής για να αφαιρέσει εργατικά δικαιώματα και κοινωνικές κατακτήσεις που κερδήθηκαν με αιματηρούς αγώνες πολλών δεκαετιών.

Τα προγράμματα διάσωσης όχι μόνο δεν ανασυνκρότησαν τον ελληνικό καπιταλισμό αλλά, αντιθέτως, τον αποσάθρωσαν, τον υπερχρέωσαν και τον μετέτρεψαν σε αποικία χρέους. Οι συνέπειες για την ελληνική κοινωνία είναι τραγικές.

Ο δρόμος προς τη χρεοκοπία

Ο ελληνικός καπιταλισμός επέλεξε να συμμετέχει πάση θυσία στην Ευρωζώνη. Για να ικανοποιήσει τα κριτήρια συμμετοχής, κατέφυγε σε λογιστικές απάτες, εμφανίζοντας μικρότερα ελλείμματα στους προϋπολογισμούς. Η αύξηση του ΑΕΠ βασίστηκε στην υπερχρέωση του ιδιωτικού τομέα, που συντήρησε οικονομικές φούσκες (οικοδομή, ακίνητα, χρηματιστήριο), και στην υπέρογκη αύξηση του δημόσιου χρέους. Το 1999, το δημόσιο χρέος ήταν 94,9% του ΑΕΠ (118,6 δις). Το 2009 ήταν πλέον 126,8% (300 δις)!

Όπως ήταν αναμενόμενο, η αύξηση του ΑΕΠ με βάση τις υπηρεσίες και όχι την παραγωγή είχε πηλίνα πόδια και η διεθνής κρίση του 2008 αποκάλυψε τη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού. Το έλλειμμα του 2009 «έκλεισε» στο 15,4% και άνοιξε ο δρόμος για την ελεγχόμενη, μνημονιακή χρεοκοπία.

Η ελληνική αστική τάξη, χωρίς ουσιαστικά εργαλεία οικονομικής πολιτικής δικά της

10 Χρόνια στη φυλακή των μνημονίων

(νόμισμα, τράπεζες) και απεμπολώντας κάθε δικαίωμα διαπραγμάτευσης, σύρθηκε στον δρόμο που της υπέδειξαν οι ιμπεριαλιστές. Στις 23 Απριλίου 2010, ο Γ. Παπανδρέου από το Καστελόριζο ανακοινώνει την προσφυγή της Ελλάδας για δανεισμό στην τρόικα (Κομισιόν-ΕΚΤ-ΔΝΤ) εγκαινιάζοντας την εποχή των Μνημονίων.

Αποικία χρέους

Πρώτο μέλημα για τους ευρωπαίους και αμερικάνους ιμπεριαλιστές ήταν η προστασία των τραπεζών τους (αγγλικές, γερμανικές και γαλλικές τράπεζες ήταν εκτεθειμένες με 75 δις ευρώ σε ελληνικά ομόλογα). Επιπλέον, επεδίωκαν την αποφυγή ενός νέου ντόμινο τραπεζικών χρεοκοπιών και ενός νέου 2008, την αποδοτικότερη αφαίμαξη του ελληνικού καπιταλισμού και του λαού για την αποπληρωμή ιμπεριαλιστών-μεγαλοκαπιταλιστών, και την αποικιοποίηση και χρησιμοποίηση της χώρας για πολιτικούς και γεωστρατηγικούς λόγους (παράδειγμα τιμωρίας στον Νότο, εισαγωγή της νεοαποικιοκρατίας στο έδαφος της Ευρώπης, Βαλκάνια, περικύκλωση Ρωσίας, ενέργεια, νοτιοανατολική Μεσόγειος).

Τα προγράμματα διάσωσης έδωσαν πρωτοφανή δάνεια στην Ελλάδα (288 δις περίπου). Όμως, όλα τα χρήματα κατευθύνθηκαν πίσω στις τσέπες των δανειστών, που διατηρούσαν μια παγκόσμια τραπεζική και οικονομική «κανονικότητα» οδηγώντας σε πρωτοφανή οικονομική κατάρρευση μια αναπτυσσόμενη χώρα, πράγμα που δεν συναντάται στα ιστορικά και οικονομικά χρονικά.

Τα μνημόνια είχαν δύο άξονες: τη ραγδαία εσωτερική υποτίμηση, με σκληρή περικοπή μισθών, συντάξεων, επιδομάτων, κοινωνικών-δημόσιων δαπανών, και την υπέρογκη αύξηση της φορολογίας. Το αποτέλεσμα ήταν προδιαγεγραμμένο: δραματι-

κή πτώση της κατανάλωσης, επιδημία χρεοκοπιών επιχειρήσεων, τερατώδης ανεργία, εκτόξευση χρεών κάθε είδους, υπογεννητικότητα. Η ελληνική κοινωνία από το 2011 (ειδικά ως το 2014) ζει «κατοχικούς» χειμώνες, με χιλιάδες να ψάχνουν στέγη, τροφή στα σκουπίδια και υποσιτισμένους μαθητές να λιποθυμούν στα σχολεία. Εκατοντάδες χιλιάδες επιστήμονες και εργάτες ξαναζούν τον εφιάλτη του οικονομικού πρόσφυγα.

Η ελληνική αστική τάξη αποδέχτηκε την με κάθε μέσο ικανοποίηση των δανειστών, την ουσιαστική κατάργηση του Συντάγματος και τη μετατροπή του αστικού κοινοβουλίου σε εντολοδόχο τους. Έδωσε τα κλειδιά του ελληνικού κράτους στην τρόικα, που ελέγχει τα πάντα. Της παραχώρησε τη δημόσια περιουσία για 99 χρόνια. Ενώ μετέτρεψαν τη χώρα σε αποικία και τον ελληνικό λαό σε σύγχρονο δουλοπάροικο, οι αστικές κυβερνήσεις σε Ελλάδα, ΕΕ και το ΔΝΤ (βλ. ΗΠΑ) συναγωνίζονται στην υπεράσπιση του αφηγήματος περί εξόδου της Ελλάδας από την κρίση.

Τα οικονομικά στοιχεία είναι αμείλικτα. Το δημόσιο χρέος, από 300 δις (126% του ΑΕΠ) το 2009, και ενώ υποτίθεται ότι γίνεται απομείωσή του κατά 105 δις το 2012, μέσω του λεγόμενου PSI (χρεοκοπώντας τα ασφαλιστικά ταμεία), το 2018 που τελείωσε η δανειακή σύμβαση ήταν 337,4 δις και 181,9% του ΑΕΠ. Το ΑΕΠ, από 241,9 δις το 2008, φτάνει στο κατώτατο όριο του το 2016 (176,4 δις). Οι ενεργές επιχειρήσεις, από 858.000 το 2008, μειώνονται στις 630.000 το 2014. Η επίσημη ανεργία, από 7,8% το 2008, εκτοξεύεται στο 27,5% το 2013, παραμένει πάνω από 20% έως και το 2018 και στο 17,5% το 2019. Οι εργαζόμενοι στον δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα, από 1.022.435 το 2008, μειώνονται σε 565.464 ως το 2018. Η επίσημη φτώχεια, από 28,1% το

2008, σκαρφαλώνει στο 36% το 2014 και σήμερα είναι μάλλον ανυπολόγιστη. Ο γενικός πληθυσμός, από αύξηση 10.323 ανθρώπων το 2008, καταγράφει μείωση 35.948 το 2018. Οι συνολικές αμοιβές των μισθωτών, από 66,9 δις το 2009, καταρράκωσαν στα 45,9 δις το 2018. Από το 2009, χάθηκαν πάνω από 100 δις καταθέσεων. Από το 2014, η καταναλωτική δαπάνη είναι κατά 8-9 δις ετησίως υψηλότερη από τα διαθέσιμα εισοδήματα, δηλαδή τρώμε τις σάρκες μας. Τα χρέη ιδιωτών προς το δημόσιο ξεπέρασαν τα 100 δις και προς τα ασφαλιστικά ταμεία τα 30 δις. Οι τράπεζες, παρά τις ανακεφαλαιοποιήσεις, παραμένουν χρεοκοπημένες, υπό ξένη διοίκηση και με πάνω από 50% κόκκινα δάνεια, τα οποία διαχειρίζονται τα ξένα funds.

Πολλές κυβερνήσεις και αστικά κόμματα διαχειρίστηκαν με διάφορους συνδυασμούς τη μνημονιακή καταστροφή. ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ, ΔΗΜΑΡ, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ και διάφοροι πρόθυμοι μαϊντανοί (Ενωση Κεντρώων, Ποτάμι). Επιστρατεύθηκαν ακόμα και οι ακροδεξιοί/φασίστες. Η εργατική τάξη, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα έδωσαν σκληρές μάχες, ειδικά την περίοδο 2010-2012, στο δημοψήφισμα του 2015, για τον Παύλο Φύσσα και άλλες πολλές. Όμως, μπλοκαρίστηκαν, ιδεολογικά και πολιτικά, λόγω των αδυναμιών της συγκρότησής τους, της πολιτικής προδοσίας του ΚΚΕ («δεν μπορούμε να βγούμε τώρα από το ευρώ», «αυγό του φιδιού οι πλατείες», περιφρούρηση της άκρας αριστεράς και «γλίστρησαν» στην μπανανόφλουδα του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι καιρός να απαλλαγούμε από τις αυταπάτες περί εξόδου από την κρίση με αστική διαχείριση και να επικεντρωθούμε στην ανάπτυξη αγωνιστικής εργατικής διεξόδου, της μόνης ρεαλιστικής και συμφέρουσας για την κοινωνική πλειοψηφία λύσης. Ή μνημόνια για πάντα ή αντικαπιταλιστική εξέγερση παντού.

■ Α. Φ.

Ανταγωνισμός ΗΠΑ - Κίνας: Στην εποχή της κρίσης της παγκοσμιοποίησης

Ηπανδημία ενέτεινε την ήδη υπάρχουσα κρίση του μοντέλου της παγκοσμιοποίησης και έδειξε ότι θα υπάρξουν μεγάλες αλλαγές στην παγκόσμια σκακιέρα με κυρίαρχο ζήτημα την αλλαγή της ηγεσίας του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος.

Η αποτυχία των ΗΠΑ να διαχειριστούν την πανδημία, με το αμερικανικό κράτος να μετράει πάνω από 100.000 νεκρούς την ίδια στιγμή που η Κίνα αναφέρει μόλις 5.000, στηριζόμενη στο κρατικό σχέδιο σε αντίθεση με την ρύθμιση των τυφλών νόμων της αγοράς, κάνει φανερό ότι η Κίνα έχει όλες τις προπαραγανδιστικές δυνατότητες αλλά και την υλική ευχέρεια να προκαλέσει μετατοπίσεις σε μια σειρά χωρών προς την δική της σφαίρα επιρροής.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είχε διαπιστώσει ήδη πριν την πανδημία ότι οι πολιτικές της Κίνας:

1.«Μια ζώνη, ένας δρόμος» που στόχο έχει να δημιουργήσει τους νέους δρόμους του Μεταξιού συνδέοντας την Ασία με την Ευρώπη παρακάμπτοντας την θαλάσσια κυριαρχία των ΗΠΑ.

2.«Made in China 2025» που στόχο έχει να κάνει την Κίνα μια ανεξάρτητη επιστημονική και τεχνολογική δύναμη.

3. Της δημιουργίας Αγωγών μεταφοράς φυσικού αερίου σε συνεργασία με την Ρωσία ώστε να καταστεί κέντρο της παγκόσμιας οικονομίας η Ευρασία μειώνοντας την σημασία του ευρωαντλαντικού χώρου,

έχουν σαν στόχο να εγκαθιδρυθεί ένα

σύστημα που μια σειρά χωρών θα μετατραπούν ουσιαστικά σε χώρες φόρου υποτελείς την ίδια στιγμή που η Κίνα εμφανίζει τις συμφωνίες ως αμοιβαία συμφέροντες.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα της επίθεσης για να επιτευχθεί «ο αιώνας του κινεζικού δράκου» είναι η εξάπλωση της τεχνολογίας 5G μέσω της κινέζικης Huawei ιδιαίτερα στην Ευρώπη, οι οδικοί άξονες, οι σιδηρόδρομοι (Βουδαπέστη - Βελιγράδι) και τα λιμάνια (Πειραιάς) που αγοράζονται ή χρηματοδοτούνται από την Κίνα, η συμφωνία με την Ιταλία η οποία είναι ήδη μέλος του «Μια ζώνη, Ένας δρόμος», η συμφωνία 17+1 που αφορά χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης (περιλαμβανομένης και της Ελλάδας).

Η αντίδραση των ΗΠΑ σε αυτές τις εξελίξεις είναι σημαντική. Ο αποκλεισμός της Huawei και η απειλή να επιβληθούν κυρώσεις σε όσες εταιρίες συνεργάζονται μαζί της ήδη οδήγησε την Βρετανία να μειώσει την συνεργασία με την κινέζικη εταιρία, ενώ απειλείται και η προμήθεια της Κίνας με εξαρτήματα υψηλής τεχνολογίας (τσιπς που χρησιμοποιούνται για την κινητή τηλεφωνία κ.λπ.) από την Ταϊβάν και άλλες χώρες που χρησιμοποιούν αμερικάνικες μηχανές και τεχνογνωσία και είναι εύαλτες σε εμπορικές κυρώσεις (η απάντηση είναι ένας αγώνας δρόμου της Κίνας να καταστεί ανεξάρτητη σε αυτά τα προϊόντα). Ο αγωγός Nord Stream 2 σταμάτησε εξαιτίας των αμερικανικών κυρώσεων. Οι δασμοί στα κινέζικα προϊόντα έχουν αυξηθεί κατακόρυφα (ωστόσο ήταν η Κίνα που

αγόρασε φυσικό αέριο διασώζοντας εν μέρει την αμερικάνικη παραγωγή που καταβαραθρώθηκε εν μέσω πανδημίας λόγω πτώσης της ζήτησης) και ο εμπορικός πόλεμος συνεχίζεται με αποτέλεσμα η Κίνα να στρέφεται περισσότερο στην εσωτερική της αγορά και στις αγορές της Ασίας για να αντισταθμίσει τις απώλειες από το εμπόριο με τις ΗΠΑ, εγκαινιάζοντας ίσως την εποχή των Πόλων (οικονομικών ζωνών) σε αντιπαράθεση με την εποχή της παγκοσμιοποίησης.

Τέλος οι στρατιωτικές αντιπαραθέσεις ειδικά στην νότια σινική θάλασσα απειλούν την Κίνα ιδιαίτερα αν αναλογιστούμε ότι η στρατιωτική υπεροπλία των ΗΠΑ είναι αδι-αμφισβήτητη παρά τις κινέζικες προσπάθειες από τα αεροπλανοφόρα έως την διαστημική τεχνολογία.

Το μεγαλύτερο όμως πρόβλημα για μια παγκόσμια κυριαρχία της Κίνας είναι η ίδια η Κίνα. Όταν οι ΗΠΑ πήραν την ηγεσία μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο δεν πρόσφεραν μόνο μια στρατιωτική ομπρέλα απέναντι στην ΕΣΣΔ και οικονομική βοήθεια αλλά και το «φορντικό» μοντέλο παραγωγής, τον καταναλωτισμό του «δυτικού τρόπου ζωής», και μια διαχείριση της εργατικής τάξης στα πλαίσια του φιλελεύθερου δυτικού κοινοβουλευτισμού. Η Κίνα προτάσσει μια οικονομία της ελεγχόμενης αγοράς, ένα αυταρχικό μοντέλο συγκεντρωτικού κράτους (που μπορεί να ενθουσιάζει τους ακροδεξιούς ευρωπαίους –και όχι μόνο– που θεωρούν ότι ένα εθνικό κατασταλτικό κράτος είναι η απάντηση στην εξάντληση του νεοφιλελευθερι-

σμού, αλλά δεν ταιριάζει στις παραδόσεις των ευρωπαίων εργαζομένων και είναι ερωτηματικό μέχρι πότε θα το ανέχεται το κινέζικο προλεταριάτο παρά την ιδιοσυγκρασία του (βλ. παραδόσεις του Κομφουκιανισμού), εκτεταμένες τεχνολογίες επιτήρησης και ένα είδος καταναλωτισμού που υπακούει σε πολλούς κανόνες. Αυτά δεν αποτελούν δείγματα προόδου για μεγάλα κοινωνικά τμήματα της Δύσης, ούτε μπορούν να αποτελέσουν όραμα για χώρες με πολιτικές παραδόσεις σαν της Ευρώπης.

Επίσης το κεντρικό σχέδιο που χρησιμοποιεί το ΚΚ Κίνας για να αποσβένει τον ανταγωνισμό των κεφαλαίων στο εσωτερικό του κόμματος είναι μια κληρονομιά από το πάλαι ποτέ εκφυλισμένο εργατικό κράτος της Κίνας και σε καμία περίπτωση δεν ταιριάζει στον δυτικό τρόπο «συνεννόησης» των αρχουσών τάξεων. Μακροπρόθεσμα δεν μπορεί να θεωρήσει κανείς ότι αυτό το μοντέλο θα συνεχίσει να λειτουργεί, γιατί καπιταλισμός σημαίνει ανταγωνισμός και αναρχία της αγοράς και επομένως το κινέζικο μοντέλο με τον απόλυτο έλεγχο του ΚΚ κάποια στιγμή θα φτάσει στα όρια του και αυτό πιθανά να γίνει με εκρηκτικό τρόπο.

Ωστόσο η προσπάθεια να εμφανιστεί η Δύση σαν δημοκρατικό μόρφωμα ενάντια στην Κίνα –αξιοποιώντας και την επίθεση της Κίνας στα δικαιώματα και τις ελευθέριες στο Χονγκ – Κονγκ– προσέκρουσε στην εξέγερση στις ΗΠΑ ενάντια στο ρατσισμό και τον κοινωνικό αποκλεισμό.

■ Κώστας Δικαίος

Η Αμερική φλέγεται Το παγκόσμιο προλεταριάτο αναπνέει

Ησπίθα που πυροδότησε την μεγαλύτερη εξέγερση των τελευταίων δεκαετιών στις ΗΠΑ ξεκίνησε από την στυγνή δολοφονία του Τζόρτζ Φλόιντ από την αστυνομία στη Μινεσότα στις 25 Μαΐου. Ο Φλόιντ δολοφονήθηκε εν ψυχρώ με αργό και βασανιστικό τρόπο, αφού για σχεδόν 9 λεπτά 4 αστυνομικοί τον είχαν ακινητοποιημένο και ο Τσάβιν τον πατούσε στον λαιμό.

Μαζικές διαδηλώσεις ξεκίνησαν από την Μινεάπολις και εξαπλώθηκαν σε όλη την χώρα. Για πάνω από 10 μέρες, περισσότερες από 150 πόλεις φλέγονται. Οι διαδηλωτές, αμφισβητώντας την απαγόρευση κυκλοφορίας, συγκρούονται με την αστυνομία, επιτίθενται σε αστυνομικά τμήματα, φτάνοντας μέχρι έξω από τον Λευκό Οίκο.

Τιμωρία χωρίς έγκλημα, έγκλημα χωρίς τιμωρία

Τον Τσάβιν βαραίνουν 18 καταγγελίες για υπερβολική χρήση βίας πριν δολοφονήσει τον Φλόιντ, ενώ ακόμη ένας αστυνομικός έχει επίσης 6 καταγγελίες. Κανένας τους δεν είχε διωχθεί ποτέ. Κανένας από τους 4 αστυνομικούς δεν συνελήφθη για 4 ολόκληρες μέρες. Ακόμη και όταν έγινε αυτό, ακριβώς λόγω των κινητοποιήσεων που είχαν ξεσπάσει, ο Τσάβιν κατηγορήθηκε αρχικά για ανθρωποκτονία εξ αμελείας τρίτου βαθμού, που επισύρει την μικρότερη ποινή. Οι τρεις άλλοι αστυνομικοί οδηγήθηκαν στο δικαστήριο με την κατηγορία της συναυτουργίας μετά από δέκα ολόκληρες ημέρες!

Σημαντική λεπτομέρεια στην τελική ιατροδικαστική έκθεση για τον Φλόιντ: Αιτία θανάτου αναφέρεται «καρδιοπνευμονική ανακοπή» και όχι «ασφυξία» όπως ισχυρίζεται ο ιατροδικαστής που όρισε η οικογένεια του θύματος.

Από τους φυσικούς αυτουργούς στους ηθικούς αυτουργούς

Η δολοφονία του Φλόιντ δεν ήταν τυχαία. Μακραίνει τον κατάλογο των θυμάτων από αστυνομική βία στις ΗΠΑ. Η πιθανότητα θανάτου κατά τη διάρκεια σύλληψης τείνει να γίνει μία από τις συχνότερες αιτίες θανάτου, ειδικά για τους μαύρους και τους φτωχούς, ενώ το 99% των αστυνομικών δεν αντιμετωπίζουν ποτέ τιμωρία. Οι ΗΠΑ έχουν μακράν το μεγαλύτερο αριθμό φυλακισμένων στον κόσμο, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων είναι φτωχοί αφροαμερικανοί. Το ποσοστό των μαύρων που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας είναι τρεις φορές μεγαλύτερο από το ποσοστό των λευκών. Ενώ το ποσοστό των μαύρων στο σύνολο του πληθυσμού των ΗΠΑ είναι 13%, το 60% των θυμάτων από τον κορονοϊό είναι Αφροαμερικανοί!

Κοινωνική σύνθεση της εξέγερσης

Οι ΗΠΑ έχουν εισέλθει σε μια «τετραπλή κρίση»: υγειονομική, οικονομική, κοινωνική και πολιτική, η οποία πυροδοτεί και είναι πιθανό να πυροδοτήσει στο μέλλον ακόμα μεγαλύτερα κινήματα. Οι διαδηλωτές, στην μεγαλύτερη πλειοψηφία τους νέοι, δεν βγήκαν στο δρόμο μόνο για τον Τζόρτζ Φλόιντ, αλλά για όλα όσα στερούνται και φοβούνται ότι θα στερηθούν.

Το τσουνάμι οργής που ξεχύθηκε σε πάνω από 150 πόλεις στις ΗΠΑ και οδήγησε σε διαδηλώσεις αλληλεγγύης σε πολλές χώρες του κόσμου δεν αποτελείται μόνο από αφροαμερικανούς, αλλά από τα πιο εκμεταλλεζόμενα και καταπιεσμένα στρώματα, ανεξαρτήτως φυλετικής/εθνικής καταγωγής. Είναι μια εξέγερση όλων όσων αισθάνονται ότι δεν έχουν τίποτα να χάσουν ενάντια στο πολιτικοκοινωνικό σύστημα στο οποίο ζουν.

Δεν φαίνεται μέχρι στιγμής κάποια μορφή οργάνωσης να δίνει κατεύθυνση στο κίνημα με την δημιουργία μορφών οργάνωσης και κέντρων αγώνα. Ούτε φαίνεται να υπάρχει οργανωμένη κίνηση από την εργατική τάξη διαμέσου των σωματείων, με μαζικούς τουλάχιστον όρους. Ωστόσο υπάρχει κύμα κειμένων καταδίκης από πλήθος σωματείων και ενώσεων καθώς και κινή-

σεις αλληλεγγύης, όπως η άρνηση οδηγών λεωφορείων στη Μινεάπολη να χρησιμοποιήσει η αστυνομία τα οχήματά τους για μαζικές συλλήψεις διαδηλωτών.

Ο Τραμπ ως πρόεδρος του «νόμου και της τάξης»

Περισσότεροι από 18.000 στρατιώτες της Εθνοφρουράς συνδράμουν τις αστυνομικές δυνάμεις σε πάνω από 30 πολιτείες των ΗΠΑ. Απαγόρευση της κυκλοφορίας έχει κηρυχτεί σε τουλάχιστον 40 πολιτείες, οι συλλήψεις έχουν ξεπεράσει τις 10.000, ενώ οι νεκροί μέχρι τις 5 Ιούνη έφτασαν τους 18, αρκετοί από αυτούς από πυρά αστυνομικών, ενώ οι πλαστικές σφαίρες και τα χημικά πέφτουν βροχή. Βαριά οπλισμένοι αστυνομικοί περιπολούν στους δρόμους των αμερικανικών πόλεων με τη συνοδεία θωρακισμένων οχημάτων προορισμένων για ζώνες πολέμου.

Την ωμή καταστολή απέναντι στους διαδηλωτές είχε προαναγγείλει ο ίδιος ο Τραμπ δηλώνοντας πως «όταν αρχίζουν οι λεηλασίες, αρχίζουν οι πυροβολισμοί». Κάτι θα ξέρι βέβαια ο πρόεδρος και όλοι όσοι θέλουν να συκοφαντήσουν το κίνημα για «πλιάτσικο». Τα τρις. Που έχει πλιατσικολογήσει μέσω φοροαπαλλαγών στις μεγαλύτερες επιχειρήσεις των ΗΠΑ τα προηγούμενα χρόνια ήταν άφθονα όπως και τα τρις. από την απλήρωτη και κακοπληρωμένη εργασία.

Οι βαθύτερες αιτίες της εξέγερσης ή το αμερικάνικο όνειρο έγινε αμερικάνικος εφιάλτης

Η εξέγερση του αμερικάνικου λαού μπορεί να πυροδοτήθηκε από την δολοφονία και την αστυνομική βία, αλλά τα αίτια της έχουν βρίσκονται στις τεράστιες ανισότητες που τέμνουν την αμερικάνικη κοινωνία. Για να σωθούν τράπεζες και τους πλούσιοι, δίνονται πακέτα διάσωσης και φοροαπαλλαγών εκατοντάδων τρις. δολαρίων, ενώ εφαρμόζονται εξαντλητικά μέτρα λιτότητας, διαλύονται υπηρεσίες κοινωνικής πρόνοιας και ιδιωτικοποιούνται δημόσιες υπηρεσίες. Οι ΗΠΑ έχουν καταγράψει μέχρι τώρα περισσότερους από 110.000 νεκρούς σε σύνολο 383.000 παγκοσμίως κατά τη διάρκεια της πανδημίας. Μόνο το διάστημα του λοκ-ντάουν ο πλούτος των πλουσιότερων των ΗΠΑ αυξήθηκε κατά 434 δισ. δολάρια. Αντίθετα 42,6 εκ. εργαζόμενοι υπέβαλαν αίτηση για επίδομα ανεργίας στο ίδιο διάστημα.

Νέοι και παλιοί αγώνες

Το μαχητικό αυτό κίνημα των ΗΠΑ, αποτελεί μια συνέχεια των εξεγέρσεων και αγώνων που ξέσπασαν το προηγούμενο διάστημα σε δεκάδες χώρες (Χιλή, Γαλλία, Λίβανος κ.ά.) ως αποτέλεσμα της επιδείνωσης της κρίσης του καπιταλισμού. Και στις ΗΠΑ, το αμερικάνικο προλεταριάτο έδωσε σημαντικές μάχες, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για μια τέτοια εξέγερση. Το Black Lives Matters, το Occupy Wall Street, οι μαζικές διαδηλώσεις για την κλιματική αλλαγή, οι αγώνες των καθηγητών για αυξήσεις μισθών, το κίνημα 15 δολαρίων σε μεγάλες πολυεθνικές αλυσίδες, ανύψωσαν την συνείδηση των εργαζομένων και έσπασαν τον μύθο της παντοδυναμίας της ελεύθερης αγοράς. Μια νέα γενιά αγωνιστών βγαίνει στο προσκήνιο, στην καρδιά του πιο ισχυρού ιμπεριαλισμού, ανοίγοντας τον δρόμο για ένα νέο, πιο μεγάλο και σκληρό κύμα αγώνων και εξεγέρσεων σε όλο τον κόσμο.

■ Αλ. Μπ.

στον κόσμο...

ΙΣΠΑΝΙΑ

Στον δρόμο θα βρεθούν τουλάχιστον 3.000 εργαζόμενοι της Nissan στη Βαρκελώνη, μετά την απόφαση της εταιρείας να κλείσει και τα δύο εργοστάσια που έχει εκεί. Τα συνδικάτα υποστηρίζουν ότι από το κλείσιμο θα επηρεαστούν επιπλέον 25.000 θέσεις εργασίας. Οι εργάτες είχαν ξεκινήσει επ' αόριστον απεργία, από τις 4 Μάη με το τέλος της καραντίνας, αλλά μόνο σε μία γραμμή παραγωγής, ενώ την ίδια στιγμή η εταιρεία δεν απαντούσε στις πληροφορίες πως επίκειται μείωση του προσωπικού κατά 20%. Η απόφαση της αυτοκινητοβιομηχανίας φαίνεται αμετάκλητη, καθώς δεν άλλαξε ούτε με το πακέτο ενίσχυσης-δώρο 100 εκ. ευρώ που της προσέφερε η τοπική καταλανική κυβέρνηση. Με την ανακοίνωση του κλεισίματος στις 28/5, περισσότεροι από 1000 εξοργισμένοι εργάτες συγκεντρώθηκαν έξω από το εργοστάσιο της Nissan και απέκλεισαν δρόμους στη γύρω περιοχή, ενώ έκαψαν ελαστικά στην είσοδό του. Οι εργαζόμενοι μπορούν και πρέπει να απαιτήσουν την επαναλειτουργία του εργοστασίου με εθνικοποίησή του χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο.

ΧΙΛΗ

Στη Χιλή, όπως και στις περισσότερες χώρες του κόσμου, εργαζόμενοι, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα καλούνται να αντιμετωπίσουν την πανδημία του κορωνοϊού μαζί με μια ανίκανη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση. Μέχρι τις 29/5, τα κρούσματα είχαν φτάσει, αυξανόμενα αλματωδώς, τις 90.000, ενώ οι θάνατοι τους 944, κυρίως στην πρωτεύουσα. Καθώς το σύστημα υγείας στο Σαντιάγο γονατίζει, η κυβέρνηση σκέφτεται να μεταφέρει ασθενείς σε άλλες πόλεις, ρισκάροντας μεγαλύτερη εξάπλωση. Στην πρωτεύουσα επιβλήθηκε καραντίνα, την οποία όμως οι φτωχοί Χιλιανοί αναγκάζονται να παραβιάσουν, γιατί πολύ απλά δεν μπορούν να επιβιώσουν.

Η κυβέρνηση δεν δίνει καμιά χρηματική βοήθεια σε όσους σταματούν την εργασία τους, αλλά μόνο κάποια κουτιά με τρόφιμα και προϊόντα υγιεινής (που ακόμα δεν έχουν διανεμηθεί στους περισσότερους δικαιούχους), μετατρέποντας έτσι την πείνα σε καθημερινό φαινόμενο. Οι Χιλιανοί, που βρίσκονται εδώ και πολλούς μήνες σε κινητοποιήσεις ενάντια στην κυβέρνηση Πινιέρα και τα κληροδοτήματα της δικτατορίας του Πινοσέτ, ξαναβγαίνουν στους δρόμους, στις φτωχές συνοικίες της πρωτεύουσας, απαιτώντας μέτρα που θα εξασφαλίζουν την επιβίωσή τους!

Ο πρωθυπουργός επέλεξε την καταστολή, στέλνοντας μάλιστα τον στρατό ενάντια στις κινητοποιήσεις. Με τις δυνάμεις ασφαλείας είχαν βρεθεί άλλωστε αντιμετώπι οι χιλιανοί εργαζόμενοι και την 1^η Μάη, με συλλήψεις και διάλυση των συγκεντρώσεων που κατέκριναν τον Πινιέρα ότι νομοθετεί υπέρ των εργοδοτών. Στη Χιλή, όπως και στην υπόλοιπη Λατινική Αμερική, οι εργαζόμενοι συνειδητοποιούν όλο και περισσότερο ότι πρέπει να βασιστούν στις δικές τους δυνάμεις για να λύσουν τα προβλήματα του κορωνοϊού, της οικονομίας και της καταπάτησης δημοκρατικών δικαιωμάτων.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Σε κινητοποιήσεις προχωρούν οι εργαζόμενοι διανομείς διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς, σταθερές συμβάσεις εργασίας και μέτρα ατομικής προστασίας από τον κορωνοϊό. Όπως καταγγέλλει η Ένωση Εργαζομένων Διανομικών (ΑΤΡ), παρ' ότι θέτουν τη ζωή τους σε κίνδυνο, καθώς εργάζονται κατά την περίοδο της πανδημίας κρατώντας την κοινωνία όρθια, αντιμετωπίζουν ακόμα και μειώσεις στους μισθούς, εργάζονται απλήρωτες υπερωρίες και αναγκάζονται να πληρώνουν από την τσέπη τους μάσκες και γάντια. Απαιτούν, ακόμη, δικαιοσύνη για τους δύο νεκρούς συναδέλφους τους εν ώρα εργασίας και την άμεση επαναπόσληψη συναδέλφων που απολύθηκαν λόγω της συμμετοχής τους στις κινητοποιήσεις.

Η πρώτη κινητοποίηση πραγματοποιήθηκε στις 22 Μάη σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής και στην Ισπανία, ενώ στην Αργεντινή πραγματοποιήθηκαν άλλες δύο μοτοπορείες στις μεγάλες πόλεις, στις 8 και 29 Μάη.

Επιχείρηση Gideon Ακόμα ένα αποτυχημένο πραξικόπημα των ιμπεριαλιστών στην Βενεζουέλα

Εν μέσω της παγκόσμιας πανδημίας Covid-19 ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός προσπάθησε να οργανώσει άλλο ένα πραξικόπημα στην Βενεζουέλα. Για άλλη μια φορά απέτυχε παταγωδώς οδηγώντας σε πλήρη αποσύνθεση την δεξιά πραξικοπηματική αντιπολίτευση της Βενεζουέλας και «καίγοντας» πρακτικά το χαρτί του Χουάν Γουαϊδό, αυτοανακηρυγμένου προέδρου – αχυράνθρωπου των ιμπεριαλιστών. Η αποτυχημένη επιχείρηση Gideon που αποκαλύφθηκε στις 3 Μαΐου χαρακτηρίστηκε παρόμοια με εκείνη στον Κόλπο των Χοίρων στην Κούβα το 1961 και παρότι έχει κοινά χαρακτηριστικά είναι μονάχα η επανάληψη της ιστορίας σαν φάρσα. Η αποτυχημένη επιχείρηση οδήγησε στην σύλληψη 2 αμερικανών μισθοφόρων που είχαν προσληφθεί από την εταιρία Silvercorp USA Inc. αλλά και βενεζολάνων πραξικοπηματιών, ο αριθμός των οποίων συνεχώς αυξάνεται. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι αποκάλυψε την άμεση εμπλοκή του Γουαϊδό, ο οποίος είχε βάλει την υπογραφή του φαρδιά πλατιά σε ένα (ουσιαστικά) συμβόλαιο θανάτου ενάντια στον πρόεδρο Νικολάς Μαδούρο. Η αποτυχία αυτή δίνει την

δυνατότητα στον Μαδούρο να ενισχύσει την ενότητα των ενόπλων δυνάμεων της Βενεζουέλας γύρω του.

Ο Γουαϊδό καλέστηκε στο γραφείο του Γενικού Εισαγγελέα προκειμένου να του απαγγελθούν κατηγορίες για απόπειρα πραξικοπήματος και απόπειρα δολοφονίας του προέδρου της χώρας και παρότι οι διώξεις εναντίον του αργούν, πολιτικά είναι πλέον ένα σκιάχτρο. Παρά το γεγονός ότι υποστηρίζεται από τις ΗΠΑ, την ΕΕ και δεκάδες χώρες που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πίεσε για να τον στηρίξουν, παρά τη λήψη εκατομμυρίων δολαρίων από την Ουάσινγκτον και πλούσιους επιχειρηματίες της Βενεζουέλας, της Κολομβίας και της Ισπανίας, ο Γουαϊδό αποδεικνύεται ανίκανος να ηγηθεί της αντιπολίτευσης, να την κρατήσει ενωμένη, με προοπτική την ανατροπή του Μαδούρο. Ιδιαίτερα όσον αφορά τις χώρες της ΕΕ ανάμεσα τους και την κυβέρνηση Μητσοτάκη στην Ελλάδα συνεχίζουν να στηρίζουν τον πραξικοπηματία Γουαϊδό μέχρι τέλους.

Σε κάθε περίπτωση παρά την αποτυχία ο κίνδυνος συνεχίζει να είναι μεγάλος, ιδιαίτερα από ένα κομμάτι πρώην υψηλόβαθμων στρατιωτικών που έχουν διαφύγει στην Κο-

λομβία ή τις ΗΠΑ και οργανώνουν ομάδες από νεαρούς στρατιώτες που εγκατέλειψαν τον στρατό της Βενεζουέλας τον προηγούμενο χρόνο, είτε με την απειλή και την βία, είτε με υποσχέσεις για προνόμια μετά την αλλαγή του καθεστώτος.

Η τελευταία αυτή επιχείρηση φιάσκο στην οποία διασταυρώνονται πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα ντόπιων και ξένων, προσωπικές επιδιώξεις και βλέψεις μισθοφόρων Αμερικάνων, παραστρατιωτικών κολομβιάνικων οργανώσεων και λιποτακτών βενεζολάνων στρατιωτικών έπεσε στο κενό από την μπολιβαριανή αντικατασκοπεία η οποία έχει δείξει σημαντική αποτελεσματικότητα στην αποτροπή αρκετών συνωμοσιών και πραξικοπημάτων.

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ προσπάθησε να αποποιηθεί την οποιαδήποτε εμπλοκή στην υπόθεση αυτή με τον Τραμπ να δηλώνει πως «εγώ δεν θα έστελνα μια ομαδούλα ανθρώπων» απειλώντας στην συνέχεια ευθέως λέγοντας πως «αν συνέβαινε θα το ονόμαζαν εισβολή». Είναι ο ίδιος φυσικά που ένα μήνα νωρίτερα στις 26 Μαρτίου είχε επικηρύξει τον Μαδούρο, τους κυριότερους υπουργούς του και ανώτατους αξιωματικούς του στρατού με 15 εκ. δολάρια κατηγορώντας τους για «ναρκοτρομομοκρατία». Αργότερα στις 3 Απριλίου ανακοίνωσε τον διπλασιασμό του Αμερικάνικου Στόλου και των στρατιωτών στις ακτές της Λ. Αμερικής. Λίγες ημέρες αργότερα η κατάσταση του Στόλου των ΗΠΑ χαρακτηρίστηκε «ύψιστου συναγερμού» λόγω της προσέγγισης στην Καραϊβική στις 18 Μαΐου πέντε δεξαμενόπλοιων που μετέφεραν υγρά καύσιμα στην Βενεζουέλα από το Ιράν αμφισβητώντας με έναν τρόπο το εμπάργκο ενάντια στην Βενεζουέλα. Η κρατική πετρελαϊκή εταιρεία της Βενεζουέλας βρίσκεται σε ασφυκτική κατάσταση εξαιτίας των ιμπεριαλιστικών κυρώσεων με σημαντικά κεφάλαια της να είναι κατασχεμένα και χωρίς την δυνατότητα να κάνει εξαγωγές (οι ΗΠΑ επιβάλλουν κυρώσεις σε όποιον μεταφέρει βενεζολάνικο πετρέλαιο). Από μόνο του το γεγονός πως η Βενεζουέλα, η χώρα με

τα μεγαλύτερα αποθέματα αργού πετρελαίου στον κόσμο αναγκάζεται να εισάγει καύσιμα είναι εξωφρενικό. Είχε προηγηθεί η μεταφορά με αεροπλάνο στην Βενεζουέλα κατάλληλου βιομηχανικού εξοπλισμού για την λειτουργία του διωλιστηρίου στην περιοχή Πραγουανά, ένα από τα μεγαλύτερα στον κόσμο.

Η κυβέρνηση της Βενεζουέλας προσπαθεί με κάθε τρόπο να σπάσει την οικονομική ασφυξία και στραγγαλισμό που της έχουν επιβάλλει οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και ΕΕ. Ο πρέσβης της χώρας στον ΟΗΕ ανακοίνωσε στις 20 Μαΐου πως η Βενεζουέλα θα οδηγήσει σε δίκη την Τράπεζα της Αγγλίας η οποία έχει κατασχεήσει 31 τόνους χρυσού που ανήκει στην κυβέρνηση της Βενεζουέλας. Είναι τέτοια η αθλιότητα των ιμπεριαλιστών ώστε η εν λόγω τράπεζα παρότι δέχεται πίεση για την επιστροφή του χρυσού ζητάει από την κυβέρνηση της Βενεζουέλας «εγγυήσεις» πως δεν θα χρησιμοποιηθεί για τον προσωπικό πλουτισμό του προέδρου Μαδούρο και του περιβάλλοντός του!

Μια άλλη κίνηση στην οποία προσβλέπει αποτελέσματα η κυβέρνηση Μαδούρο είναι ο επαναπατρισμός εκατοντάδων χιλιάδων βενεζολάνων που κάτω από το οικονομικό χάος και τις εχθροπραξίες της Αντιπολίτευσης αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την χώρα και ζουν σε άθλιες συνθήκες και στιγματισμένοι σε μια σειρά από χώρες της Λ. Αμερικής όπως η Βραζιλία, η Κολομβία, το Εκουαδόρ.

Σε κάθε περίπτωση η εν εξελίξει εξέγερση στις ΗΠΑ απελευθερώνει τεράστιες δυνάμεις στις εργαζόμενες μάζες και να φρενάρουν την επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών. Ταυτόχρονα ανοίγει νέες δυνατότητες για την ανάπτυξη ενός αντιπολεμικού – αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στις ΗΠΑ και σε όλο τον κόσμο που μπορεί να θέσει επί τάπητος το πραγματικό πρόβλημα: να σπάσει ο στραγγαλισμός της Βενεζουέλας και να προχωρήσει η διαδικασία της Μπολιβαριανής Επανάστασης.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Η Τουρκία αντιμέτωπη με όξυνση της κρίσης

Νέα όξυνση γνωρίζει τους τελευταίους μήνες, με αφορμή το ξέσπασμα του κορονοϊού, η οικονομική ύφεση στην οποία έχει μπει η Τουρκία από τα τέλη του 2018. Ο εκτεταμένος δανεισμός στον οποίο είχε καταφύγει η κυβέρνηση Ερντογάν στην προσπάθεια της να σταθεροποιήσει την οικονομία σε συνδυασμό με την εμπλοκή στα πολεμικά μέτωπα της Συρίας και της Λιβύης και τον ενεργειακό πόλεμο στη Μεσόγειο έχουν φέρει σε δεινή οικονομική κατάσταση τη χώρα και σε οικονομικό και πολιτικό αδιέξοδο τον Ερντογάν.

Στα πρόθυρα πτώχευσης

Από τη μια, τα –έστω και σπασμωδικά– περιοριστικά μέτρα που υποχρεώθηκε να πάρει η τουρκική κυβέρνηση αύξησαν τις πιέσεις στην τουρκική λίρα – που από την αρχή της χρονιάς έχει υποτιμηθεί κατά 15% έναντι του δολαρίου (ιστορικό χαμηλό, κάτω και από την νομισματική κρίση του 2018), οδηγώντας σε νέα άνοδο του πληθωρισμού που τρέχει με 12%. Σε αυτό συνέβαλλε η έβδομη, μέσα σε ένα χρόνο, μείωση των επιτοκίων που οδήγησε σε νέα μαζική έξοδο των «επενδυτών» από τη χώρα και υποχρέωσε τον τούρκο πρόεδρο να καταφύγει, για μια εβδομάδα, σε απαγόρευση των συναλλαγών συναλλάγματος προκειμένου να ανακόψει αυτή τη φυγή κεφαλαίων.

Από την άλλη, η προσπάθεια στήριξης του κεφαλαίου έχει στραγγίξει τα ταμεία του κράτους: Το πακέτο στήριξης της οικονομίας ύψους 15 δισ. δολαρίων αφορά κυρίως αναβολές πληρωμών φόρων, ενώ το Κρατικό Επενδυτικό Ταμείο (δημιούργημα του Ερντογάν για να εκχωρήσει κρατική περιουσία στον ιδιωτικό τομέα και να μειώσει το δημόσιο χρέος) έχει επιδοθεί σε μια κούρσα αγοράς μιας σειράς επιχειρήσεων και εταιρειών ή μεριδιών τους (π.χ. θυγατρικές τραπεζών, τηλεπικοινωνίες, κ.λπ.) προκειμένου να στηρίξει τις τράπεζες και το μεγάλο κεφάλαιο. Παράλληλα οι παρεμβάσεις της κεντρικής τράπεζας και των κρατικών τραπεζών με αγορά συναλλάγματος προκειμένου να στηριχθεί η λίρα, όλο τον προηγούμενο χρόνο, είχαν σαν αποτέλεσμα τα συναλλαγματικά αποθέματα της χώρας να έχουν περιοριστεί σε 94,5 δισ. δολάρια και αν από αυτά αφαιρεθούν τα αποθεματικά των τραπεζών, να μην ξεπερνούν τα 26,3 δισ. Από αυτά μάλιστα τα 25,9 δισ. είναι βραχυπρόθεσμες ανταλλαγές με σκληρότερα νομίσματα (εξυπηρέτηση χωρών όπως το Κατάρ). Την ίδια στιγμή η Τουρκία οφείλει μέσα στον επόμενο χρόνο να αποπληρώσει ομόλογα αξίας 170 δισ. δολαρίων. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο και με την ύφεση να προβλέπεται στο 5% και την ανεργία στο 30% για τον επόμενο χρόνο, ο Ερντογάν έχει δύο εναλλακτικές: να πείσει την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ (Fed) να δεχτεί να στηρίξει την τουρκική οικονομία ανταλλάσσοντας δολάρια με τουρκικές λίρες

(swaps) –πράγμα που μέχρι στιγμής δεν καταφέρει– ή να καταφύγει στο ΔΝΤ.

Τρίζει η καρέκλα του Ερντογάν

Αυτή την προσφυγή στο ΔΝΤ προσπαθεί να αποφύγει με κάθε τρόπο ο Ερντογάν, καθώς δεν αποκλείεται να του στοιχίσει την εξουσία του. Κάτι αντίστοιχο έγινε το 2000 όταν το κεμαλικό καθεστώς αναγκάστηκε να ζητήσει τη βοήθεια του ΔΝΤ και κατέρρευσε για να αναδειχθεί ο Ερντογάν και το ισλαμικό καθεστώς του.

Σε αυτή τη συγκυρία, δίπλα στη μεγάλη οικονομική κρίση φουντώνει τόσο η γεωπολιτική όσο και η πολιτική. Το χαρτί του προσφυγικού που έπαιξε και που μάλλον ετοιμάζεται να ξαναπαιξει ο Ερντογάν, για να πιέσει οικονομικά και πολιτικά την ΕΕ είναι αμφίβολο ότι θα φέρει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα. Το μέτωπο της Συρίας παραμένει ανοιχτό και κοστίζει πια εκατοντάδες νεκρούς στρατιώτες χωρίς αποτέλεσμα και χωρίς ορατό τερματισμό. Η εμπλοκή στη Λιβύη απειλεί να μετατραπεί σε ανοιχτή σύγκρουση με τη Ρωσία, ενώ οι σχέσεις με τις ΗΠΑ παραμένουν σε τεταμένο σκοινί.

Στο εσωτερικό της χώρας, η καταστολή και η τρομοκρατία έχουν μείνει το μόνο όπλο επιβολής του καθεστώτος. Τα δισεκατομμύρια δολάρια των πλωτών γεωτρήσεων και των πολεμικών δαπανών που ξοδεύονται για να επιτευχθεί το όραμα του Ερντογάν για τουρκική γεωπολιτική και ενεργειακή κυριαρχία, τη στιγμή που δεν μπορεί να καλυφθεί

ένα στοιχειώδες επίδομα και μια ελάχιστη προστασία για τους εργαζόμενους εν μέσω πανδημίας, δύσκολα πια δικαιολογούνται. Οι μεγάλες τριβές που υπάρχουν εδώ και καιρό στο εσωτερικό του κυβερνώντος κόμματος, του ΑΚΡ, οδήγησαν ήδη δύο επιφανή στελέχη, τον Αχμέτ Νταβούτογλου (πρώην πρωθυπουργό) και τον Αλή Μπαμπατζάν (πρώην υπουργό οικονομίας) να αποχωρήσουν και να ιδρύσουν δικά τους κόμματα. Η μείωση της παντοκρατορίας του καθεστώτος Ερντογάν που φάνηκε στις δημοτικές εκλογές του 2019 – όταν έχασε τους μεγάλους δήμους (όπως Κωνσταντινούπολη και Άγκυρα), αλλά και τα παράλια της Μεσογείου (συνολικά 64 δήμους παρόλο που έχει έκτοτε καθαίρει και φυλακίσει πλήθος δημάρχων)– όχι μόνο δεν έχει αναστραφεί, αλλά εντείνεται με τις δημοσκοπήσεις παρουσιάζουν τον δήμαρχο της Κωνσταντινούπολης Εκρέμ Ιμάμογλου να προηγείται του Ερντογάν, αλλά και συνολικά το ΑΚΡ να χάνει ψηφοφόρους.

Η κρίση με την οποία βρίσκεται αντιμέτωπος ο Ερντογάν είναι καθολική, η μεγαλύτερη ίσως κρίση της διακυβέρνησής του μέσα σε μια γενικότερη παγκόσμια κρίση που παίρνει νέες διαστάσεις με το ξέσπασμα της πανδημίας. Η εξέλιξη της θα είναι αναμφίβολα καθοριστική τόσο για τον τουρκικό λαό και τη χώρα μας, όσο και παγκόσμια.

■ Μαρία Κτιστάκη

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ του 1821

Η Εργατική Πάλη με αφορμή την επέτειο των 200 χρόνων από την Ελληνική Επανάσταση του 1821 θα δημοσιεύσει μια σειρά άρθρων, σε μια προσπάθεια να γίνει κατανοητή η ιστορική εξέλιξη και η σημασία της στο σήμερα. Μακριά από την ιστορία που υποτάσσεται στην ιδεολογία, συγκροτεί μύθους και καλλιεργεί τη συνείδηση του έθνους ως μια ενιαία ολότητα με κοινά συμφέροντα για να αποκρύψει και να εξαφανίσει τα ταξικά συμφέροντα, θα γίνει μια προσπάθεια να κατανοηθεί η ιστορία με βάση την εξέλιξη των κοινωνικών συστημάτων και την πάλη των τάξεων.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία αντιμετωπίζεται σαν να ήταν πάντα όπως ήταν στην περίοδο της κρίσης της, «σαν ο μεγάλος ασθενής», αγνοώντας ότι πέρασε από μια περίοδο ακμής μέχρι τον 16ο αιώνα. Επίσης αντιμετωπίζεται σαν η αιτία που δεν εξελίχθηκε ο φεουδαρχικός και ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής όπως στη Δυτική Ευρώπη. Γι' αυτό χαρακτηρίζεται με ιδεολογικά φορτισμένους όρους σαν καθυστερημένη, οπισθοδρομική και απολιτιστική. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με το Ανατολικό τμήμα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, το Βυζάντιο, που και αυτό δεν ακολούθησε την πορεία της Δυτικής Ευρώπης, μετά τη διάλυση του Δυτικού τμήματος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Η νίκη των Οθωμανών απέναντι στο Βυζάντιο στην επίσημη ιστορία αντιμετωπίζεται σαν τα πολυπληθή στίφη τους να κυριάρχησαν απέναντι στο κραταιό Βυζάντιο. Επιπλέον οι λαοί των Βαλκανίων ούτε λίγο, ούτε πολύ υπερκαταπιέζονταν από τους Οθωμανούς για μισή χιλιετία περίπου. Τα παραπάνω χρησιμοποιούν οι αστικές τάξεις για να δημιουργούν στερεότυπα και πεποιθήσεις, να δικαιολογήσουν την «ανωτερότητα» τους, εθνική και πολιτιστική.

Ο χαρακτήρας της οθωμανικής αυτοκρατορίας

Η ιδιαίτερη ιστορία της Βαλκανικής στην Οθωμανική περίοδο

Από τον 8ο αιώνα τουρκικές φυλές θα έρθουν από την Κεντρική Ασία και θα κατακλύσουν τη Βυζαντινή και Ισλαμική Αυτοκρατορία. Θα θητεύσουν σαν μισθοφόροι στην Ισλαμική Αυτοκρατορία (αυτοκρατορία των Αράβων με πρωτεύουσα τη Βαγδάτη) και γρήγορα θα εξελιχθούν σε κυρίαρχοι των στρατευμάτων της. Τον 10ο αιώνα θα ακολουθήσουν κι άλλες τουρκικές φυλές και το 1055 θα καταλάβουν τη Βαγδάτη και θα ιδρύσουν την Αυτοκρατορία των Σελτζούκων, ενώ θα νικήσουν τους Βυζαντινούς στη μάχη του Ματζικέρτ το 1071. Ανάμεσα στον 11ο και 13ο αιώνα η Μικρά Ασία θα μετατραπεί στο μεγαλύτερο μέρος της σε τουρκική-μουσουλμανική. Στις αρχές του 14ου αιώνα θα έχει νέα κύματα μεταναστεύσεων στη Μικρά Ασία, όπου επικρατεί αναρχία, φύλαρχοι και εμίρηδες. Ένας από αυτούς, ο Οσμάν, θα είναι ο ιδρυτής της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Οι λόγοι που κατάφεραν ο Οσμάν και οι διάδοχοί του να δημιουργήσουν μια νέα αυτοκρατορία ήταν: Πρώτον, η δημιουργία ενός δυνατού στρατού αποτελούμενου από τους γαζήδες, πολεμιστές της πίστης του Ισλάμ. Η θέση του φέουδου του κοντά στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία ανάγκαζε τον Οσμάν να διατηρεί μεγάλο στρατό γαζήδων, που συνέρρεε από όλη τη Μικρά Ασία. Η προοπτική του στρατού αυτού ήταν η επέκταση προς τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία και τα Βαλκάνια. Δεύτερον, ήταν η τεράστια αδυναμία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας να αντισταθεί. Τρίτον, τα

Βαλκάνια βρίσκονταν σε αποσύνθεση οικονομική και κοινωνική. Οι εξαθλιωμένοι αγρότες δέχτηκαν τους Οθωμανούς ακόμη και σαν απελευθερωτές.

Οι θεσμοί της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας

Μια σειρά θεσμών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας τη διαφοροποίησαν από τα απολυταρχικά κράτη της Δυτικής Ευρώπης. Ο Σουλτάνος ήταν ο ανώτερος άρχοντας των λαών και χωρών που εξουσίαζε. Ο νόμος του Ισλάμ (σαρία) καθόριζε αρχικά την θρησκευτική, κοινωνική και οικονομική ζωή. Λόγω της ανεπάρκειάς της, η σάρια συμπληρωνόταν από τα διατάγματα του Σουλτάνου. Αυτά τα διατάγματα τα έλεγχαν οι νομικοί και θρησκευτικοί αρχηγοί (Ουλεμάδες) και μπορούσαν ακόμη και να παραιτούν Σουλτάνους αν έκριναν ότι τα διατάγματα ήταν αντίθετα προς τον νόμο του Ισλάμ.

Έτσι ο σουλτάνος είχε περιορισμένη νομοθετική εξουσία. Είχε όμως απόλυτη διοικητική και στρατιωτική εξουσία. Κατ' αρχήν ο Σουλτάνος ήταν ο μοναδικός κάτοχος της γης, την οποία μοίραζε σε τιμάρια και ζιαμέτια (τα τιμάρια ήταν μικρότερα από τα ζιαμέτια) στους σπαχήδες, ελεύθερους μουσουλμάνους που είχαν την υποχρέωση να προσφέρουν πολεμικές υπηρεσίες και αριθμό ιππέων ανάλογα με την έκταση της γης που τους παραχωρήθηκε.

Το πεζικό απαρτιζόταν από δούλους που προέρχονταν είτε από αγορά δούλων, είτε από αιχμαλώτους. Στη συνέχεια εισήχθη το παιδομάζωμα για να το τροφοδοτεί. Σε τακτά διαστήματα έπαιρναν αγόρια των χριστιανών και τα εκπαίδευαν για να γίνουν στρατιωτικοί και διοικητές του κράτους (γενίτσαροι). Οι στρατιωτικοί γινόταν και διοικητές στα κατακτημένα εδάφη και έτσι οι δύο ρόλοι ταυτίζονται. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό στη χρήση δούλων στον στρατό και τη διοίκηση ήταν ότι σχεδόν αποκλειόταν οι ελεύθεροι μουσουλμάνοι από τον στρατό των γενίτσαρων και τις διοικητικές θέσεις. Επιπλέον, αξιωματούχοι σκλάβοι επέπτευαν τους σπαχήδες και διοικούσαν τις επαρχίες, (ανώτεροι ο σαντζάκ μπέης και ο μπεηλέρ μπέης). Δεν έπαιρναν μισθό από το κεντρικό κράτος αλλά τους παραχωρούνταν κλήρος για όσο καιρό είχαν το αξίωμα.

Η γη δεν ήταν κληρονομική, γεγονός που απέκλειε τη δημιουργία μιας αριστοκρατίας και του φεουδαρχικού τρόπου παραγωγής. Ο στρατός και η διοίκηση, αποτελούμενη από γενίτσαρους πιστούς στον σουλτάνο έκαναν τον στρατιωτικό και διοικητικό μηχανισμό πανίσχυρο μαζί με την Πύλη. Το κεντρικό κράτος, πανίσχυρη πολεμική μηχανή, έμπαινε εμπόδιο για το πέρασμα στον φεουδαρχικό τρόπο παραγωγής.

Η θέση των υπόδουλων

Όταν οι Οθωμανοί κατέλαβαν τα Βαλκάνια, παρά τους μύθους της επίσημης ιστορίας, εφάρμοσαν θρησκευτική ελευθε-

ρία σε σχέση τουλάχιστον με τη Δυτική Ευρώπη την ίδια περίοδο όπου Καθολικοί και Διαμαρτυρόμενοι αλληλοσκοτώνονταν ενώ καταδιώκονταν οι Εβραίοι. Χώρισαν τους υπηκόους τους ανάλογα με τη θρησκεία, επιτρέποντας να οργανώνονται σε κοινότητες, μιλέτια, με σημαντικότερο το Ορθόδοξο, με τους δικούς τους εκκλησιαστικούς αρχηγούς. Η ορθόδοξη εκκλησία και το πατριαρχείο είχε θρησκευτική και κοσμική εξουσία πάνω στους υπόδουλους χριστιανούς ορθόδοξους.

Η αγροτιά στα Βαλκάνια μετά την τουρκική κατάκτηση γνώρισε μια βελτίωση της ζωής της σε σχέση με την προηγούμενη κατάσταση, μειώθηκαν οι φόροι, ενώ πολλές περιοχές απολάμβαναν αυτονομία. Για την Ελλάδα, με εξαίρεση τη Μακεδονία και τη Θράκη όπου εγκαταστάθηκαν πολλοί Τούρκοι, στις άλλες περιοχές ο «ελληνικός» πληθυσμός είχε αυτονομία και εξέλεγε τους δικούς του αξιωματούχους (προεστοί, κοτζαμπάσηδες, πρόκριτοι).

Η περίοδος της παρακμής

Η οικονομική ανάπτυξη της αυτοκρατορίας θα αποτελέσει και το όριο της. Στη διάρκεια του 16ου αιώνα δεν υπήρχε καμιά βελτίωση της αγροτικής τεχνολογίας. Η αναζωογόνηση του εμπορίου στο έδαφος της αυτοκρατορίας δεν αποτέλεσε και αιτία για την ανάπτυξη της μαυροβούνιας στο εσωτερικό ή στην ανάπτυξη των τοπικών εμπορών. Ο σουλτάνος και το οθωμανικό κράτος εξουσίαζε τις πόλεις σύμφωνα με τις ανάγκες του κράτους και ήταν βασικά εχθρικός προς τις πόλεις και τη βιομηχανία. Επίσης, η ισλαμική παράδοση δεν προωθούσε τις ελευθερίες των πόλεων, οι οποίες δεν είχαν συντεχνιακή ή δημοτική αυτονομία. Έτσι δεν υπήρξαν συνθήκες για τη δημιουργία μιας τουρκικής εμπορικής αστικής τάξης. Το εμπόριο αφέθηκε στους Έλληνες, Αρμένιους, Εβραίους. Το σταμάτημα της επέκτασης της αυτοκρατορίας και η επίδραση και διείσδυση της πιο προοδευμένης εμπορικά Δύσης θα οξύνουν την κρίση της.

Η περίοδος της παρακμής, από τα τέλη του 16ου αιώνα ως τις αρχές του 19ου αιώνα, χαρακτηρίζεται από την αποσύνθεση του κεντρικού κράτους, τη διάλυση του τιμαριωτικού συστήματος, τη σταθερο-

ποίηση της τοπικής τάξης γαιοκτημόνων-τσιφλικάδων και την υπερεκμετάλλευση της αγροτιάς. Η μη επέκταση της αυτοκρατορίας σήμαινε τον περιορισμό των εδαφών που θα εξασφάλιζαν τα προνόμια των στρατιωτικών και αξιωματούχων. Οι αγρότες που είχαν καταταγεί στον στρατό ως βοηθητικοί δεν απασχολούνταν πλέον και στράφηκαν στην κοινωνική εξέγερση ή τη ληστεία. Οι γενίτσαροι εξεγείρονταν ζητώντας υψηλότερες αμοιβές. Το 1630 σταμάτησε το παιδομάζωμα και γινόντουσαν γενίτσαροι και οι Τούρκοι. Οι σπαχήδες έπεσαν σταδιακά σε αχρηστία καθώς ο στρατός είχε εκσυγχρονιστεί. Τα τιμάρια εκμισθώνονταν για τα αυξημένα έξοδα του στρατού που ήταν μισθοφορικός. Αξιωματούχοι και σπαχήδες αγνοώντας τους νομικούς περιορισμούς του τιμαριωτικού συστήματος (μη κληρονομήσιμη γη και νομικοί περιορισμοί στην εκμετάλλευση των ραγιάδων) μετατρέπονται σε τοπικούς τσιφλικάδες. Οι αγρότες φορτώνονταν με νέα φορολογικά βάρη ενώ οι τσιφλικάδες την υπερχρέωση των αγροτών τους, τους κρατούν δεμένους στη γη.

Από το 1700 έλληνες έμποροι, οι Φαναριώτες, θα αποκτήσουν μεγάλη εξουσία στην Πύλη. Αυτοί λόγω της μόρφωσής τους θα αποτελούν τους γραμματείς και διερμηνείς των αξιωματούχων. Θα γίνουν φοροεισπράκτορες και θα ελέγχουν το εμπόριο σίτου στη Μαύρη Θάλασσα. Θα ανέλθουν στα ανώτερα κλιμάκια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, θα γίνουν ηγεμόνες στη Βλαχία και Μολδαβία. Θα επιβάλουν τον έλεγχό τους στο Πατριαρχείο, παίρνοντας διοικητικές θέσεις και διαχειριζόμενοι την εκκλησιαστική περιουσία. Έτσι μπορούσαν να επηρεάζουν ακόμη και την εκλογή του πατριάρχη.

Οι πρόκριτοι με την αυξημένη αυτοδιοίκηση που θα υπάρχει τον 18ο αιώνα θα αποτελέσουν την τοπική αριστοκρατία. Είναι οι αρχηγοί των τοπικών κοινωνιών, θα υπενοικιάζουν τους φόρους και θα κατέχουν το μεγαλύτερο μέρος της γης που ανήκε στους χριστιανούς. Θα επιβάλουν και οι ίδιοι στους αγρότες επιπλέον εκμετάλλευση. Μαζί με τους Φαναριώτες θα αποτελούν μέρος της οθωμανικής εξουσίας, στην οποία όφειλαν και τα πλούτη τους.

120 χρόνια από την γέννηση του Παντελή Πουλιόπουλου

«...Κάθε σοβαρός επαναστάτης οφείλει να υπερασπίζει τις αντιλήψεις που θεωρεί σπουδαίες για την υπόθεση της προλεταριακής επανάστασης, ακόμα κι αν θα 'μενε μειοψηφία... Αν δεν το κάνει αυτό, δεν είναι επαναστάτης, αλλά ένας αξιοθρήνητος υπαλληλίσκος...»

Ο Παντελής Πουλιόπουλος γεννήθηκε στις 10 Μαρτίου 1900 στη Θήβα. Στα 19 του στρατεύθηκε στο μικρασιατικό μέτωπο. Εκεί ήρθε σε επαφή με τον Τζουλάτι και την ομάδα «Κομμουνισμός». Ενστερνίστηκε τον επαναστατικό ντεφρετισμό του Λένιν και έγινε ένας από τους μεγαλύτερους πολέμιους του πολέμου. Στα χαρακώματα οργάνωσε κομμουνιστικούς πυρήνες και εξέδωσε την αντιπολεμική εφημερίδα Κόκκινος Φρουρός.

Με την επιστροφή στην Αθήνα, που κατακλυζόταν από πρόσφυγες και βασανισμένους άνεργους στρατιώτες, σχημάτισε την επαναστατική τάση του ΣΕΚΕ απέναντι στους σοσιαλπατριώτες και δημιουργήθηκε η «Ένωση Παλαιών Πολεμιστών», με αντιπολεμικό προσανατολισμό και αίτημα την απαλλοτρίωση ιδιωτικών και εκκλησιαστικών κτημάτων, προκειμένου να διανεμηθούν στους πολεμιστές. Κυκλοφόρησε το έργο Πόλεμος Κατά του Πολέμου, όπου ανέλυσε και καταδίκασε τη μεταπολεμική κατάσταση-κόλαση, προέβλεψε τον ερχομό νέων πολέμων, ακόμη πιο βάρβαρων, και αποκάλυψε τους σκοπούς των ιμπεριαλιστών στα Βαλκάνια, δηλαδή την πολιτικοοικονομική υποδούλωσή τους και την άντληση έμφυχου υλικού για τους επερχόμενους πολέμους τους.

Οι επιδιώξεις της επαναστατικής πτέρυγας επετεύχθησαν το 1924. Τότε, ο Πουλιόπουλος δημοσίευσε μια έξοχη ανάλυση για την οικονομική και πολιτική κρίση της ελληνι-

κής αστικής τάξης και το πώς αυτή ήταν αναγκασμένη για να συντηρηθεί να κυριαρχείται από το ξένο κεφάλαιο, για τη διεθνή κρίση του καπιταλισμού και το πώς νικητές και ηττημένοι του Α' Παγκόσμιου Πολέμου θα οδηγηθούν σε νέα σύγκρουση. Ακόμη, προσδιόρισε τα νέα καθήκοντα του προλεταριάτου να αγωνιστεί για να αποτρέψει την ανασυγκρότηση της ντόπιας αστικής τάξης και να ματαιώσει την προσπάθεια των ιμπεριαλιστών να χρησιμοποιήσουν τη χώρα για τους σκοπούς τους. Η παρέμβαση όμως της σταλινικής γραφειοκρατίας του Κρεμλίνου, μέσω του πρώην μενσεβίκου Χαϊτά, έθεσε τις βάσεις για την επικράτηση της σταλινικής ομάδας και τον σταδιακό εκφυλισμό του ΣΕΚΕ, που είχε πλέον μετονομαστεί σε ΚΚΕ.

Τον Αύγουστο του 1925 δικάστηκε για εσχάτη προδοσία εξαιτίας του συνθήματος της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας, αλλά και του συνθήματος για «ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη», που είχε επιβληθεί στο ΚΚΕ από τη σταλινοποιημένη 3^η Διεθνή, και κινδύνευσε να εκτελεστεί. Ενώ αθώωθηκε, εξορίστηκε χωρίς εξήγηση στη Φολέγανδρο, μέχρι την απελευθέρωσή του τον Αύγουστο του 1926. Η απουσία του αποδείχθηκε μοιραία, καθώς οι σταλινικοί επικράτησαν μέσα στο ΚΚΕ και εγκατέλειψαν το σύνθημα για «Εργατοαγροτική Κυβέρνηση» υιοθετώντας την «Αριστερή Δημοκρατία». Με την επιστροφή του Πουλιόπουλου, καλέστηκε η επανομαζόμενη «Σύσκεψη Παραγόντων», όπου η αριστερή αντιπολίτευση καταδίκασε το οπορτουνιστικό αυτό σύνθημα και υπεράσπισε το σύνθημα της «προλεταριακής δημοκρατίας», ενώ ο Πουλιόπουλος επανεκλέχθηκε παμψηφεί γραμματέας του κόμματος. Παρά την επικράτηση της επαναστατικής γραμμής, ο Ριζοσπάστης εξακολούθησε να υποστηρί-

ζει την προηγούμενη γραμμή. Λανθασμένα τότε, ο Πουλιόπουλος έφυγε για τη Θήβα και αργότερα παραιτήθηκε. Προσπάθησε να αποτρέψει τον εκφυλισμό που διαφαινόταν λόγω της έντονα μικροαστικής σύνθεσης του κόμματος, της χαμηλής θεωρητικής συγκρότησης στελεχών και μελών, της μερικής σταθεροποίησης του καπιταλισμού, των διώξεων κατά των σημαντικότερων στελεχών και του γραφειοκρατικού εκφυλισμού της Σοβιετικής Ένωσης και της 3^{ης} Διεθνούς.

Μετά το επεισοδιακό Γ' Τακτικό Συνέδριο, ο Πουλιόπουλος καταδικάστηκε ως «διαλυτικός (λικβινταριστής), απαισιόδοξος και τροτσκιστής» και διαγράφηκε. Λίγο αργότερα, διαγράφηκαν όσοι συμμερίζονταν τις απόψεις του. Η «Ενωμένη Αντιπολίτευση» εξέδωσε το περιοδικό «Σπάρτακος» και ο Πουλιόπουλος ξεκίνησε ένα μεγάλο μεταφραστικό έργο, με σπουδαιότερη τη μετάφραση του Κεφαλαίου, συμβάλλοντας στον ιδεολογικό εξοπλισμό των αγωνιστών. Τον Δεκέμβριο του 1928 η «Ενωμένη Αντιπολίτευση» τάχθηκε αλληλέγγυα με τη ρωσική αντιπολίτευση και τον Γενάρη του 1929 το όνομα του περιοδικού έγινε και όνομα της πολιτικής οργάνωσης. Στις θέσεις του, το 1930, ο Σπάρτακος προέβλεψε την άνοδο του φασισμού και των εθνικών ανταγωνισμών, καθόρισε τα νέα επαναστατικά καθήκοντα (αποτίναξη του σταλινισμού και στράτευση στις γραμμές της Αριστερής Αντιπολίτευσης) και ανέλυσε τα αδιέξοδα του ΚΚΕ.

Το κορυφαίο έργο του Πουλιόπουλου είναι το Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα (1934). Αποτελεί τομή για την εξέταση του καπιταλιστικού μετασχηματισμού στην Ελλάδα, την πολιτική του ΚΚΕ και του σταλινισμού γενικότερα και τις συνέπειές της για το προλεταριάτο. Παράλληλα, επέ-

τρεψε να ξαναπιαστεί το νήμα της μαρξιστικής σκέψης,

που τόσο βίαια έκοψε ο αντεπαναστατικός σταλινισμός. Το 1934 ίδρυσε την ΟΚΔΕ και έλαβε μέρος στις συζητήσεις για την ίδρυση της 4^{ης} Διεθνούς. Η ΟΚΔΕ είναι η πρώτη τροτσκιστική οργάνωση που πάλεψε με ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα για τη δημιουργία επαναστατικού κόμματος, έξω από τις σταλινικές πρακτικές του εκφυλισμένου ΚΚΕ.

Το 1938 ο Πουλιόπουλος συνελήφθη από τη δικτατορία Μεταξά και φυλακίστηκε. Συνέχισε όμως ακούραστα την πάλη ενάντια στον σταλινισμό και υπέρ της πολιτικής επανάστασης στην ΕΣΣΔ. Το 1941 η κυβέρνηση Κορυζή παρέδωσε όλους τους πολιτικούς κρατούμενους στους κατακτητές. Σε αυτή τη φάση, οι κρατούμενοι είχαν την ευκαιρία να δραπετεύσουν μαζικά (πρόταση του Πουλιόπουλου). Η σταλινική ηγεσία, όμως, πρόδωσε ξανά, προτείνοντας υπομονή και βάζοντας δικούς της φρουρούς για να μην δραπετεύσει κανείς. Τελικά, οι μόνοι που δραπέτευσαν ήταν οι ίδιοι οι σταλινικοί ηγέτες. Ο Πουλιόπουλος μεταφέρθηκε στο Νεζερό το 1943, από όπου τον πήραν για εκτέλεση μαζί με 104 συγκρατούμενούς του, στις 6 Ιούνη. Μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα μίλησε στους ιταλούς στρατιώτες στη γλώσσα τους, για τον Σοσιαλισμό, τον Διεθνισμό και την επανάσταση. Όλοι οι στρατιώτες αρνήθηκαν να πυροβολήσουν και τον εκτέλεσε ο φασίστας αξιωματικός.

Ο Γαλλικός Μάης του '68

Στις παραμονές του Μάη του 1968 στη Γαλλία σχεδόν τίποτα δεν έδειχνε ότι σύντομα θα ξεσπούσε μια εξέγερση που θα αμφισβητούσε άμεσα το αστικό καθεστώς. Ωστόσο, η επιβράδυνση του μεταπολεμικού κύματος ανάπτυξης και τα πρώτα σημάδια μιας νέας οικονομικής και κοινωνικής κρίσης είχαν αρχίσει να διαφοροποιούν την κατάσταση σε παγκόσμια κλίμακα. Η άνοδος του βιοτικού και μορφωτικού επιπέδου των εργαζόμενων μαζών τους επέτρεψε να αντιληφθούν τις αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος, που ακόμα και αν αμβλύνονται σε περιόδους οικονομικής ανάπτυξης, επανεμφανίζονται με ακόμα μεγαλύτερη οξύτητα όταν αυτές φτάνουν στο τέλος τους. Οι εργαζόμενοι στις αναπτυγμένες χώρες της Δύσης, ενώ απολάμβαναν ένα σχετικά ικανοποιητικό επίπεδο μισθών και κατανάλωσης, ωστόσο ήταν εγκλωβισμένοι σε ένα μοντέλο οργάνωσης της παραγωγής που τους καταδίκασε σε εργασίες μονότονες και πληκτικές, χωρίς την παραμικρή δυνατότητα ελέγχου στους ρυθμούς και το προϊόν της δουλειάς τους.

Την ίδια περίοδο, οι ολοένα αυξανόμενες ανάγκες για ειδικευμένο και επιστημονικά καταρτισμένο εργατικό δυναμικό οδήγησαν σε μαζικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και προλεταριοποίηση της διανοητικής εργασίας. Τα παιδιά των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων που κατάφεραν να εισαχθούν στα πανεπιστήμια γρήγορα συνειδητοποιούσαν ότι το επαγγελματικό τους μέλλον θα τους έφερνε στις γραμμές της μισθωτής εργασίας. Τα

παραπάνω αποτέλεσαν την κοινωνικοοικονομική βάση για την εμφάνιση ενός ορμητικού κύματος αμφισβήτησης από τη νεολαία, ενάντια σε όλους τους απολιθωμένους θεσμούς, δομές και νοοτροπίες της καπιταλιστικής κοινωνίας. Η ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας των δυτικών χωρών επιταχύνθηκε από γεγονότα παγκόσμιας σημασίας (επαναστάσεις σε Αλγερία, Κούβα, Βιετνάμ, αντιαποικιακή πάλη στον τρίτο κόσμο, αγώνες των λαών της ανατολικής Ευρώπης ενάντια στους σταλινικούς γραφειοκράτες) και εκφράστηκε πολιτικά με την ένταξη πολλών νέων σε οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς.

Στις αρχές του 1968 το κίνημα της νεολαίας στη Γαλλία αναπτυσσόταν με βασικό άξονα την αλληλεγγύη στη βιετναμέζικη επανάσταση και με κύριες πολιτικές εκφράσεις την τροτσκιστική Κομμουνιστική Επαναστατική Νεολαία (JCR), τις Επιτροπές Δράσης Λυκείων και το κίνημα της 22^{ας} Μάρτη. Η κυβέρνηση του στρατηγού Ντε Γκωλ άρχισε να εντείνει την καταστολή για να αναχαιτίσει το κίνημα. Οι φοιτητές απάντησαν καταλαμβάνοντας το πανεπιστήμιο της Σορβόνης, όμως στις 3 Μάη δέχτηκαν βάρβαρη επίθεση της αστυνομίας. Οι συγκρούσεις κλιμακώθηκαν στις 10 Μάη με την περίφημη «νύχτα των οδοφραγμάτων» στο Καρτιέ Λατέν. Η εξέγερση απλώθηκε σε όλη τη Γαλλία και δεν άφησε ανεπηρέαστη την εργατική τάξη. Κάτω από την πίεση του φοιτητικού κινήματος, οι εργατικές συνμοσπονδίες αναγκάστηκαν να κηρύξουν πανεθνική απεργία για τις 13 Μάη. 800.000 ερ-

γαζόμενοι και νέοι διαδήλωσαν στο Παρίσι. Το απεργιακό κύμα εξαπλώθηκε ταχύτατα σε όλη τη χώρα και σε όλους τους κλάδους των εργαζομένων. Σε λίγες μέρες οι απεργοί ξεπέρασαν τα 10 εκατομμύρια και τα πάντα είχαν παραλύσει. Απεργούσαν ακόμα και οι ποδοσφαιριστές και οι νεκροθάφτες. Οι απεργοί εργάτες έκαναν και ένα βήμα παραπάνω, καταλαμβάνοντας τα εργοστάσια και φυλακίζοντας τα αφεντικά στα γραφεία τους. Η αστική τάξη αλλά και οι ρεφορμιστές του Κομμουνιστικού Κόμματος Γαλλίας (ΚΚΓ) και του Σοσιαλιστικού Κόμματος (ΣΚ) είχαν χάσει κάθε έλεγχο της κατάστασης. Επιτροπές εργατών, αγροτών, φοιτητών σχηματίζονταν παντού, χτίζοντας τις πρώτες μορφές μιας νέας εξουσίας, αυτής των εργαζομένων, ενάντια στην παραπαιούσα αστική εξουσία.

Ο Ντε Γκωλ είχε αρχίσει να σκέφτεται την παραίτηση, ενώ συναντήθηκε μυστικά με στρατηγούς για την προετοιμασία πραξικοπήματος. Σε αυτή την κρίσιμη στιγμή, οι σταλινικοί του ΚΚΓ αποδείχθηκαν για άλλη μια φορά οι καλύτεροι σύμμαχοι της αστικής τάξης. Το ΚΚΓ ήλεγχε τη μεγαλύτερη εργατική συνμοσπονδία (CGT) και είχε τεράστια επιρροή στην εργατική τάξη, όμως τη χρησιμοποίησε για να αποπροσανατολίσει τους εργάτες και να τους οδηγήσει να παλεύουν μόνο για οικονομικά αιτήματα, μέσα στο πλαίσιο του συστήματος. Η ξεπουλημένη σταλινική ηγεσία της CGT υπέγραψε τις συμφωνίες της οδού Γκρενέλ, με τις οποίες οι πανικόβλητοι εκπρόσωποι των αφεντικών προσπάθησαν να ανακόψουν την ορμή της εξέγερσης κάνοντας μεγάλες οικονομικές παραχωρήσεις. Παρ' ότι η μεγάλη πλειονότητα των εργατών αποδοκίμασε τις

συμφωνίες και συνέχισε την απεργία, οι σταλινικοί πέτυχαν να σπείρουν τη σύγχυση και ολοκλήρωσαν την προδοσία, όταν δέχτηκαν τις εκλογές που πρότεινε ο Ντε Γκωλ. Στη συνέχεια, εξαπέλυσαν μια καλά στημένη επιχείρηση προπαγάνδας για να πείσουν τους εργάτες ότι η κοινωνική αλλαγή δεν θα έρθει μέσα από τον αγώνα, αλλά από μια «λαϊκή κυβέρνηση», δηλαδή μια κυβέρνηση συνεργασίας του ΚΚΓ με το ΣΚ. Παράλληλα, χαρακτήριζαν τους επαναστάτες φοιτητές «προβοκάτορες» και επιστράτευαν κάθε μέσο για να τους εμποδίσουν να μπουν στα κατελιμμένα εργοστάσια και να έρθουν σε επαφή με τους εργάτες. Ο Ντε Γκωλ είχε κερδίσει τον χρόνο που χρειαζόταν για να αντιδράσει και στις 30 Μάη ένα εκατομμύριο υποστηρικτές του διαδήλωσαν στο Παρίσι. Αφού σταθεροποίησε την κατάσταση, δεν είχε ανάγκη πια τα ρεφορμιστικά δεκανίκια και στις εκλογές που ακολούθησαν συνέτριψε τον συνασπισμό ΚΚΓ-ΣΚ.

Παρ' ότι ο γαλλικός Μάης προδόθηκε, όπως τόσες άλλες επαναστάσεις, ανέτρεψε παγιωμένους θεσμούς και στερεότυπα και εγκαινίασε μια περίοδο αναγέννησης του παγκόσμιου εργατικού και επαναστατικού κινήματος, που κράτησε μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '70. Σε αυτή την εξέλιξη, πρωτοπόρος ήταν ο ρόλος της 4^{ης} Διεθνούς, τα εθνικά τμήματα της οποίας γνώρισαν ραγδαία ανάπτυξη εκείνο το διάστημα. Τα επαναστατικά οράματα του Μάη είναι πάντα ζωντανά στους εργαζόμενους και τη νεολαία σε όλο τον κόσμο, εμπνέοντας τους σημερινούς σκληρούς αγώνες για την απαλλαγή από την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

■ Γιάννης Χαλάς

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ (μέρος γ')

Η στάση των επαναστατών και του προλεταριάτου στον πόλεμο

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

**Η θέση των επαναστατών
απέναντι σε έναν
ενδοιμπεριαλιστικό πόλεμο
(συνέχεια)**

Στην εποχή του ιμπεριαλισμού το έθνος-κράτος έχει ξεπεραστεί από την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και δεν αποτελεί πλέον ένα προοδευτικό πλαίσιο. Αντιθέτως πρέπει να παραχωρήσει τη θέση του στην παγκόσμια σοσιαλιστική ομοσπονδία όπως ακριβώς και τα διάφορα φέουδα παραχώρησαν τη θέση τους στο έθνος-κράτος επειδή ήταν ένα ανώτερο πλαίσιο για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και της προόδου. Αυτό ισχύει για τα μικρά και ανεξάρτητα έθνη και πολύ περισσότερο ισχύει για τα ιμπεριαλιστικά έθνη-κράτη. Συνεπώς είναι αδιανόητο και προδοτικό το επαναστατικό κόμμα και το προλεταριάτο να υποταχθούν στην ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία της χώρας τους και να παλέψουν για την υπεράσπιση της «πατρίδας» απέναντι στον εχθρό. Εξάλλου, σε όλες τις περιπτώσεις των ενδοϊμπεριαλιστικών συγκρούσεων, η ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία όταν μιλούσε και μιλά για «πατρίδα» εννοεί πάντα τις αγορές της, τις πηγές πρώτων υλών της, τις σφαίρες επιρροής της, την ιμπεριαλιστική της εκμετάλλευση άλλων χωρών, τα κέρδη της.

Σε μια τέτοια ιμπεριαλιστική χώρα το προλεταριάτο και το επαναστατικό κόμμα πρέπει να στέκεται αλληλέγγυο στον αγώνα που διεξάγουν οι καταπιεσμένες μάζες των αποικιών, μισοαποικιών ή γενικότερα των εξαρτημένων χωρών που εκμεταλλεύεται αυτή η ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία. Κι αυτό σημαίνει όχι απλώς φραστική αλλά έμπρακτη αλληλεγγύη προς τις καταπιεσμένες μάζες, δηλαδή ανειρήνευτη πάλη εναντίον της ιμπεριαλιστικής μπουρζουαζίας του. Είναι λοιπόν αδιανόητο το επαναστατικό κόμμα και το προλεταριάτο μιας ιμπεριαλιστικής χώρας (που προκαλεί ή συμμετέχει σε έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο) να κλείνουν τα μάτια μπροστά στην ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση των καταπιεσμένων μαζών της δικιάς τους μπουρζουαζίας και να παρασέρνονται από τις γλυκερές διακηρύξεις περί «ισότητας των εθνών», περί «απελευθέρωσης των εθνών», περί «εθνικής ανεξαρτησίας», που αφορούν πάντα τις εκμεταλλευόμενες χώρες των άλλων ιμπεριαλισμών κι όχι της δικής τους ιμπεριαλιστικής χώρας.

Εξίσου απατηλό είναι και το σύνθημα της «υπεράσπισης της δημοκρατίας» μέσα

στην εμπόλεμη ιμπεριαλιστική χώρα απέναντι στον εχθρό της γιατί: α) Η υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και του βιοτικού επιπέδου του προλεταριάτου αυτής της ιμπεριαλιστικής χώρας διεξάγεται σε «ειρηνικές» περιόδους ενάντια στο ιμπεριαλιστικό κράτος και με τις μεθόδους αγώνα του προλεταριάτου. Είναι τουλάχιστον οξύμωρο να παραχωρεί κανείς σε περίοδο πολέμου την υπεράσπιση αυτών των δικαιωμάτων και του βιοτικού επιπέδου στο ίδιο αυτό αστικό κράτος απέναντι στις «αντιδημοκρατικές επιβουλές του εχθρού». β) Ένας ενδοϊμπεριαλιστικός πόλεμος είναι ένας πόλεμος μεταξύ ληστών για την αναδιανομή των αγορών. Έτσι, την ίδια στιγμή που το ιμπεριαλιστικό κράτος και η μπουρζουαζία μιλούν για «υπεράσπιση της δημοκρατίας» δεν διστάζουν να στηρίζονται και να ενισχύουν δικτατορίες ή φασιστικά ή μισοφασιστικά κράτη σε χώρες-συμμάχους ώστε να πραγματοποιήσουν τα ληστρικά σχέδιά τους. γ) Όπως αποδεικνύεται πάντα, όλα τα δημοκρατικά δικαιώματα και το βιοτικό επίπεδο του προλεταριάτου είναι τα πρώτα που θυσιάζονται κατά την περίοδο της προετοιμασίας του πολέμου και πολύ περισσότερο κατά την διάρκεια του πολέμου, κι ακόμη και μετά τον πόλεμο. Όταν αναπτύσσεται η милитарιστική προπαγάνδα και προετοιμασία του πολέμου, το πρώτο θύμα είναι πάντα τα δημοκρατικά δικαιώματα και το βιοτικό επίπεδο του προλεταριάτου.

Σε κάθε ιμπεριαλιστική χώρα το προλεταριάτο οφείλει να παλεύει για την σοσιαλιστική επανάσταση, για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, δηλαδή την συντριβή του αστικού κράτους και την εγκαθίδρυση της σοσιαλιστικής δημοκρατίας και της δημοκρατικά σχεδιασμένης οικονομίας, ως απαρχή οικοδόμησης του σοσιαλισμού που μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτός είναι και ο μόνος τρόπος για να γλυτώσει το προλεταριάτο από το ιμπεριαλιστικό σφαγείο, όπου αργά ή γρήγορα θα το οδηγήσει η ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία του. Ωστόσο, αν μέχρι και πριν το ξέσπασμα του ενδοϊμπεριαλιστικού πολέμου το προλεταριάτο δεν κατορθώσει να ανατρέψει την αστική τάξη του και το καπιταλιστικό της σύστημα, τότε θα συρθεί στον πόλεμο και το επαναστατικό κόμμα οφείλει να ακολουθήσει την πολιτική του επαναστατικού ντεφαιτισμού.

Η πολιτική του επαναστατικού ντεφαιτισμού προϋποθέτει προφανώς την εναντίωση σε λογικές «επιτιθέμενου-αμυνόμενου» (γενικά κάθε ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία που διψά για σφαίρες επιρροής είναι «επιτιθέμενη» και κάθε ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία που θέλει να προστατέψει τις σφαίρες επιρροής της είναι «αμυνόμενη»), στις λογικές της «υπεράσπισης της πατρίδας», της «υπεράσπισης της δημοκρατίας», των αφηρημένων διακηρύξεων περί «ισότητας των εθνών», «εθνικής ανεξαρτησίας των λαών», κ.ο.κ. Η πολιτική του επαναστατικού ντεφαιτισμού σημαίνει την καταψήφιση των πολεμικών δαπανών για την προετοιμασία ή κήρυξη του πολέμου.

Η επαναστατική πολιτική του ντεφαιτισμού δεν σημαίνει ότι το επαναστατικό κόμμα επιδιώκει γενικά την ήττα της δικιάς του μπουρζουαζίας στον πόλεμο (ντε-

φαιτισμός σημαίνει «ηττοπαθής στάση»). Ούτε ότι το επαναστατικό κόμμα αδιαφορεί για την εξέλιξη γενικά του πολέμου — αυτό θα ήταν θανάσιμο λάθος μια που η μπουρζουαζία πάντοτε χρησιμοποιεί την διεξαγωγή των πολεμικών επιχειρήσεων και για την ήττα του δικού της προλεταριάτου (π.χ. όπως αποδείχθηκε στην Ρωσία στο 1ο Π.Π. και πριν την Οκτωβριανή Επανάσταση). Και, τέλος, η πολιτική του επαναστατικού ντεφαιτισμού δεν σημαίνει είτε την αποφυγή της στράτευσης από τους επαναστάτες και την εγκατάλειψη της χώρας, είτε την προσφυγή στο ατομικό σαμποτάζ για την υπονόμευση της πολεμικής προσπάθειας της χώρας «μας». Οι επαναστάτες, όταν πλέον ο πόλεμος γίνεται αναπόφευκτος και αναπότρεπτος, πηγαίνουν στον στρατό γιατί εκεί πηγαίνει και η τάξη τους.

Η πολιτική του επαναστατικού ντεφαιτισμού σημαίνει απλά ότι η πολιτική υπεράσπισης των συμφερόντων του προλεταριάτου δεν σταματά ακόμη και στην διάρκεια του πολέμου και πάντοτε είναι ανώτερη τόσο των «εθνικών απαιτήσεων» όσο και των «πολεμικών αναγκών». Με άλλα λόγια, επαναστατικός ντεφαιτισμός σημαίνει ότι το επαναστατικό κόμμα παλεύει για την υπεράσπιση και διεύρυνση των συμφερόντων της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων ακόμη και καταμεσής του πολέμου, ακόμη κι αν αυτό έρχεται σε σύγκρουση με τις πολεμικές απαιτήσεις, ακόμη κι αν αυτό οδηγήσει στην ήττα της «χώρας μας» στον πόλεμο. Στο τέλος τέλος, όπως υποστήριζε ασταμάτητα ο Λένιν, η ήττα της χώρας «μας» στον πόλεμο λόγω της εξέγερσης και επανάστασης του προλεταριάτου είναι κατά πολύ μικρότερο κακό απ' ό,τι μια ήττα του προλεταριάτου εν μέσω μιας στρατιωτικής νίκης της δικιάς «μας» χώρας.

Τέλος, αξίζει να παρατηρήσουμε ότι η πολιτική του επαναστατικού ντεφαιτισμού δεν είναι μια ανακάλυψη του προλεταριάτου και του επαναστατικού μαρξισμού. Το ακριβώς αντίθετο: είναι μια διαχρονική και απόλυτη αρχή όλων των κυρίαρχων τάξεων και πολύ περισσότερο της μπουρζουαζίας. Στους τελευταίους έξι περίπου αιώνες, ποτέ και πουθενά, είτε σε αστικοδημοκρατικές επαναστάσεις, είτε σε εθνικο-απελευθερωτικούς αγώνες είτε σε πολεμικές συγκρούσεις κάθε είδους, καμία αστική τάξη δεν υπέταξε τα ταξικά της συμφέροντα σε διαταξικά, ή εθνικά, ή όποια άλλα συμφέροντα. Αυτό το τρομερό μάθημα της ιστορίας θα πρέπει να γίνει κατάκτηση όλων των επαναστατών.

**Η θέση των επαναστατών
απέναντι σε μια ιμπεριαλιστική
επέμβαση σε αποικία/
μισοαποικία**

Σε αυτό το ενδεχόμενο θα πρέπει να διακρίνουμε ανάμεσα στην στάση του επαναστατικού κόμματος και του προλεταριάτου της ιμπεριαλιστικής χώρας και στην στάση του επαναστατικού κόμματος και του προλεταριάτου και των καταπιεσμένων μαζών της αποικιακής ή μισοαποικιακής χώρας.

Στην Αριστερά, διεθνώς και στη χώρα μας, φαίνεται να υπάρχει μια ομοφωνία όσον αφορά την στάση της Αριστεράς μέσα στην ιμπεριαλιστική χώρα — ομοφω-

νία πάνω στην λενινιστική γραμμή (στην πραγματικότητα του Μαρξ και Έγκελς) της καταδίκης της ιμπεριαλιστικής επέμβασης και της αλληλεγγύης προς το προλεταριάτο και τις καταπιεσμένες μάζες της αποικίας ή μισοαποικίας ή γενικότερα της «εξαρτημένης και καθυστερημένης» χώρας. Ωστόσο, όπως και στην περίπτωση ενός ενδοϊμπεριαλιστικού πολέμου, η θέση των σταλινικών Κομμουνιστικών Κομμάτων κάθε άλλο παρά αυτή ήταν.

Σε γενικές γραμμές τα σταλινικά Κομμουνιστικά Κόμματα των ιμπεριαλιστικών (και όχι μόνο) χωρών ακολουθούσαν την γραμμή της σοβιετικής γραφειοκρατίας σε όλες τις περιπτώσεις των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Και η πολιτική της σοβιετικής γραφειοκρατίας χρησιμοποιούσε σαν πύλη τους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες στις αποικιακές χώρες στον ανταγωνισμό της με το ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο, έχοντας πάντα σαν αξεπέραστο και απαράβαστο όριο την πραγματοποίηση της σοσιαλιστικής επανάστασης στις καθυστερημένες χώρες. Με άλλα λόγια, η σοβιετική γραφειοκρατία μπορεί να στηριζε, λίγο ή πολύ, ανάλογα με τα συμφέροντά της τους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες αλλά πάντοτε φρόντιζε να μην μετατραπούν σε σοσιαλιστικές επαναστάσεις. Και όπου αυτό έγινε κατορθωτό, συνέβη παρά και ενάντια στην θέλησή της.

Αντίστοιχα, τα διάφορα σταλινικά Κ.Κ. περιορίζονταν σε μια γενική αλληλεγγύη προς τις επαναστάσεις στις καθυστερημένες χώρες, αρκεί αυτές να μην συνέβαιναν στη σφαίρα επιρροής της δικιάς τους ιμπεριαλιστικής χώρας. Π.χ. η στάση του ΚΚ των ΗΠΑ ή της Γαλλίας απέναντι στην βιετναμέζικη επανάσταση και στην αλγερινική επανάσταση αντίστοιχα, όπου είτε την καταπολέμησαν είτε κρύφτηκαν πίσω από γενικόλογες διακηρύξεις περί «ειρήνης» και «τερματισμού του πολέμου», ενώ η έμπρακτη αλληλεγγύη και η εφαρμογή της λενινιστικής γραμμής αφέθηκε στο τροτσκιστικό κίνημα και στην Ακρά Αριστερά, που εκπλήρωσαν το διεθνιστικό τους χρέος στο ακέραιο, δημιουργώντας τα δύο μεγάλα κινήματα αλληλεγγύης μέσα στην καρδιά του ιμπεριαλιστικού κτήνους (στις ΗΠΑ και στη Γαλλία).

Η στάση των επαναστατών μέσα σε μια ιμπεριαλιστική χώρα, σε περίπτωση επέμβασης αυτής της χώρας σε μια καθυστερημένη, είναι η απόλυτη εναντίωση απέναντι σε αυτήν επέμβαση και η έμπρακτη αλληλεγγύη προς την καθυστερημένη χώρα, ανεξάρτητα από την τάξη (ή το καθεστώς) που ηγείται κάθε φορά του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Αυτό σημαίνει την ανάπτυξη ενός αντιπολεμικού κινήματος, την καταψήφιση προφανώς κάθε στρατιωτικής δαπάνης, την ανάπτυξη απεργιών για την υπονόμευση της ιμπεριαλιστικής επέμβασης, την άρνηση της στρατολόγησης στον στρατό ακόμη και το κάθε είδους υλικό σαμποτάζ της ιμπεριαλιστικής επέμβασης.

(στο επόμενο φύλλο της Εργατικής Πάλης η ολοκλήρωση της «στάσης των επαναστατών σε μια ιμπεριαλιστική επέμβαση» καθώς και το Γ' μέρος του «Ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού»: το έθνος, η εθνική ανεξαρτησία, και η στάση των ελλήνων επαναστατών στους πολέμους της ελληνικής αστικής τάξης)

